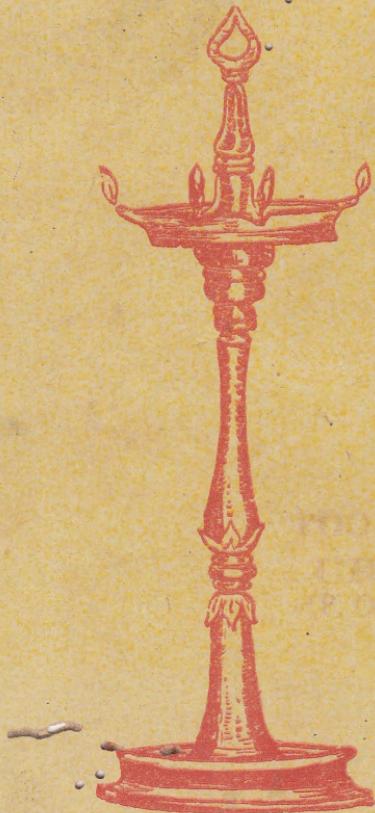
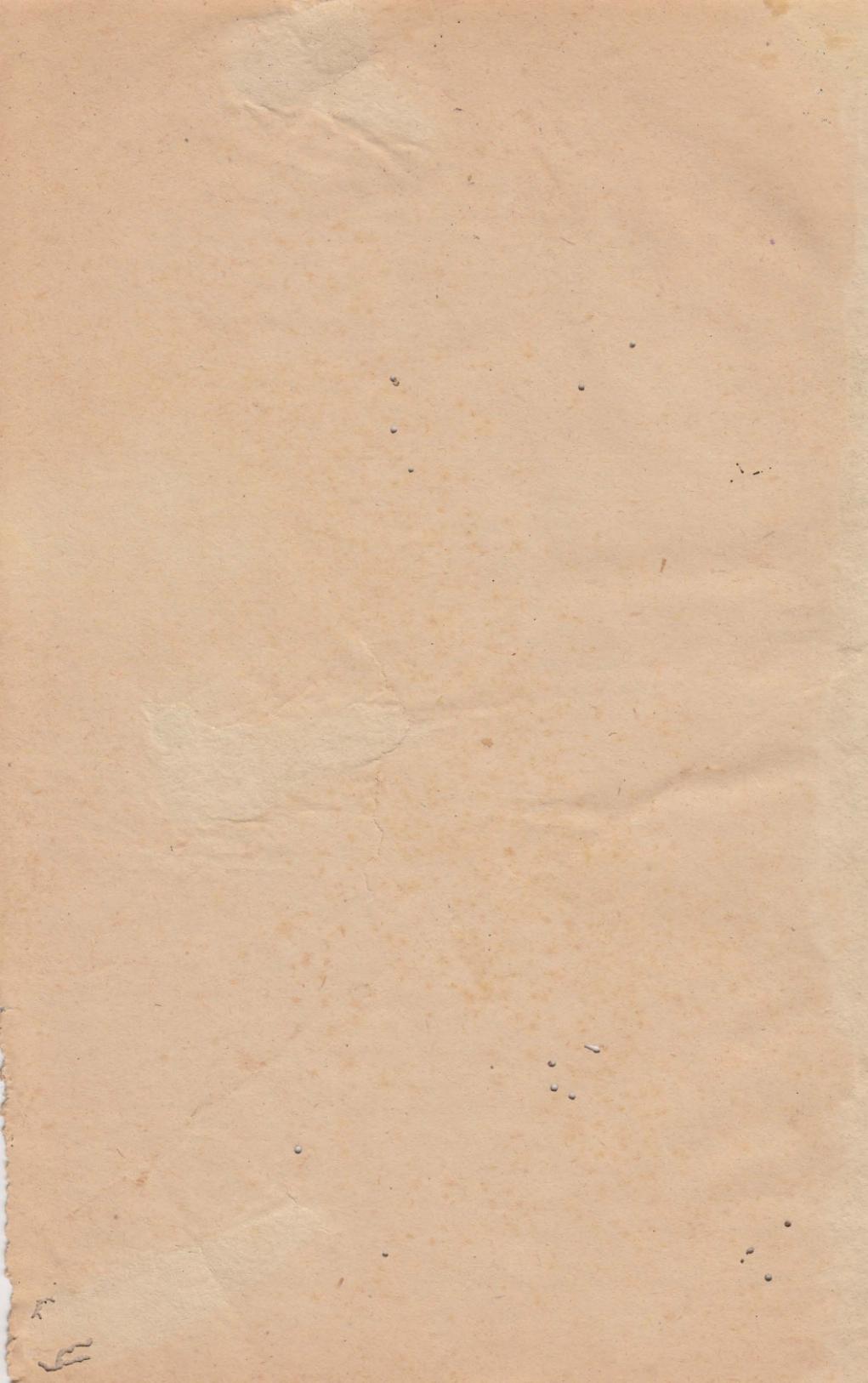

சித்தாந்த விளக்கிற கௌவக் கிளியைகள்

மானிப்பாய் இந்துசமயவிருத்திச் சங்கம்

பூரா வசம்
“POORANA VASAM”
URELU EAST
(P. O.) CHUNNAKAM.

சித்தாந்த விளக்கிற் சைவக் கிரியைகள்

மாணிப்பாய் இந்துசமயவிருத்திச் சங்கம்

முதற்பதிப்பு: சாலயுத்தி ஆவணி 1978

சித்தாந்த விளக்கிற சைவக் கிரியைகள்

வெளியீடு:

மாணிப்பாய் இந்துசமயவிருத்திச் சங்கம்.

ஆசிரியர், மு. கந்தையா, ஏழாலை

அச்சப்பதிப்பு

ஸ்ரீ கப்பிரமணிய அச்சகம்,
63, B. A. தம்பி ஒழுங்கை,
யாழ்ப்பானம்.

விலை ரூபா 5-00

முகவரை

ஈவசித்தாந்த அநுபவத்தைப் பெறுவதே வாழ்க்கையின் முதலான நோக்கம்; அதைப்பெறுவதற்கேற்ற தனுசிப்பாட்டை வருவிப்பது சிவபுண்ணியம். புண்ணியனிகளில் உயரிபுண்ணியம் சிவபுண்ணியம்; சிவபுண்ணியசி செயல்கள் அனைத்துக்குரு சிரோமணியாய்த் திகழ்வது சிவபூஜை. பிரபஞ்ச வாழ்க்கையில் தனும்பும் பொய்ம்மையும் அகத்த இபஸ்புகனுமே மனிதனை மீன் மீளப் பந்தத்திற்கு ஆளாக்குவது; அவிவிரன்கட்டும் நீக்கி சியிரிலும் உலத்திலும் உடலிலும், ஏன்? புற உலகிலும்கூட சிவத்துவ அபிவியக்கியை ஏற்படுத்தவது சிவபூஜை.

மனிதர் மேற்கொள்ளுத்தறிவிரை கணங்கரிபங்களிலே அது முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததும் அதிப் பிரயாசசோயாடும் அது திரத்துதயோடும் செய்யப்படவேண்டியதுமான காரியம் பூஜை. இன்றைய நடைமுறைப்போக்கிலே அது அது அட்சிப் புத்தி யோடும், அது ஈக்கறைக் கேடாகவும், அதிசாமானிய அலுவலாதவும் நடைபெறுவது ஒன்று; ஹானப்பேற்றறுக்குரியது பூஜை என்ற குறிக்கோள் மற்கிப்பட்டு, அது ஒரு வெறும் சமூக நாகரிகச் செயல் என்ற நோக்கை முற்கொண்டு வருவா யையும் சனங்களின் அன்றூட வசதிகளையும் பேற்றுமாவுக்குப் பூஜைப்பண்புகள் சிறங்கணிக்கப்படுவது ஒன்று, இவையெல்லாம் இடையே புதுந்த விபர்தங்கள் ஆகும்,

பூஜைகிரமங்கள் பற்றிய பிரசித்தமான நூல் விதிகளுக்கு விளகி விளகி இன்றைய பூஜை ஒழுங்குகள் போய்க்கொண்டிருப்பது ஆளிகிக் நம்பிக்கையுள்ள அநேகனின் உள்ளங்களுக்கு வேதனை தருவதாகும்;

ஆலயங்களிலுள்ளீரி வேறேங்குஞ்சும் சிவம் தாலுக்குத் தேரன்றிக் காட்சியளிப்பது ஹானிகளுக்கு மட்டுந்தான்; மற்றையோரிகளுக்கு, தகுதியான மந்திரம், பாவணை, கிரியை எண்ப வற்றின் முன்மாகத் தநுசியாள அரிச்சூரி ஒருவராகி சிவத்திலும் சிவக்கம் ஏற்படுத்தப்பட்ட பின்னரே தரிசனம் நிழமுக்கம்படு. தமிசித்த பலனுங் கைகளும்; இந்த ஒரு காாணம் பற்றியே ஆலயங்கள் தேரன்றின; அங்கு விக்கிரகங்கள் பிரதிஷ்வட்டயா யின்; பூஜைகிரமங்கள் வருக்கப்பெற்றன;

பூஜைக்கிரமங்கள் முறையாக வகுக்கப்பெற்ற நால்கள் பத்ததிகள் எனப்படும்: அவை முற்ற முழுக்க வேத ஆகமப் பொருளையே ஒழுங்குபடுத்திக் கூறுவது. அவற்றைச் சூலை பூஜைக்கு ஆதார நால் இல்லை. அவற்றிற் கூறப்பட்ட பூஜைக் கிரமங்களை அப்படி அப்படியே அநுசரிக்குமிடத்துச் சிவத்துவ ஆபிவியக்தி ஏற்படுத்தும் ஏதுமொரு தடையிருக்காது: அவற்றைப் படித்துப் பார்க்கிறபோது இவ்வண்மை புனரைகள் ரது:

அப்பூஜைக் கிரமங்களுட் பொதிந்து கீடக்கும் சைவகித் தாந்த ஞானப் புதையல்கள் அபாராமரணவை. சைவகித்தரந்த அறிவு விளக்கத்திற் பார்க்கும்போதுதான் பத்ததிகள் நம் கவுபத்தைக் காட்டும்; அவ்வகையிற் காண்கின்றபோதுதான் நால்வேதங்கள், இருபத்தெட்டு ஆகமங்கள், பதினான்கு சைவ சரஸ்திரங்கள், பன்னிரு திருமுறைகள் என்ற எல்லாவற்றின் சராமும் ஆயைபூஜையே என்ற அருமையும் விளங்கும்;

ஆகவே, பதித்திகள் கூறும் பூஜை பற்றிய விளக்கங்களைச் சைவகித்தாந்தப்பொருள் விளக்கிவே வினங்கக்கண்டு அநுசரிக்க வேண்டிய தேவை இன்றைய முக்கிய தேவையாகின்றது:

சுவாமிக்கு எல்லாஞ்சரி. எப்படிசீசெய்தாலும் சுவாமி ஏற்றுக்கொள்ளும் என்றெண்ணிக்கொள்ளும் ஏமாளிப்போக்கு அதிகமாக நிலவுதல் கண்கூடு. சுவாமிக்கு எல்லாஞ்சரிநான்: எனெனில், அதற்கு விருப்பு வெறுப்பில்லை. அவ்வனவுக்கு அது சரி. அன்றி, சரியாய்ச் செய்வது பிழையாய்ச் செய்வது எல்லாவற்றிற்கும் சுவாமி ஒரேமாதிரிப் பலன் கொடுக்கும் என்ற எண்ணுதலிபிழை. சரிக்கு நற்பலன். பிழைக்குத் தீப்பயன் நிச்சயம் இது சுவாமியின் நடுவுநிலைப்பன்பு இதைச் சைவ ஞானம் நன்குணர்ந்துள்ளது) சுவாமி எல்லாவற்றையும் ஏற்றுக்கொள்ளும் என்றதன் சரியான அர்த்தம் வேறு. நடை முறை விளக்கத்தில் உள்ளது வேறு. பிழையாய்ச் செய்யுங் காரியத்தையும் அது எதிர் நின்று தடுக்காது. அது அதன் விசேட இயல்பு. செய்யவிட்டு அதற்குத் தக்கபடி பலன் கொடுப்பது அதன் தர்மம். இதுவே குறித்த கருத்தின் சரியான அர்த்தம். இதிலே சுவாமி பேரிற் குற்றஞ் சார்வதில்கை. சுவாமி எல்லே சரிப்பையைகளை வேதாகமங்களிற் சொல்லிவைத்திருக்கிறது; அவற்றை உணர்ந்தொழுக அறிவையும் கொடுத் திருக்கிறது, மேலும் பிழையாய் நடப்பதற்குச் சுவாமி பொறுப்பாகாது:

தனினரில் விளக்கம் பெறுத எதுவும் செயல்முறையிற் சொல் நடப்பதுமில்லை; உரிய பலனை உசந்தமுறையில் தருவது மில்லை. எனவே இன்றைய நமது முறைகளும், இவைபற்றிய விளக்கத்தைப் பெறுதலிலும் அவ்விளக்கத்தைச் சொல் சமுச்சத் தில் ஏங்கும் பரவச் செய்தலிலும் செலுத்தப்படவேண்டுதல் இயல்லே,

புகழ்பெற்ற மருதடி விநாயகர் வாழ்பதியாகிய மாணிப்பாயில் இது பற்றிய ஒரு சிந்தனை உருவாயிருப்பது வரவேற்கத் தக்கதாகும்: மாணிப்பாய் இந்து சமய விருத்திச் சங்கம் இச் சிந்தனைக்கு வனமும் வாழ்வும் கொடுக்க முற்பட்டிருத்தல் மேலும் பாராட்டப்படத்தக்கதாகும். அவர்களது இச்சிந்தனை செயலாகப் பரிணமிக்கவும் அது ஒரு பேரியக்கமாக உருவெடுத்து இன்றைய நமது ஆலய பூஜைக்குறைபாடுகளை நிவரித்தி செய்யவும் திருவருள் துணை நிற்பதாக.

இந்னன்னோடிக்கத்துக்கு ஆக்கமும் ஊக்கமும் ஏற்படுத்தும் நோக்கிலே, ‘தித்தாந்த விளக்கிற தகவக்கிரியைகள்’ என்ற நூல் அவர்கள் முயற்சியால், ஒரு சிறு அளவில் வெளியாகின்றது. சொல் உலகின் ஆதரவு எவ்வளவிக்கெவ்வனவு அதிகரிக்குமோ அவ்வளவுக்கவ்வனவு இத்தொடர்பில் நூல்கள் பல வெளிவருதறிகும் இடமுண்டு;

தத்திமுற்றம்,
ஏழாலை மேற்கு:)

மு. கந்தையா

பதிப்புரை

— — — — —

நூற்றெப்பயரே நூலியல்பு எப்படியிருக்கும் என்பதைச் சொல் வூவதாயிருக்கிறது. அதற்கிணங்க, கித்தாந்தப் பொருள் விளக்கத்தைச் சிரமயின்றி அறிந்து கொள்ளுதலற்கு இன்றியமையாத சில கிரியைகளே இதில் தமுவப்பட்டிருக்கின்றன. சிவாலயக் கிரியைகளில், நித்திய நெமித்திக்கக் கிரியைகள் எல்லாவற்றையும் எடுத்தாராய்வதற்கு இப்போதைய இடம்பொருள் ஏவ்விகள் இன்யையாமை பற்றியும், சாமாளிய வாசகருக்கு, நூல், பொருள் தன்மையிலும் நடையிலும் இலகுவானதாயிருப்பதுடன், தன் அளவிலும் மட்டானதாயிருத்தல் விரும்பத்தக்காகும் என்பது பற்றியும் இங்யவும் அமைவதாயிற்று.

ஏவுக்கிரியைகள் நூலறிவாராய்ச்சியாளரீக்கு மட்டுமல்லது அனைவருக்குமே உரியவை. நூலறிவாராய்ச்சித் தரமுடையார் தவிர, ஏனையோர் இக்கிரியைகளின் தத்துவ தாரிபரியவிளக்கங்களைத் தாமாக வாசித்து விளங்குதல்கேற்ற நூல்கள் நம் மத்தியில் அதைப்பொய்கிறுத்தல் குறிப்பிடத்தக்க அனுசூடு பெருங்குறையென்றே சொல்லவேண்டும்;

கிரியை விபரங்களைச் சொல்லும் நூல்களுக்கோ குறைவில்லை. கோயிற் கிரியை விபரங்களை அறிவதற்குச் சமள்கிறுக்கத்திலுள்ள நூல்களைவிட, அவற்றின் மொழிபெயரிப்பு நூல்களும் தமிழில் வெளிவந்துள்ளதன். அகோரசிவாச்சாரியாரின் கிரியாக்கிரம ஜோதிகை, சைவபூஷணம் என்ற இரண்டு நூல்களும் தனியே தமிழில் வெளியாகியுள்ளன. அகோர சிவாசிவாச்சாரியாரின் பராரித்த நித்திய பூஜா விதியும் தனியே தமிழில் வெளியாகியுள்ளது. சோமசம்பு சிவாசாரியர் பத்ததி, கீரந்தமும் தமிழ்மாக வெளிவந்திருக்கிறது. காரணகமத்திலுள்ள நித்தியழை விபரங்கள், நித்தியாயரச்சானுவித என்ற பெயரில், தமிழ் மொழிபெயரிப்புடன் வெளிவந்துள்ளன.

நெமித்திக்கக் கிரியைகள்பற்றி அன்றே நாவஸர் பெருமான் எழுதி வெளியிட்ட சிவாலய மஹோற்சவ உண்மை விளக்கம் என்ற நூலுண்டு. அதைத் தொடர்ந்து காலாகாலங்களினே இது போன்றவை பல வெளிவந்திருக்கின்றனவு சமீபத்தில் மறைந்த அச்சுவேலி, குமாரசவரமிக் குருக்கள், ஆன்மாரித்த, பராரித்த பூஜைகள், உற்சவங்கள் பற்றித் தமிழிலேயே வெளியிட்ட பல நூல்கள் உள். முத்திரா ஸ்கந்னம், முர்த்தியலங்கார விதி என்ற நூல்கள் இத்துறையிற் புதுமையானவை. அவறுடைய விநாயக உற்சவ விளக்கம், சிவபூஜை விளக்கம் என்ற நூல்களும் மிக உபயோகமானவை, சமீபத்தில் ஆத்மநாத சர்மாவால் வெளியிடப்பெற்ற அக்னி கரிய விளக்கம் என்ற நூலும் தமிழில் உள்ளது:

பூர்வக்கிரியை அபரக்கிரியை பற்றிய நூல்களும் நம் நாட்டில் வெளிவந்தவை பல. சைவப் பெரியார், புலோலி, சு. சிவபாததந்தரம் அவர்கள் சைவக்கிரியைகள் பற்றிஎழுதிய நூல் ஒன்றுள்ளது: 1964-இல் காரைநகர், சி. சுப்பிரமணிய தேசிகர் என்பார் வெளியிட்ட விரிவான் நூலுமொன்றுள்ளது: இவ்விரண்டும் இக்கிரியைகளின் விபரங்களைத் தெரிந்துகொள்ளுதற்குப் போதுமானவை. வட்டுக்கோட்டை அருணசலாஸ்திரிகள் வெளியிட்ட ஆசௌச விதி போன்ற நூல்களும் இத்துறையில் உபயோகமானவை.

சைவர்களாகிய எங்களுக்கு உரிய கிரியை விபரமிகளைச் சரியாகத் தெரிந்து அநசரிப்பதற்குப் போதிய நூல்கள் தமிழில் உள்ளன என்ற உண்மை மேற்காட்டியும் விபரங்களினால் தெரியவருகின்றது:

இருந்தும், சிவாலயக் கிரியைகளுஞ்சரி, பூர் அபரக் அபரக்கிரியைகளுஞ்சரி, சைவஞின் அநுபவீதியாக அவற்றுக்குரிய விளக்கத்தின் பேரில் நடைபெற நம்மத்தியிற் காணுதல் முயற்கொம்பாயிருக்கிறது. செய்பவருஞ்சரி செய்விப்பவருஞ்சரி தம் செயலின் பண்பென்ன, பயனென்ன அருமை என்ன, பெருமையென்ன? என்றியாமலே சும்மாசெய்யும் பாங்கு பறவலாகக் காணப்படுகின்றது: அவற்றில் அவதானிக்கக் கூடிய ஒழுங்கீணங்களைக் குறித்துச் செய்வறைக் கேட்டால்,

‘நாங்கள் பரம்பரையாக இப்படித்தான் செய்கிறோம்’ என்ற பதில் வருகிறது. செய்விப்பவறைக் கேட்டால்,

‘ஏதோ ஜூர் செய்கிறார்’

என்கிறூர்கள்: ஆத்ம ஈடேற்ற முக்கியத்துவம் வாய்ந்த இவ்விஷயத்தில், எவருக்கும் எப்போதும் அவசியமான இவ்விஷயத்தில், இவ்வளவு விளக்கலீனம் இருப்பது பெரும் பழுதே பழுது:

அநுபவப் பயன் பற்றிய விளக்கலீனங்கள் காரணமாகக் கிரியைகளில் திருப்தியீனம் நிலவுதலுநி கண்கூடு. அரக்கியம் பாத்தியம் ஆசமனியங்களை ஒழுங்கறியாது கையாளுதலும், நைவேதி தியத்தைச் சும்மா காட்டி மறைப்பதும், ஒரே தட்டிலுள்ள நைவேதி தியத்தைப் பலவேறு மூர்த்திகளுக்குக் கொண்டு தீர்ந்து நீவேதிப்பதுவும் சுவாபி ஆவாஹனம் பண்ணுமலே திடு திப்பென்று அபிஷேகம் பூஜைகள் பண்ணுதலும் ஏன்? ஸ்னபனத் துக்குரிய சிவகும்பத்தை வயிற்றேட்டினத்துக்கொண்டு செல்லுதலும் போன்ற காரியங்கள், இக்கிரியைகளின் அருமை பெருமைகளை அறியாகி குறையினால் நிகழ்வனவேயாதல் ஒருதலை: இன்னும்,

பூஜையின் முன்னேடிக் கிரியைகளாகிய, ஆன்மையிற்தபுஜை அந்தர்யாகம், பஞ்சகந்தி, பஞ்ச கல்வியபூஜை, பஞ்சஶமித்தபுஜை,

ஷ்டாயாவறவாகனம் என்பதை தம் பண்பாலும் பயன்னலும் அபிஷேகம், நெவேவத்தியம் தீபாலங்காரங்களை வட, அதிமகத்துவம் வாய்ந்ததை. பூஜைப் பண்பும் பயனுமாகிய சித்தாந்த ஞானத் தின் அடிந்லை உண்மை விளக்கத்தைத் தழுவியுள்ளவை இவை கனாம். இன்று இவைகள் அருகிப்போவதற்கும் காரணம் இவற்றின் அருமை பெருமைகளை விளங்கிக் கொள்ளாக்குறையே என்பதில் தவறில்லை,

ஆதலால், சாதாரணமாக வாகித்து விளங்கும் அறிவுடையோரிக்கும் பெருமைவில் உதவவேண்டும் என்ற நோக்கத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு இந்நூலில், பொருட்பெருக்கம் இயன்ற அளவு மட்டும்படுத்தப்பட்டுள்ளது: வசனநடையும் இயலுமளவு சரளநடையாகவே கையாளப்பட்டிருக்கிறது: அதிநடன் சௌக்கிரியைகள் பற்றிய முன்னேடு நூல்களில் இல்லை அனவுக்கு, இக்கிரியைகளின் தத்துவப் பின்னணியும், சைவரானப் பண்பும் துலசீகப்பட்டும் இருக்கின்றது: தனுதியான வரலாற்று உதாரணங்களும் தழுவப்பட்டுள்ளன:

தான் சம்பந்தப்பட்ட அளவில் இச்சிறநூல்² ஆர்வமுந்தைவுமாக்களின் உள்ளங்களுக்கு ஒருவளையினும் திருப்தியளிக்கு மென்றும், அவர்கள் மேலும் மேலும் இத்துறையில் மற்றும் சைவ அறிஞரிகளையும், சைவ நூல்களையும் தேடி விசாரித்தறிகு இது ஒரு நல்ல தூண்டுகோலாயமையும் என்றும், சைவத்தோற் தகீகல்வியில் ஆர்வம் விளைதற்கு இது ஒரு சாதனமாய் உதவும் என்றும் எதிர்பார்க்கின்றோம்;

எங்கள் சங்கத்தினருக்கு வடமொழி, தமிழ்மொழிப் பண்டிதர் மு: கந்தையா B.A. அவர்கள் இல்விடயமிப்பற்றி வாசந்தோறும் விரிவுசூரைகள் நிகழ்த்தி வருகிறார்கள். அவற்றைக் கேட்டு ரசித்த அன்பரிகள் இக்கருத்துக்களைச் சைவமக்களையாவரும் வாகித்து அறியக்கூடிய வகையில் இதன் சாரத்தை ஒரு சிறு நூலாக அமைத்துத் தரவேண்டும் என்ற வேண்டுகோளைப் பண்டிதர் அவர்கள் நிறைவேற்றியிருக்கிறார்கள்: அவர்களுக்கு எங்கள் சங்கத்தினதும் சைவப்பெருமகிளவினதும் மனப்பூரிவமான நன்றியும் கடப்பாடும் உரித்தாகுக:

இச்சிறநூலைப் பொருள்செய்து வாகித்து, இதன் குறைநிறைகளைப் பயன்படத்தக்க முறையில் எடுத்துக்காட்டி, இதை விடத் திருத்தமான, பலவேறு இத்தகைய நூல்கள் வெளிவர உதவும் அறிஞர் பெருமகிளகளுக்கு எமது பெருமதிப்பும், பெருங்கடம்பாடும், பெருநன்றியும் என்றும் உரியனவாம்,

சுபம்

இந்துசமய விருத்திச்சங்கம்
மாணிப்பாய்

ஆசியுரை

நல்லீ, ஞானசம்பந்தர் ஆதீனம்
ஸ்ரீவூரீ ஸ்வாமிநாத தேசிக ஞானசம்பந்த
பரமாசாரிய ஸ்வாமிகள் அருளியது

சௌவரிகளாகப் பிறந்தவர்களி சைவசித்தாந்த அநுபவத் தைப் பெறுவதே வாழ்க்கையின் குறிக்கோளாகச் சொன்னும் கொண்டுக்கொண்டும் சிவபுன்னியச் செயல்களுக்கெல்லாம் சிகரமாயுள்ளது சிவபூஜை, விநாயகர், முருகன், அம்பிகை, திருமால் யாவரும் சிவபூஜை செய்திருத்தல் கொண்டு அதன்மகிழம் நன்கு உணர்ர் பாதொய் இருக்கிறது:

இன்று சிவாஸய பூஜாக்கிரமங்களும், பூவ அபரக்கிரியை ஒழுங்குகளும் பலவிதத்தில் குன்றி வருவது கண்கூடு மந்திர லோபம், கிரியாலோபம், பக்திலோபங்களால் கேடுகிறும் என்பதை நாம் உணரவேண்டும்;

சைவபத்திகளிற் கண்டவாறு பூஜைக்கிரமங்களுக்குட் பொதிந்து கிடக்கும் சைவசித்தாந்த நுண்பொருட் புதையலிகள் அளவு கடந்தவை. அவைகளை அறியாமெயினால் தத்துவர்தியாகப் பூஜாக்கிரமங்கள் அநுட்டிக்கப்படாதொழியும் இக்காலத்தில், நமது ஆதீனவீதத்துவான் பண்டிதர் மு கந்தகயாB.A. அவர்களாகி எழுதப்பட்ட சித்தாந்த வீளக்கிற் சைவக் கிரியைகள் எல்ல இந்நால், அறியாமை அகற்றும் அகல் விளக்காய் அமைகின்றது.

திருவாசகத்தில் பூஜையுண்மையை அமைத்துக் காட்டிய பொருத்தமும் நித்திய, நெயித்திய ஆன்மார்த்த பராத்த பூஜைகளின் உண்மைகளை வெளிப்படுத்திய செய்பழும் நையித்திய பூஜைகளுக்கு இன்று ஏற்பட்டிருக்கும் அவலறிலைமகளை எடுத்துணர்த்திய திப்பழும் அதன் பின்னணியாயிருக்கும் பொழும்மையைக் கண்டித்தொழுக்கும் நுட்பழும் போல்வன பாராட்டுற குரியவாம்.

‘செவகேவயே செவகேவ’ என்னும் கருத்தைத் தற்போதைய அரசியற் கோட்பாட்டின் அடிப்படையில் எழுந்த பிரசார சலோகம் என்ற்தெளிவாக விளக்கியதோடு சென்றியார் விஷயம்

இதற்கு விதிவிலக்காம் எனவும் காட்டும் பகுதி மிகப் பிரீதி கரமானது. இதுபோல் பீர்தி பூர்லமான பகுதிகள் இந்நாலுடப்பல.

காமிய பூஜையைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டு, சைவர்கள் காமிய பூஜைக்கு அநுமதிக்கப்படாமலையூம், போகமன்று மோகஷமே அவர்களுக்குரிய பூஜை நோக்கம் என்பதையும், சைவதித்தாந்த வினாக்கத்தின் சார்பில் நிறுவுந்திருக்கின்றது. அதற்குத் திருநாவுக்கரசு சுவரமிகள் தேவாரத்திலிருந்தும் திருப்புசழிலிருந்தும் மேற்கொள்ள காட்டியவாறும் ரம்மியாயிருக்கிறது. காமியம் வேண்டுதலில் குறுக்கிடக்கூடிய விக்கிணங்கள் விபரீதங்களைப் புராண இதிகாசச் செய்திகளிற் பொருத்திக்காட்டும் பண்பிற் புதுமை பொலிகின்றது:

நநவேததிய பூஜையின் தத்துவத்தைக் கண்ணப்பார் செய்வில் வைத்து விளக்கும் நிலை எண்ணிச் சுவைக்குமளவுக்கு இதமானது,

ஆசிரியர் தாம் எடுத்துக்கொண்ட பொருட் கூறுகளை மிகவிரிவாக அலசித் தெளிந்து ஆழ்ந்து நோக்கி இந்நாலை வடித்துள்ளார்;

சைவத்தில் ஞானத்துக்கும் கிரியைக்கும் இடையிலான அன்யோன்ய உறவைக் கண்டு ரசிக்க இந்நாலை ஒரு தலை சாதனமாய்கிறதும் என்பது மிகக்காது:

சைவ உலகிற்கு இந்நால் ஞானமானு எனத் தக்கது. இதனை அளிக்கும் எமது சித்தாந்த ஆசிரியர் அவர்கள் பல்லரங்கு காலம் வாழ்ந்து தமது அரிய சேவையால், சைவத் திருத்தொண்டு சிறந்தோங்குமாறு உழைக்க, எம்பீரன் சம்பந்தன் இணையடிகளை வழுத்தி ஆசிரிவதிகளின்ரேம்:

நா. சந்தர்லிங்கம்

இளவரசு

கவாமிகள் ஆணைப்படி.

ஆசியுரை

அகிலப் பிரசித்த சிவாசாரியவர்

நவாலி அட்டகிரி, யாழ், பெருமாள்கோயில் பிரதம குரு: சிவஸ்ரீ. சாமி விஸ்வநாதக் குருக்கள் வழங்கியது

உவகினி கண்ணே தோன்றிய பன சமயங்களுள் சாலசீ சிறந்ததும் முடிவு முதல் இல்லாததுமான சமயம் சைவசமய மாகும். இச்சமய விதிகள் வேதம் ஆகமம், சித்தாந்தம், வேதாந்தம், புராணம், இதிகாசம், ஜோதிஷம், திருமுறை, திருவாசகம் என்னும் முதல் நூற்பொருள்களின் மரபு வழியாக அமைந்தலை. மெய்யடியாரிகள் பவர் இதன் வழி வாழ்ந்து முத்தியடைந்து உருக வாழ வழிவகுத்து வைத்த பெருமை இந்தச் சைவசமயத்திற்கு அணியானது.

இன்றைய உலகில் மகிளன் அல்லறபடும் நிலைக்கு முதற் காரணம் சமய உணர்ச்சியற்ற நூல் உரைகளைவாசித்து அவர்களை சைவசமய நெறியைத் தவறி நிற்பதேயாகும்.

கிரியா மார்க்கத்தினி வாயிலாக ஆஞ்சீக நன்மையையும் உலகத்தில் சுப்பிட்சமான வாழ்வையும் பெறுவதற்குச் சைவ சித்தாந்தம் ஒரு சிறந்த பெருக்கிஷும் எண்க்கறுவது மிகவும் பொருத்தமான வீலையும்;

சமுத்திரத்தில் அலைக்கு ஓய்வு கிடையாது: அதேபோல சைவன் எனப்பீற்றந்தவன் எவனும் மனதை அல்லற படவிடாத அமைதியாகவும் பக்தியாகவும் சமயப் பற்றுத்தும் சமய அறிவுடனும் வாழுவேண்டும். இறந்து உபகாரமாகவே சமய சாஸ்திர நூல்கள் அமைந்து விவாதிக்கின்றன. இவ்வண்மை வழிநின்று மானிப்பாய் இந்தசமய விருத்திச் சங்கத்திலர் வெளியிடும் சித்தாந்த விளக்கிற சைவக்கிரியைகள் என்னும் நூல் நிராமிய கிரியை பால்கை கருத்துக்கள் நிறைந்து சைவமக்கள் இலகுவில் புரிந்து விளங்கக்கூடிய நிலையில் அமைந்து விட்டது நாம் போற்றுதற்குரியது.

அதன் ஆசிரியராக அமைந்த உயர் திரு. மு: கந்தையா ஆசிரியர் அவர்கள் ஏழாலையைச் சேர்ந்தவர். அது இக்கலி காலத்திலும் சைவப்பண்டில் பங்கம் ஏற்படாது வாழும் சிவ நெறிச் செகிலர்கள் நிறைந்த சிராமமாகும்: அன்னரின் சேவைக்கு இறைவன் குருணையும் மக்களின் அன்பும் பக்தியும் நிதியும் உறுதுணையாக இருக்கவேண்டும். இதேபோன்ற பன அரிய சிவமணம் கழமும் மலர்களை அவர் வாயிலாக நாம் பெற்ற உலகத்தில் சைவந் செழிக்குமாறு. கிரியைகளையும் மாக்குவதையும் நடத்த அளவுவரும் முன்வரவேண்டுமென உலக தோ மாதாவாக அமைந்த பாரிவதி பராமேஸ்வரன் பாதமலர் களை வணங்கி ஆசி கூறுகிறேன்:

“மேன்மைகொள் சைவந்தி விளங்குக உலகமெல்லாம்”
சுபம்! விஸ்வநாதக் குருக்கள்

முன்னுரை

சித்தாந்தப் பெருஞ்செலவர்
காஞ்சிபுரம் க. வச்சிரவேல் முதலியார்
 [மதுரைப் பல்கலைக் கழகத்துச் சைவசித்தாந்தத்-
 தத்துவத்துறைத் தனி அலுவலர்]
 அவர்கள் வழங்கியது

சித்தாந்த விளக்கிற சைவக் கிரியைகள் என்னும் திருந்திய
 கருதிதுக்கள் அமைந்த இன்றியமையாத இந்நால், திருவருட
 செலவர் ஏழாலை மு. கந்தையா அவர்களால் தமக்கேயுரிய கலை,
 ஞானம், ஒழுக்கம் என்பவற்றின் பயங்க எழுதப்பட்டுள்ளது.
 சிவநெறி நின்று ஒபுகுலோரும் அதுபற்றி உண்மையாக அறிய
 விரும்புவோரும் இச்சிரியமைவாது கற்றுணர்த்தினாலும் உரியது:
 வேதசிவங்கமம், திருமுறை, சாத்திரங்கள், கிரியைபத்ததிகள் என்ப
 வற்றின் பிறிவாயுள்ளது.

சைவ ஆசாரியர்களும் திருக்கோயிலை நடத்தும் பொறுப
 புளி செலவர்களும் அடிப்படையாக உணர்ந்து கொள்ள
 வேண்டிய கல்வி, அறிவு, ஒழுக்கம், திருக்கோயிலில் நடந்த
 பெறும் நித்திய நைமத்திக்கே செயல்கள், சைவசமயிகள் சிவ
 ஞானங் கிடைத்தற்கு நிமித்தமாகப் பின்பற்றிப் பாதுகாத்து
 வரும் சிவபூஜைமுறைகள், பூருவ அபரக்கிரியைகள் என்பவற்
 றின் பண்பும் பயனும், உணர்வு அடிப்படையும் இந்நாலால் நன்கு
 விளக்கப்படுகின்றன.

நால் உருவிற் சிறியதாயினும் சைவக் களாஞ்சியமங்கவே
 கொண்டு போற்றி உணர்தற்குரிய ஆரிய நூண் கருத்துக்களைப்
 பொதிந்துள்ளது.

இதில் ஓரிடத்தில் சிவபிரான் திரியும் முபுரம் எரித்த
 வரலாறு குறிக்கப்பட்டுள்ளது; அது

“கல்லால்நிழற் கீழாயிடர் காவாயென வானேர்
 எல்லக்கொரு தேராயயன் மறைபூட்டிநின் றுய்ப்
 பல்லாயெரி காந்திர்க்கரி ஜோல் வாக்கி நான்கால்
 வில்லாலெயி வெய்தானிடம் வீழிம்மிழ ஸையே”
 என்னும் தேவாரத்தை நினைவுட்டிற்று.

வல் ஆய் எரி: காற்று ஈரிக்கு; அரி கோகி ஏற்றத் தங்கியங்கடவுள் அம்பின் வலிய நுதி (முனை); வாயுதேவன் அதன் அவரு; திருமால் அதன் பிள்ளைச் சீன்ட கோல் என்றபடி; கிவபிரான் ஒருவரே கருத்தா. வேதத்திற்குறப் படும் ஏணைய தேவர் அவனை செலுத்தப்படுங் கருவிள்ள என்பது தெவீவிக்கப்படுகிறது.

இந்நாலிற் குறித்துக்கொல்லப்படுகிற முதலியலை நடைபெறவும் அதற்கு வேண்டிய மனத்திட்பம், உயர் நோக்கம், கல்லியறிவு, ஒழுக்கம் என்பவற்றைத் தமிழகத்தில் உள்ள அரச்சகரி, பயணக்கூன்வோர் என்போர் பெற்றுப் பல்காற சூனுஞ் கிறந்து விளங்கவும் திருவருள் துணை புரிக! நூல் நீடினிது நின்று மக்கள் துயரி தீர்ந்து இன்புறச் செய்க! நூலாசிரியர் நீடினிது வாழ்க!

இன்ப அண்பினீரி,

வணக்கம், நலம். இம்முனினுரை நண்பர், திரு. S. அரசநாயகம் அவர்கள் வீருப்பத்தின்படி எழுதப்படுகிறது. நூலின் பெருமையை யானும் உணர்ந்துதான் எழுதுகிறேன்.

பல்கலைக் கழகம்

மதுரை 625021

7-9-1978

இங்ஙனம்

அண்புள்ளு

க. வச்சிரவேல் முதலியார்

1

கைவப்பெரியார் திரு. மு. ஞானப்பிரகாசம் B.A.B.Sc.

திருக்கேதிச்சரத் திருப்பணிச்சபை உபதலைவர்
இலங்கை இந்துசமய விவகார ஆலோசனைக்குழு உறுப்பினர்
முன்னுள் பரமேஸ்வரக்கல்லூரி அதிபர்
அவர்கள் வழங்கியது.

—ஏலூ—

கைவசித்தாந்த உணர்ச்சி கைவாகம அறிவின்றி மற்று
பெறுவதில்லை, அங்குமே கைவாகம உணர்ச்சி கைவஞ்சானம்,
கைவக்கிரியை ஆகிய இரண்டும் உன்மையில் ஒத்திரெணக்
காணும் பேறு பெற்றுள்ளது முற்றுப் பெறுவதில்லை. இந்த
அடிப்படை உன்மையில் வைத்து எடுக்கப்பட்டனவே எனிகள்
கைவ ஆயுங்கள்.

இந்த ஆயுங்கள் கோழுப் பேராசாரின் காலத்தில்தான்
கிறதும் நலிவருத நிலையில் செழித்து உணர்ந்துவந்தன. அதன்
பின்னர் குறிப்பிட்ட இரண்டு முக்குறு ஆயுங்கள் தவிர ஏனைய
வற்றின் சரித்திரம் மிக மிகப் பரிதாபகாலன்தே. காரணம்,
கைவாலயங்களை முறையாகப் பரிபாலித்தருவதல்ல கைவ
அரசார்கள் எம்மதிதியில் தோன்றுகிறது அவர்கள் தோன்றும்
வரைக்கும், கைவ உணர்ச்சி மிக்க கைவ அறிஞர்கள் நாட்களில்
வாயிலாகவும், பிரசாரங்கள் மூலமாகவும் கைவக்கிரியை உண்
மைகளை, திருநீறு பூசும் கைவசமயி ஒவ்வொருவரிலும் இடித்து
இடித்து உணர்த்திக்கொண்டு வருதல் வேண்டும். இப்பணியைச்
கைவசகிரியர் திரு. மு. கந்தையா B. A. அவர்கள் மிகுந்த
கைவ உத்திவேகத்துடன், மிகத்திறம்பட இந்நால் வாயிகாக
ஆற்றியுள்ளார்கள். ‘கைவ ஒழுக்கமும், வரண்முறையாக
வந்து வாய்த்த கைவ சித்தாந்த உணர்ச்சியும் கைவந்த கைவ
நல்லாசிரிய பரம்பரையைச் சேர்ந்தவர்கோலி காணப்படுகின்ற
ார்’ என்று இந்நால் ஆசிரியரைப்பற்றி முன்னுள் தபால் தந்திரி
அமைச்சர், கலாநிதி ஸ்ரீமான் ச. நிட்சேபிள்ளை அவர்கள் ஒரு
தடவை கூறியதை இவ்வளிந்துரைமுகத்தில் யான் கூருமல்ல
குக்க முடியவில்லை.

‘இத்தாந்த விளக்கிற கைவக கிரியைகள்’ என்ற இந்த நாள்
எங்கள் சமுகத்தில் பல காலங்களாலும் புகுந்துள்ளதற்கிடையில்
யின்மை, கோம்பல் முதலிய பொல்லாக்குணங்களைப்படிலாம்
அகற்றி, சமயக் கிரியைகளில் சதாநிழம்நித கொண்டிருக்கும்
தீட்டுக்கள் யாவற்றையும் போக்கி, ஒரு புதுக்கைவ சமுகத்தை
நாங்கள் காண்பதற்கு ஒரு திறவுகோலாய் அமையவேண்டு
மென்று எல்லாம் வலை இறைவனின் திருவடிகளை வளங்கு
கிட்டுறோம்.

கைவப்பிரகாசவாசம்

மு. ஞானப்பிரகாசம்,

மதிப்புரை

இலக்கிய கலாநிதி, பண்டிதமனி,
சி. கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள் வழக்கியது

கிரியை ஞானநிமித்தம்

வைதிகம் வேதநெறி; அது சென்று முற்றுயிடம் சைவம்; அது ஆசமதெறி.

சைவம் வைதிகத்தின் வழி வருவது. அதனால் அது வைதிக சைவம் எனப்படும்;

சைவம் சிவசம்பந்தம்; சிவத்தோடு தொடரிபு படுத்துவது.

எல்லாச் சமயமும் இருப்பது நீதி என்று சொல்லுவது சைவம்; அதே சமயத்தில் அவற்றின் வேறுயுமிருப்பது சைவம்.

ஒன்றே டொன்று மாறுபடுகின்ற எல்லாச் சமயமுமாய், அவற்றின் வேறுமாய்,

'இராசாங்கத்திக் அமர்ந்தது வைதிக சைவம்; அழிது' என்ற சிம்மிதம் உறுகின்றார் தாயுமால்வரி.

சித்தாந்தம் முடிந்த முடிபு; தன்குமேல் மற்றெரு முடிபு இல்லாதது: 'வேதாந்தத் தெளிவு சைவசித்தாந்தம்' என்கின்றது சிவப்பிரகாசம். சைவசித்தாந்தம் 'சித்தாந்தம்' எனவும் வழங்கும்.

'சித்தாந்த விளக்கிற சைவக் கிரியைகள் பற்றிச் சிந்திப்போரமாக.'

'கிரியையென மருவுமலை யாவும் ஞானம் கிடைத்தற்று நிமித்தம்' என்பது சிவப்பிரகாசமாகும்.

கணிதத்துக்கு விடைகாண்பதற்குச் செய்யுங் கிரியைகளில் வைத்து, ஞானம் கிடைத்தற்றுக் கிரியைகள் முக்கியமாதலி சிந்திக்கலாம்:

ஞானம் இறை ஒளியு அது, தன்னிலைமை மன்னுயிர்கள் காரத் தரும் சக்தி, எனவும், திருவருளி எனவும் படும்; அத சூப் பெறுதலே வீட்பேறு.

‘ஒளிக்கும் இருஞக்கும் ஒன்றே இடம்’ என்பதில், ‘ஒன்று’ என்பது ஆன்மா: அது உயிர் எனவும் படும்: இருள் ஆவை இருங், ஒளி இறையொளி. அது உயிரிக்குயிர்; அநாதியே உயிரோடு அத்துவிதப்பட்டிருப்பது. அங்ஙனமாகவும், அநாதியே உயிர் மற்றென்றுகிய இருளோடும் அத்துவிதப்பட்டிருக்கின்றது: இந்த நிலையில் உயிரிக்குயிராய் இறையொளியும், ‘மிக இருளேயாம்’ என்பது செயிதும் சிந்திக்கற்பரலது:

இருளி சடம். (ஒளியாகிய ஞானம் எனப்படும்) அருளி சித்திர:

பந்தகாலத்தில் இருளி மேலிடும்; முத்திக்காலத்தில் அருளி மேலிடும்;

அருளி மேலிட்டவழி, இருளி, உயிரை அனுகுவதில்லை.

இருளி மேலிட்டிருக்கும்போது, உயிர் தன்னேடத்துவிதப்பட்டு உயிரிக்குயிராயிருக்கும் உள்ளொளியைப் பெறமுடியாதிருந்தபோதும்.

அஃதாவது,

‘ஒன்று மிகினும்’

இருளி மேலிட்டிருப்பினும், ‘ஒளி உள்ளம் கவரும்.

சித்தாகிய ஒளி உள்ளத்தை இருளிலிருந்து ஈரிக்கும்: உள்ளம்-உயிர்: கவராதே என்பதனால் கவரும் என்பது பெறப்பட்டது. ‘ஒன்று மிகினும்’ ... திருவருட்பயண்:

உயிரை இருளிலிருந்தெடுக்க ஈரிக்கும் ஈர்ப்பே நள்ளிருளில் நட்டம்:

ஒளி காந்தசத்தி போன்றது: உயிர் இரும்பு போன்றது. உயிரை அது ஈர்த்துக்கொண்டேயிருக்கும்!

ஈர்ப்பில் விளைவே சகலாவஸ்தை: உயிர் சரீரத்தோடு கூடிய நிலை.

குரிய ஒளியை நேரே பெறமுடியாத கண்ணுக்கு, முக்குக்கண்ணுடி போன்றது இந்தச் சரீரம்: இந்தச் சரீரத்தின்மூலம் ஒரு சிறு அளவாயினும், உயிர் தன்னேடு கலத்தற்கு அந்த அருளி ஒளி இந்தச் சரீரத்தை உயிரிக்கவித்திருக்கின்றது:

‘இந்தச் சரீரம் நமக்குக் கிடைத்தது, நாம் கடவுளை வணக்கி முத்தியிக்கப்பட பெறும் பொருட்டேயாம்’ என்பது நாவலர் வரக்கு.

கடவுளை வணங்குதலரவது, ஞான நியித்தமாகிய கிரியை களோ மேற்கொள்வதாம். முத்தியின்பம் ஞாவப்பேறு.

இந்தச் சர்வம், ஞானத்தை அடைதறிகு நியித்தமாகிய கிரியைகளைச் செய்தற்கே கிடைத்தது:

கிரியைகளை முனினிட்டுக் குருத்துவம் பற்றி நாவரை பெருமான் விடுங்கன்னீர் பின்வருமாறு :

'சைவசமய குருத்துவத்துக்கு அவசியம் வேண்டிய கண்ணில் அறிவு ஒழுக்கங்களும் சைவசித்தாந்த நூலுணர்ச்சியுஞ் சைவத் திரியைகளை மந்திரக் கிரியா பாவனைவழவாவண்ணஞ் செய்யுந் திறமையுஞ் சைவசமய போதனையும் இல்லாதவரைச் சைவசமய குருமாரெனக் கொண்டு உங்கள் கைப்பொருளை அவருக்கு இறைத்துவிட்டு, அவரிடத்தில் வேலை வாங்காது பராமரிக்களாய் இருப்பது நீதியா? தவசிப்பிள்ளைகளுந்தங்கள் தொழிலிலே பர்ட்சை கொடுத்தே தவசிப்பிள்ளைகளாகுகின்றார்களே! பர்ட்சை சிறிதும் வேண்டாத உத்தியோகமாவது, உலக முழுதானும் அரசரும் பெருத வந்தனதிகளைப் பேறும் மிக மேன்மைபெற்ற உத்தியோகமாகிய சைவசமய குருவுத்தியோகம் ஒன்றேயாய் முடிந்ததே! இஃது என்னையென்னை! கொடுமை! கொடுமை !!

பர்ட்சைக்குக் கொடுத்த கணிதத்தில், என்ன கேட்கப்பட்டதென்பதை விளங்கும் ஆற்றலில்லாத மாணவன், குறித்த நேரம் வரை ஏதோ நீரிக்கொண்டிருப்பான் அக் நேரகளுக்கும் விடைக்கும் சம்பந்தமுண்டா?

இவ்வாறேதான் ஞானத்துக்கும் கிரியைக்குந் தொடர்பு தெரியாதவர்களே பெரும்பாலும் ஏதோ செய்து வருகின்றார்கள்:

தொடர்பு தெரிய வல்லவர்களும் ஏதேதோ காரணங்கள் கொல்லிக் காலன் கழிக்கின்றார்கள். அவர்களுக்கரதல் இந்தச் சித்தாந்த விளக்கு, கிரியைகளின் அருமைகளைப் புலப்படுத்தி, அச்சமேரக்க்கமோ விளைக்குமாயின், அவ்வளவே இந்நூலின் நோற்றுஷ்க்குப் போதியதாம்,

கிரியை விசேஷத்தால் மந்திரசக்தி பரவும் கோவிற் சந்திதி, மின்சக்தி பரவும் இடத்திலும் பாரிக்க அச்சத்துக்குரியது; உள்ளும் புறமும் புனிதர்களே கோயிற் சந்திதியிற் பிரவேசிக்க முடியும். புனிதங் குறைந்தவர்கள் பிரவேசிப்பாராயின், குளிக்கப் போய்க் கேறு பூசலதாம்;

'மந்திர சக்தியின் நிலையையும், தன்னிலையையும் உணர்ந்த ஒருவர் குருக்கள் வேலைபாரிக்க உடனுபடாமல் ஓட்டமெடுக்கவும் கூடும்' என்று ஒரு மகான் கூறியது நினைவுக்கு வருகின்றது. காரைக்கால் தெய்வம் தலையாகி நடந்த புனிதத் தலத்தில் கால்வைக்கக் கூசினூர் சம்பந்தப் பிள்ளையார்,

மந்திரசக்தி வாய்ந்த ஞான நிமித்தமான கிரியைகள் பற்றி வடமொழியிலும் தென்மொழியிலும் அநேக நூல்கள் உண்டு: அவற்றை ஆராய்ந்து, சைவக் கிரியைகள் கித்தாந்த விளக்கில் விளக்கம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. இதன் ஆசிரியர் பண்டிதாதிரு. மு: கந்தையா B. A: அவர்கள் முழுமொழி வல்லவர்; கித்தாந்த சாஸ்திரங்களிலும் திருமுறைகளிலும் முழு கித்திலோப்பவர்; அவர் பொழுத தவப்பொழுது; அவர் வாழ்க்கை சமய வாழ்க்கை; அவருடைய அறிவுச் செல்வம் 'பயன்மரம் உள்ளூர்ப் பழுத்தற்று'; பல வேறு இடங்களில் கித்தாந்த வகுப்பும் புராண வகுப்பும் நடாத்தி வருபவர்; இவ்வாரூபம் தோர் 'ஊருள்ளையக் காண்டல் அரிது! அரிது!!'

ஆசிரியர் அவர்களைப் பயன்செய்யும் முகறயிற் பயன் செய்யும், மாணிப்பாய் இந்துசமய விருத்திச் சம்ஹந்தை எத்தோலை முறை பாராட்டினும் பாராட்டு முற்றுதல் எய்தாத:

கித்தாந்த விளக்குக்

'கிரிதீபம்' ஆதுக

திருநெல்வேலி

7 - 9 - 78

கி. கணபதிப்பிள்ளை

६
சிவமயம்

அனிந்துரை

—ஓமா—

**பண்டிதர் ச. சுப்பிரமணியம் ஆசிரியர்
(யா / ஸ்ரீ கோமாஸ்கந்தக் கல்லூரி, புத்தார்.)**

நெக்கு நெக்கு நினைப்பவர் நெஞ்சளே
 புக்கு நீற்கும்பொன் ஞாசனமைப் புனினியன்
 பொக்க மிக்கவர் பூவுமநீ ருங்கண்டு
 நெக்கு நீற்பன் அவர்த்தம் நாளியே (அப்பர்)

பூக்கைக் கொண்டிரன் போன்னடி போற்றிலார்
 நாக்கைக் கொண்டிரன் நாயம் நவிற்றிலார்
 ஆக்கைக் கேவிரை தேடி அவமந்து
 கங்கைக் கேவிரை யாகிக் கழிவரே. (அப்பர்)

நால்வர் வாக்குத் தேவர் வாக்கென்பரி: அந்நால்வரில் அப்பர் ஆருள்வாக்குகள் இரண்டு மேலே தரப்பட்டுள்ளன: முதல்வாக்கில் உண்மை வழிபாடும் போலிவழிபாடும் பற்றியும் இரண்டாம் வாக்கில் காயவழியருப்பற்றியும் ஆக முன்றுவறை வழிபாட்டு நெறிகளும் அல்லறின் பயனும் கூறப்படுகின்றன.

முதலாவதில் இறைவனிடத்தும் அவனை வழிபடுமாறு கறும் வேத சிவசகங்களிலும் மெய்யன்புடையராய்வழிபடவேண்டும். அதன் பயன் இறைவன் நம் இதயக் கோயிலில் ஸ்ரீரங்ககப் பெறுதல் எனக்கறப்படுகிறது;

இரண்டாவதில், போலி வழிபாடு இறைவனதும் பீராதும் பரிசாத்துக்கு உரித்தாவதற்கு வேறு உபயோகமற்றதெனப் பேசப்படுகிறது.

**“வஞ்ச மனத்தான் படிற்கிருமுக்கம் பூதங்கர்
ஐந்தும் அகத்தே நனும்”** என்றதும் இதுவே

முன்றுவறை பொருளாகப் போற்றவேண்டிய இறைவனை யும் ஆன்மாலையும் விடுத்து, பொருளால்வாத உடம்புபோ பொருளாகப் போற்றி வாழும் மருஞர் ‘பெயரித்தும் செத்துப் பிறப்பதற்கே தொழிலாகி இறக்கின்றார்’ என்ற நினைப்படிக் கப்படுகிறது:

“பொருள்ல வர்தாப் பொருளென் ருணாமும்
மருளானும் மருளுப் பிறப்பு”

என்றதும் இதுவே

இன்று கோவில்களிலும் இல்லங்களிலும் நாம் நடத்தும் நிதியின் நையித்திக பூர்வ அபரக்கிரியைகள் பலவும் இரண்டாவதான போலி வழிபாட்டு முறையிலேயே அமைந்து எல்லோரதும் பரிகாசத்துக்கு இடமாதலை இடையு நாம் காண்கின்றோம். இக் கிரியைகளைச் செய்யும் ஆசாரியர்களும், செய்விக்கும் அதிகாரிகளும், அவற்றைப் பார்க்க வருவோரும், அனைத்திற்கும் காரத்தும் அவ்வறிப்பாட்டை ஏற்றறஞும் இறைவனுமே இச் செய்கின்றோக்கி நடை புரிகின்றனர். ஆசாரியர் தமிழ்செயலை மனிக்கிலுக்குதல் என்றும், அதிகாரிகள் இவை அந்தணர்வயிற்றுப் பிழைப்புக்குக் கட்டில்வத்தவை என்றும், தரிசிப்பார் தத்தம் மனம் போனவாறும் பரிகாசம் செய்வதையும் இவற்றை நோக்கி இறைவன் மென்னப் புன்மழுவல் செய்திருப்பதையும் அறியும்போது எந்த உண்மைச் சமயியும் உளம் வருந்தாதிருக்க நியாயமில்லை. சிலர், மேலும் ஒருபடி முன்னேறி இக்கிரியைகள் இன்றியே திருமணம் முதலான காரியங்களைச் செய்யவும் தலைப் பட்டுள்ளனர். ஜயேயராவும்! சைவக்கிரியைகள் இந்தத் தரத்திற்குத் தரக்குறைவாய் மதிக்கப்படலாயினவே!

இதற்கான காரணம் என்னை? இந்நிலையை மாற்றி ஷைவக்கிரியைகளுக்கு உரிய மதிப்பை மக்களிடையே வளர்க்க வழி என்ன? இவ்வினக்களுக்கெல்லாம் ஏக காலத்தில் வினாட்டரா எழுந்ததே “கித்தாந்த விளக்கிற் சைவக்கிரியைகள்” என்னும் இந்நால் என்னலாம்.

கிரியைக் கிரமத்தையும், அவற்றின் உண்மைத் தத்துவத்தையும் கிரியைகளின் நோக்கம் பயன்களையும் முற்ற உணர்ந்து செய்யும் ஆச ரிபர்களும், அவற்றைப் பக்கி சிரத்தையோடு செய்விக்கும் மக்களும் அருகியமையே இந்த இழநிலைக்குக் காரணமாகும். இதனை நன்குணர்ந்து தக்க சமயத்தில் இந்நால் வெளிவருகிறது. நாவரர் ‘யாழ்பாணத்துச் சமயநிலை’ என்ற நூல் எழுதக்காரராம யிருந்தது எந்தச் சூழ்நிலையோ அதுவே இந்நால் வெளிவருவதற்குமுரிய சூழ்நிலையாயுள்ளது என்பது எனது கருத்து.

தமிழ், வடமொழி, ஆங்கிளம் ஆகிய முப்பொழிகளிலும் துறைபோகக்கற்ற முதறிரு஗ாய திருவானர் மு. கந்தையா B.A. அவர்கள் பழைய வேத சிவாகமங்களையும் திருமுறை மெய்தன்டாஸ்திரங்களையும் ஒது உணர்ந்ததோடு நவீன ஆராய்ச்சி

நூலிகளையும் படித்துப் பார்த்தத் தெளிந்த சிந்தனையினாலே சீர் தூக்கித் துணிந்து, சைவக்கிரியைகள் பற்றிய உண்மையையும் உயர்நிலையையும் தீத்தாந்தக் கண்ணோட்டத்தோடு புதிய முறையில் விளங்கச் செய்துள்ளது இந்நூலின் சிறப்பம்சமாகும்;

இந்நூலில் சைவக்கிரியைகளை ஆண்மார்த்தம், பார்த்தம், பூவும், அபரம் என நான்கு வகையிலே அடங்குகிறான்டு ஏன்னுறுப்பாய் சடங்குகளையெல்லாம் கிரமமாக வருத்துக்காட்டி ஒவ்வொரு கிரியையின் இன்றியக்கமொச் சிறப்பையும், அவ்வற்றில் அடங்கிய தத்துவக்கருத்துக்களையும் சில கிரியைகள் நல்ல விஞ்ஞான நோக்கிலும் போற்றிச் செய்வேண்டி, வையாயிருப்பதையும் ஆங்காங்கு உணங்கொள் எடுத்துக்கூறப்படுவதைக் காணலாம். வட்டமொழியிலும் தமிழ் மொழியிலும் முன்னே வெள்வந்த பத்ததிகள் கிரியை விளக்க நூல்களில் குந்து பல மேற்கொள்கள் ஆதாரமாக இங்கு எடுத்துக்காட்டப்பட்டன. அவை “இக்கிரியையை இப்படிச் செய்” என்ற ஏவங்கள் - அமைந்தனவேபன்றி ஏன் செய்ய வேண்டுமென்று எடுத்துக்கூறக்கூட வைறியதைக் காணலாம். அக்குறை இந்நூலை நீக்கப்படுவதை உணரலாம். மேலும் கிரியையில் கூட யோகிக்கப்படும் பொருள்களும் வேண்டுமிடத்தில் கால நிரையங்களும் தரப்பட்டுள்ளதும் சிறப்பம்சமர்கும்.

வேதாகமங்களிலும் திருமுறை மெய்கண்டசாஸ்திரங்களிலும் கிரியைகளின் தத்துவத்தை விளக்க வேண்டிய மேற்கொள்களைக் காட்டி அவற்றுக்குச் சரியான விளக்கம் தந்திருப்பதும் போற்றவேண்டியதானும் உத்த ஆக “நமை புரிகொள்கைப் புலம் புரிந்துறையும் செவு” என்ற திருமுருகாற்றுப்படை வரிக்கு உரைதந்தமை காணலாம்.

இன்னும் இதிகாச புநாடை வரலாறுகளிலும் சில எடுத்துக்காரத்துக்கு கிரியைகளுக்கு விளக்கம் செய்திருப்பதும் நன்றாக அமைந்துள்ளது.

“சிவன் சௌவையே சிவசௌவை” என்ற தொடரத்திரித்து, “சிவசௌவையே சிவன்சௌவை” என்றுகூறக்கூட திரிபுவாதிகளின் விபர்தப்போக்கைக் கண்ணியர்கள் முறையில் கண்டித்து விடுகிறார். சந்தர்ப்பத்துக்குப் பொருந்த இரட்டையர் பாடலோன்றுகாட்டி ஊரிதோறும் ஆலயங்கள் அமைத்துக் கிரமமாக வழிபாடு செய்வதால் நல்லாழ்வும் உண்டென்றும் வழிபாடுகள் வழுவிலிடின் வாழ்வு குன்றும் என்றும் காட்டிவதும் பாராட்டவேண்டியது;

“தவமும் தவமுடையாரிக்கு ஆகும்” என்ற தமிழ் மறைக் கேறபச் சினபுண்ணீயர் செய்பவர்க்கு அப்புண்ணிய கர்மங்களை நெறிவழுவாது செய்வதற்கு ஆற்றுப்படுத்தும் பெருந்தவத் தோச் செய்பவராய் இவ்வரிய நூலை எழுதி வெளியிடுவதில் தமது ஒய்வு நேரத்தைத் தவம் பொழுதாககிக் கொண்டார் ஆசிரியர்.

சமய நம்பிக்கை அருகிவரும் இந்நாளிக் காலமக்கள் ஒவ்வொருவரும் வாங்கிப் படித்துப் பயன்படைய வேண்டிய ஒருநாள் இஃபெதனலாம். இந்நாலைத்தந்த ஆசிரியருக்குச் சௌல மக்கள் நன்றிக்கடனுடையவராவர். இந்நாலை வாங்கிப்படித்துச் சைவக்கிரியைகளின் உயர்வையும் உண்ணமத் தத்துவத்தையும் அறிய வேண்டியதும் அவற்றைக் கண்டப்படியுப்பதும் நம்கடமை என்று என்று கூறி அமைகின்றேன்:

ஆவரங்கரல்

1-9-78

ச. சுப்பிரமணியம்

திரு. மு. பகுபதி அவர்களின்

வாழ்த்துரை

வேதாந்தத் தெளிவு சைவசித்தாந்தம். சைவசித்தாந்த நீலகளில் தலையாபது சிவஞானபோதம்: சிவஞானபோதத் தின் நாலாகிரியர் மெய்கண்டார், பொய்கண்டார் காணுப்புனித மெனும் அத்துவித மெய்கண்டார் என்று பாராட்டப்படுகின்றார். சைவ சித்தாந்தம் சர்வசமய சக்கரவர்த்தி என்று ஓரிடத் தின் இலக்கிய கலாநிதி பண்டிதமனி சி. கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள் குறிப்பிட்டிருப்பது ஞாபகத்திற்கு வருகிறது. சைவ சாத்திரங்களின் உட்கிடையாய்-சர்வகலைகளின் முடிமனியாய்த் தினமும் சைவசித்தாந்த வினாக்கத்தின் அடிப்படையில் செய்யும் கிரியைகளை எடுத்திவம்புவதே “சித்தாந்த விளக்கிற சைவக் கிரியைகள்” என்னும் நால்.

சிவாலயக் கிரியைகள் பற்றியும் அடியார்கள் மேற்கொள்ளும் விரதங்கள் பற்றியும், பூர்வக் கிரியைகள், அபரக்கிரியைகள் பற்றியும் தெளிவாகக் கூறும் இந்நாலில் சிவாலய உற்சவங்கள் பற்றிய கருத்துக்களை அறுபந்தமாகச் சேர்த்திருப்பது வரவேற் கூத்துக்கு:

“வாழ்க்கை வாழ்வதற்காகவேதான்” என்றது அனுபவக் கல்வியின் அரிவரிப்பாடமாக மட்டும் இருக்கக் கூடியது; வாழ்க்கையின் உயரிய நேரக்கத்தை அடைதற்குச் சமய சாதனையே மேலானது என்று நாலாகிரியர் முற்பகுதியில் அழகாகக் குறிப்பிட்டிருக்கின்றார்;

சிவாலயக் கிரியைகளிற் சுத்திகரிப்புக்கு முக்கிய இடம் அளிக்கப்பட்டிருப்பது ஆவித்தைமாக எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ளது; ஆலயங்களில் நடாத்தப்படும் சுத்திகரிப்புக் கிரியைகள் மூலம் ஆலயங்களிலும் அங்குள்ள பொருள்களிலும் குழலிலும் தெய்வசாந்நித்தியம் மிளிரும் என்பதை இந்நால்தரும் விளக்கத் தின் மூலம் வாசகர்கள் இலகுவாக அறிந்து கொள்ளலாம்; சுத்தமான குழந்தையிலேயே பக்தி பிரவாகிக்கும்,

பூர்வக் கிரியைகளைப்பற்றி முற்பகுதியில் எடுத்தியம்பும் நாலாகிரியர் ஒருயிர் கருவிற் புகும் அந்த அடிநிலையிலிருந்து வது

எடுத்த உடலை விட்டுக் கழவ இருக்கும் நிலை வரையில் அவ்வுயிரின் உடல், உயிர் உள்ளங்களுக்குத் தூய்மையும் வலுவும், உரனும் விளைவிக்கக்கூடிய பலவிதக் கிரியைகள் செவத்தில் உள்ளன என்பதைப் பலவேறு கிரியாம்சங்கள் மூலம் எடுத்துக்காட்டும் முறை கிறப்பாக இருக்கிறது:

நாலாகிரியர் ஏழாலையூர் பண்டிதர் மு: கந்தையர் B.A. அவர்களுக்கைவ சித்தாந்த சாஸ்திரங்களிலும் புராண இதிகாசங்களிலும் சங்க இலக்கியங்களிலும் மூழ்கித்தினோத்தவர்; சாதனை மிக்கவரி:

நால்திகம் தலைகாட்டுகின்ற இக்காலத்தில் சிவாலயக் கிரியைகளையும் பூரிவ அபரக் கிரியைகளையும் செய்கின்றவர்கள், செய்விகின்றவர்கள், வருங்காலச் சந்ததியினர், உள்ளிட்ட யாவரும் பயன் பெறக்கூடிய வகையில் அவர் இவ்வரிய நூலினைத் தந்துள்ளமை யாம் செய்த தவமேயாகும். அங்குருக்கு நன்றி கூறி அமையாது.

ஊர்க்கோரூபம் கைவசபைகளை ஸ்தாபித்துச் கைவ மரபினைக் காக்க வேண்டும் என்பதே நாவலர் பெருமான் குறிக்கேரள்; மிகவும் பழமை வாய்ந்த மானிப்பாய் இந்து கமய விருத்திச் சங்கம் கைவ உலகு பயன்பெற இந்நாலை வெளியிட முன்வந்தமை மிகவும் பாராட்டுக்குரியது; முன்மாதிரியானது;

'தித்தாந்த விளக்கிற கைவக் கிரியைகள்' என்னும் இந்நால் கைவ ஒளியைத் திக்கெட்டிலும் பரப்பிச் கைவம் மேன்மேலும் வனர்ச்சி பெற எல்லாம் வள்ள இறைவன் திருவருளி புரிவாராக,

"மேன்மை கோள் கைவநீதி விளங்குக உலகமேஸ்லாம்"

மு. பசுபதி

தலைவர்

உடுவிலி;
1-09-1978;
தித்தம்பர சுப்பிரமணிய சுவாமி கோயில்
உரும்பசாய்.

நன்றியுரை

சைவமக்களிற் பெரும்பாலோர் தங்கள் சமயக் கிரியைகள் பற்றிய தெளிவான் விளக்கமில்லாதிருக்கும் குறைபாடு பற்றி எங்களிடையே சிலகாலமாக விசாரணை நடைபெற்று வந்தது. அவ்விஷயமாக நம் மேராடு மணங்கலந்து உரையாடக்கூடிய ஆசிரியரொருவரைத் தந்து, அவ்வரையாடலைகளின் முக்கிய அம்சங்களை ஒரு நூலுக்குவும் வழிவகுத்து, கணிசமான அளவு சுருங்கிய கால எல்லையில் இந்த நூல் வெளியீடாதற கான இடம், பொருள், ஏவல்களையும் தந்து எம்மை வழிநடத்திய திருவருளுக்கு முதலில் நன்றி கூறுகின்றோம்.

எமது குறைந்தபட்சப் பிரயாசையோடு இந்நால் வெளி வரும் வகையில் தமது கூடியபட்சப் பிரயாசையைச் செலுத்தி இதனைப் பொருத்தமான முறையில் அச்சிட்டுதவிய யாழ்ப் பாணம் வண்ணை ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய அச்சகத்தாருக்கு நன்றி தெரி வித்தல் நமது இன்றியமையாக் கடமையாகும். அச்சுவேலை நெருக்கடியும் கடதாசித் தட்டுப்பாடும் மிக்க இக்காலத்திலே வேலை விரைவில் முடிக்கப்படுதற்கான சிறந்த ஆலோசனைகளையும் சௌகரியங்களையும் தாமாக எமக்குதவிய அச்சக அதிபருக்கு விசேட நன்றி உரியதாகும்.

இந்நாலே எழுதியதுவிய ஆசிரியர் கரிசனைக்கு ஏற்றுறபோல் இதனை உரிய முறையில் ஆராய்ந்து ஆசியுரையும் மதிப்புரையும் வழங்கிய பெரியார்கள், அறிஞர்கள் அனைவருக்கும் என்றென்றைக்கும் நன்றியுடையோம்.

இந்நால் வெளியீடு காலநிலைமைக்கேற்ற ஒரு நற்பணி என்று அறிஞர்கள் அபிப்பிராயந் தெரிவிக்கின்றபோது எமக்கு மகிழ்ச்சி விளைகிறது. இத்தகைய நற்பணிக்கென்று வாய்த்த எமது இந்தப் பிறப்புக்கும் நன்றி கூறி அமைகின்றோம்.

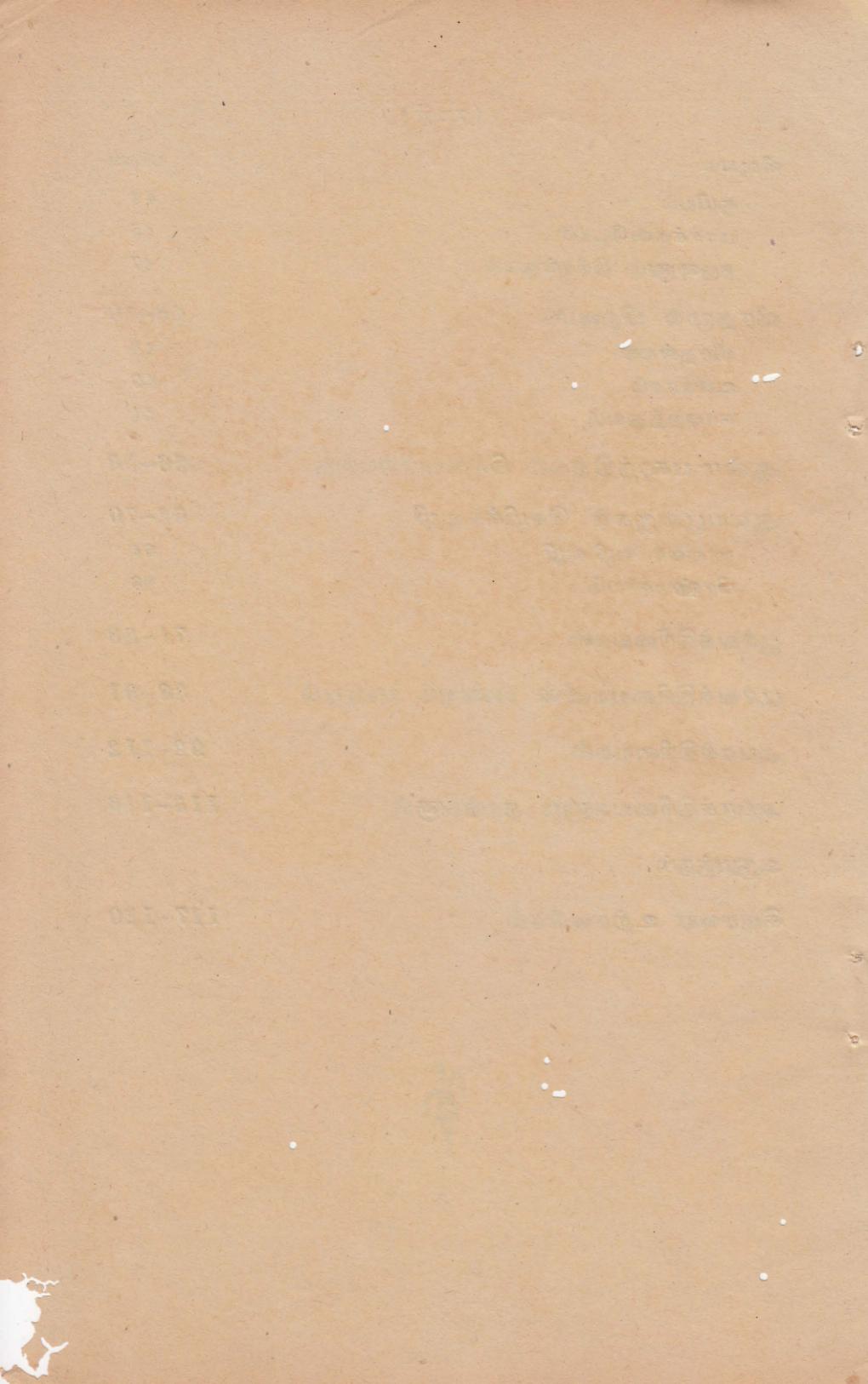
— மாணிப்பாய் இந்து சமய விருத்திச் சங்கத்தார்.
மாணிப்பாய்

பொருள்டக்கம்

	பக்கம்
விஷயம்	
சிவாலயக்கிரியைகள் 1	1—25
வாழ்க்கைப்பேறு	1
சைவசாதனை	1
நம்மவர்கடன்	2
சமயத்தவஞான இணைப்பு	3
முப்பொருளும் பூசையும்	4
பொறிகளை நெறிப்படுத்தல்	5
சைவவிவேகம்	7
சுதிதிகரிப்பு	9
இன்றையதேவை	10
பூதசத்தி	10
பூதமின்றியாதுமில்லை	11
அழுக்கினுளி அகசிப்பிராணி	13
பூதசத்திப் பலனி	14
திருவாசகத்தில் பூஜையுண்மை	15
சுத்தியின்றிச் சித்தியில்லை	17
படுமோசனிலை	18
சிவோகம் பாவனை	18
பூசையில் அத்துவிதவிளக்கம்	19
தத்துவஞானப்பின்னளி	20
சிவாலயக் கிரியைகள் 2.	26—47
அஹங்கார மமகாரம்	29
நிஷ்காமிய கர்மம்	29
வெறும்பாவனை பலன்தராது	30
சிவபாவனை பலன்தரும்	30
சிவபுண்ணியம்	31
ஆண்மார்த்தம் பரார்த்தம்	34
பரார்த்த பூஜைப்பண்பு	36
பூஜைநோக்கு	37
காமியத்துலை	41

விடையம்	பக்கம்
ஓமியம்	42
மாரிக்கண்டேயரி	45
நகுஷனும் திரிசங்குவும்	47
விரதமுடி பிறவும்	48-70
விரதங்கள்	48
உபவாசம்	49
காங்தத்துவம்	50
ஆன்ம பக்ஷத்திற்கும் கிரியையிற்பங்கு	56-58
ஆலயழுஜைகள் செழிக்க வழி	62-70
நாவலரி வழி வழி	64
பிரஹ்மசரியம்	66
பூர்வக்கிரியைகள்	71-88
பூர்வக்கிரியைகளின் பண்ணும் பயனும்	88-91
அபரக்கிரியைகள்	92-112
அபரக்கிரியைகளும் நாங்களும்	113-116
அனுபந்தம்	
சிவாஸை உற்சவங்கள்	117-120

श्री-मृग

சிவாலயக் கிரியைகள் 1.

வாழ்க்கைப் பேரு :—

‘வாழ்க்கை வாழ்வதற்காகவே தான்’ என்று அனுபவக் கல்வியின் அரிசியிப் பாடம் மட்டும்தான்; வாழ்க்கைக்கு முடிவான ஒரு பேரு வேறே இருக்கிறது; அது உலக வாழ்விற் பெறும் சாமானிய பேறுகளுக்கு வேறானது; புதுவகையான ஒரு இன்ப அனுபவ வாழ்வு அது; பேரின்பம், மெய்யின்பம், முத்தியின்பம் என்ற பெயர்களில் உள்ளது அவ்வாழ்வு இது ஆஸ்திக்க கொள்கையுள்ள மக்களின் அசையாத நம்பிக்கையாகும்;

எங்கள் சமயத்தைப் பொறுத்தவரையில், உயிரசனது தலைஞருடையுள்ள பரம்பொருளை அறிந்து அதனைபொன்று பட்டு அதனால் வாய்க்கும் இன்ப அனுபவ நிலைதான் வாழ்க்கையின் முடிவான பேரு; அதுவே ஆதிமரைபம், அதுவே முத்தியின்பம் என்ற கொள்கையுண்டு; இந்த வாழ்க்கை ஏற்பட்டதன் ஒரே நோக்கம் அந்த இன்பப் பேரே என்பது முடிவான உண்மையுமாகும்;

சூவ சாதனை :—

அந்த உயரிந்த நிலையைப் பெறும் விஷயம் அநாயாசமாகக் கைகூடி விடமாட்டாது; எவராயினும் அதை நாடுபவர் அதற்கான பூரண தகுதி பெறவேண்டும்; அந்தத் தகுதி அகத்திலும் ஏற்படவேண்டும்; புறத்திலும் ஏற்படவேண்டும்; அதற்கேற்ற அவ்வான சாதனை ஒவ்வொருவரிக்கும் அவசியம் என்பது எல்லோராலும் ஏகோபித்து உணர்பட்ட ஒரு உண்மையாக இருக்கிறது;

கடவுட் கொள்கையேயில்லாத பெளத்தரி, சமணரி முதலியோரி கூட ஏதோ ஒரு வகையான ஆன்மைபப் பேற்றிலை நம்பிக்கை வைத்திருக்கிறார்கள். அதை அடைவதற்கென்ற அபாரமான சாதனைகளை மேற்கொள்கிறார்கள்; பஞ்சசீலம், அஷ்டசீலம், தசசீலம் போன்ற சாதனைகள் பெளத்தர்களிடமிருந்து. அஷ்டாங்கயோகம் ஆகிரவம் போன்ற சாதனைகள் சமணரிகளிடமிருந்து.

சைவசமயம் இப்படியான சாதனைகள் அளவில் திருப்திப் படுவதில்லை. அது கருதுகின்ற உயர்ந்தரக அனுபவம் பேற்றுக்கு இவையெல்லாம் பற்றுக்குறையானவை. இவற்றைத் தணக்கேற்ற முறையில் தனக்கேற்ற அளவில் அமைத்துக்கொண்டு இவையெல்லாவற்றுக்கும் இடந்தந்து இவற்றிலும் மேலாய் விரிந்து நிற்கும் ஒரு சாதனையைச் சைவசமயம் மேற்கொண்டிருக்கின்றது.

கடவுளை முன்னிலையாகக்கொண்டு, கடவுள் தந்த உடம் பையும் உடற்கருவிகளையும் மனம் முதலிய மற்றும் கருவிகளையும் நேர்படுத்திப் பூஷம், நீரும், தூபமும், தீபமும் முதலாயின கொண்டு பூசை செய்து அதன்மூலம் கடவுள் அனுபவப்பேற் றைப் பெறுவது சைவங்கள்ட சாதனையாகும் சைவங்கள்ட இச்சாதனையே மனிதரின் தேக இயல்பு, மனதியல்பு, விவேக இயல்பு, உயிரியல்பு (Physical, mental, intellectual and spiritual aspects) என்ற நால்வகை இயல்புகளுக்கும் ஒத்தியைக் கூடிய ஆத்மசாதனையெனவும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றது. வேறு கில சமயங்களிலும் இப்படியான சாதனை சிறுகச் சிறுக உண்டு. ஆனால் சைவத்தில் மட்டுமே இது பண்டும் பயனும் பெருகக்கூடிய அளவுக்கு விரிவாகவும் விளக்கமாகவும் அமைந்திருக்கிறது; அதனால் பூஜை முறையாகிய சாதனை சைவத்தில் உரிய சிறப்பியல்புகளில் ஒன்றுகின்றது.

சைவம் இதற்கென்று விரிவான ஏற்பாடுகளைச் செய்து வைத்திருக்கின்றது; பிரமாண்டமான ஆலயங்கள் கட்டியெழுப் பப் பெற்றிருக்கின்றன; பூசித்தற்குரிய தெய்வமுரித்தங்கள் தெய்விக்களையோடு வார்த்து வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன; பூஜைக்கு வேண்டிய சகவித உபகரணங்களும் அங்கங்கு சம்பாதித்து வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. பூஜையைச் செய்வதற்குரிய விதிமுறைகள் பற்றி விரிவான விளக்கங்களைத் தரும் நால்கள் பெருமளவில் தயாரித்து வைக்கப்பட்டுள்ளன; இவற்றை மக்கள் உரிய முறையிற் கையாண்டு வராம்க்கைப் பெரும்பேருகிய பேரின்பப் பேற்கைதல் வேண்டும் என்பது சைவமயத்தின் உட்கிடையரகும்;

நம்மவர் கடன் :

நம் குழலிலே நமிமுன்னேரி எதிதனை எதிதனை ஆலயங்களை நிறுவி வைத்திருக்கிறீர்கள்! தமது சந்ததியாரெல்லாம் மீன்மீப் பிறந்து இறந்து, பிறந்து இறந்து கொண்டு இருக்கும் வீண்வாழ்வுக்கு ஆலாகக்கூடாது; ஒவ்வொருவரும் தமக்கியலு

மான அவை விரோதப் பிறவாநிலை அடைய வேண்டும்; அதற்குக் காரணமாகிய உயர்பேரின்பநிலைய எத்தவேண்டும்; அதற்கு ஒரேயொரு சாதனையாயிருக்கும் இந்தப் பூஜை முறையில் எல்லோரும் ஈடுபாடு கொள்ள வேண்டும் என்று அவர்களுக்கிருந்த ஆவலை இந்த ஆலயங்கள் நமக்கு எடுத்துணர்த்திக் கொண்டிருக்கின்றன. இந்த உணர்த்துதலுக்கு நாம் அசைந்து கொடுக்காத அவைம் அவர்கள் நம்மேற் கொண்ட கரிசனைக்கு நாங்கள் உத்தரவாதமற்றவர்களாய்ப் போக நேரிடும்; ஆதலால் இப்பூஜையின் மகத்துவத்தை உரியமுறையில் விளங்கிக் கொள்ள வேண்டியது நமது இன்றியமையாத கடமை என்போம்;

சமய தத்துவஞான இணைப்பு:

இந்த விளக்கம் நமக்கு இன்றியமையாதென்பதை இன்னேரு வகையாலும் நாம் உணர்ந்து கொள்ளல் வேண்டும்;

நமக்குரிய சமயம் (Religion) சைவம்; நமக்குரிய தத்துவஞானம் (Philosophy) சைவசித்தாந்தம்]

கடவுள் அருளோப் பெறுதலை முனினிட்டு மக்கள் அநுசரிக்கும் ஆசார அநுட்டானங்களும், பக்திமுறையான வழிபாடுகளும் சமயம் என்ற பெயரில் அடங்கும். கடவுள், உயிரி, உலகம் என்ற உண்மைப் பொருள்களைப் பற்றிய அறிவாராய்த் தியும் விசாரணைகளும் தரிக்கரீதியான வாதப் பிரதி வாதங்களும் தத்துவஞானம் என்ற பெயரிடைங்கும்;

உகிலி மற்றைய மதங்களைப் பொறுத்தவரையில் சமயமும் தத்துவஞானமும் சகல விதத்திலும் ஒத்துப் போகும் அமைப்புப் பெரும்பாலும் இல்லை. சில சில மதங்களில் சமயமும் தத்துவஞானமும் ஒன்றிடொன்று முட்டாமல் தனித்தனித்தனிப் பாட்டிற் போய்க் கொண்டிருப்பதுமண்டு;

உருவ வழிபாடு அரித்தமற்றது. கீழ்நிலையில் உள்ளவரீகள் அதைச் செய்திர் செய்து கொள்ளலாம். மேல்நிலை அநுபவத்துக்கு அது உதவாத என்று ஒரு தத்துவஞானம் பேசிக் கொண்டிருக்கும்: அதே தத்துவஞானத்துக்குரிய மதத்தவர்கள் அழைக்கி இறுதிவரை உருவ வழிபாடே செய்து கொண்டிருப்பார்கள்: இப்படியான மதமும் ஒன்றிரண்டு நம் நாட்டிலேயே இருத்தல் கண்காடு.

சைவத்துக்கு இந்தப் பொருந்தாப் போக்குக் கிடையாது: சைவத்தில், சமயத்துக்கும் தத்துவஞானத்துக்கும் அனுப்பதைக்கு மாவுக்குக்கூட (அனுப்புதைக்குமாலு) வெற்றும்

கிடையாது: சைவசித்தாந்தத்தில் நாம் என்னென்ன பேச கிறோமோ அந்தந்தக் கருத்துக்களுக்குச் சம்மதயான அநுசரணை சைவசமயப் பூஜை முறையில் இருக்கிறது. எனவே சிலர் கருதுவது போன்று எங்கள் பூஜை முறை தனியாகச் சமயம் என்று ஒதுக்கப்பட வாராது; சைவசித்தாந்த நூல்கள் தனி யாகத் தத்துவ நூல்கள் என்று ஒதுக்கப்படும் நிலையும் வாராது; பூஜைமுறை தத்துவஞானப் பின்னனியில் தான் நடைபெறுகிறது; தத்துவஞானம் பூஜை அநுசரணையின் அநுபவப் பேரு கத்தான் அடையப்படுகிறது; பூஜை காரியங்களுக்குச் சிரியை என்னிடுகிற பெயர்; தத்துவ சாஸ்திர அறிவுக்கு ஞானம் என்றேரு பெயர்; சிரியையும் ஞானமும் கைகோத்துத் தினொக்குங் காட்டி எங்கள் பூஜைக்கு உரிய தனிப் பெருஞ் சிறப் பாகும்; இந்த அண்ணியோன்ய நிலையை அறிஞருவகம் வெகு வாகப் பாராட்டுகிறது; மேல்நாட்டு அறிஞர்கள் இதனை வாயாரப் புகழ்கிறார்கள்; இதற்கு இடமாயிருக்கு காரணம் ஒன்றேபற்றி, இந்தச் சமயத்துக்குரிமழூஸ்ட எங்கள் சரதிப் பண்ணப், உலகச் சாதிப் பண்பெல்லாவற்றிலும் உயர் பள்ளாக அவர்கள் கணித்திருக்கிறார்கள்;

இந்தப் பெருமை எங்களைக் கௌரவிக்கும் பெருமை; இது எங்களுக்கு வேறு எவ்வகையாலும் வாய்த்த பெருமையிலை. சமயத்தான் மட்டும் வரய்த்த பெருமை; அதிலும் எநிகள் ஆயைபூஜைமுறை எமக்குத் தேடித் தந்த பெருமை இது:

முப்பொருளும் பூசையும்:-

பதி, பக, பாசம் என்ற முப் பொருள்களைப் பற்றி எங்கள் தத்துவ ஞானமாகிய சைவ சித்தாந்தம் பேசுகின்றது: முன் றம் ஒன்றுக்கொன்று வேறாகப் பரிக்கப்படாதவை: பதி வியா பகத்தனி பக வியாப்பியம். பக வியாபகத்தனி பாசம் வியாத்தி. அநுபவமுடிவில் [Realization] இந்த முன்றும் ஒன்றாகவே நம்மால் உணரப்பட இருக்கின்றன; ஒன்று தத்துவதரிசனம் மற்றையது ஆன்மதரிசனம். ஏனையது சிவதரிசனம் முன்றும் ஒரே தொடரீபில் இடையீடின்றி அறியப்படுகின்றன.

“அனந்தச் சாத்மா ஸிஸ்வருபேஷு டகர்த்தா
த்ரயம் யதா விந்ததே ப்ரஹ்ம மேதத்.”

பதி பக பாசம் என்ற இம்முனைறையும் எப்பொழுது இந்த ஆண்மை தன் அநுபுதியில் அறிகிறதோ அப்பொழுது மட்டுமே அது பிரயத்தை அறிந்ததாய், எல்லையற்றதும். வியாபகத் தன்மையுடைய தும், தான் எதற்குங் காந்தாவாக நிலையை உணர்ந்ததும் ஆகும்;

— சுவேதாஸ்வதரம் 1: 82

இது அந்தப் பக்கம்

இனி இந்தப் பக்கம் சமயத்துக்கு வருவோம்? எங்கள் பூஜையிலே மூன்றும் இடம்பெற இருக்கும் அமைப்பு சுவாரசிய மாண்து: பூஜையிலே சிவம் (சுவாமி மூர்த்தம்) இருக்கிறது: பூசிக்கின்ற ஆன்மா (பூசிக்கின்றவர்) இருக்கிறது: பரசப் பொருள்கணர்கிய பழம், பாக்கு, வெற்றிலை, பட்டுப்பணி, பணிகாரம், அன்னம், மேளதாளம், நடன சங்கீத நாட்டிய கலாரசனை, குடை, கொடி, ஆலவட்டம் எல்லாம் இருக்கின்றன: முப்பொருட் சேர்க்கை எங்களுக்கு அங்கு (தத்துவஞானம்) மட்டுமல்ல இங்குந்தான். இத்தகைப் பரசப் பொருள்களை வாம் கவர்ச்சியூட்டுப்பவை: மனவிகாரத்தை வருவிப்பவை: பழமும் பணிகாரமுங் கண்டால் வாழுமூம். அழகான பட்டிடக் கண்டு கண் மறங்கும். இந்த நிலையில் புலனாடக்கம் எங்கே? மன ஒடுக்கம் எங்கே? கடவுள் தியானம் இங்கே வழிக்குமா?... சிலர் சிலுருக்கு உண்மையிலே இது பெரிய பிரசிசினை இப்படியாக இதை ஆட்கேபிக்கின்றவர்கள் பன்றி இருக்கலாம். ஆரீ எதுவும் சொல்லவாம்: ஆனால் சொல்ல இதற்கு அசைந்து கொடுக்காது: ஏன்? எப்படி? என்பது இன்னுஞ் சம்ருத்தூரம் போகத் தெரிய வரும்.

போறிகளை நெறிப்படுத்தல்:-

தியானத்துக்குப் புறநிலைக்கவரிச்சிகள் தடையானவை; மனவிகாரத்தை வருவிக்குஞ் சாதனங்கள் குந்தகமானவை; இவற்றையாரும் மறுப்பதற்கில்லை; இக்காரணத்தால் பெளத்தர் சமணர் முதலியோர் தியானத்துக்கு ஒதுக்கிடந்தேடிப் போனார்கள்: வெளிப்பொருளிலீடுபடுஞ் சபாவமுடைய ஜம் பொறிகளையும் ஐம்புலசீகளையும் மனத்தையும் அடக்க முறிப்பட்டார்கள். உணவும் நீரும் உரிய அளவு கொடுக்காமலே உடம்பை வாட்டி வகைப்படத்துஞ் செய்தார்கள். இதற்காக அவற்றின் சுய இயல்பிலிருந்து நேரடியாக அவற்றை மடக்கித் திருப்புவதற்கான வன்முறைச் செயல்களிலும் ஈடுபட்டார்கள்; இப்படி இயல்புக்கு விரோதமாக வன்முறைச் செயல்களை செய்வதற்கால் அவை அடங்குமா? மனேதத்துவக் கோபாட்டுகள் இது நேர்மூர்யைனது: அவற்றை வன்முறையால் அடக்க அடக்க அவை தள்ளுமேயன்றி அடங்கமாட்டா?

“ஐந்தும் அடக்கடக்கென்பர் அறிவிலர்

ஐந்தும் அடக்கும் அமரரு மீங்கில்லை”

என்ற திருமூலர் இக்கருத்தை அத்தாட்சிப்படுத்தியிருக்கிறார்; வெளியிலே பாரிக்க விடாமல் கண்ணை முடினால் அது உள்ளுக்குள்ளே எதிதனை விசித்திரமெல்லாம் காண்கிறது: வெளிக்

சதிதங் கேட்கக்கடாதென்று காதைப் பொதித்தி ரொண்டால் உள்ளுக்குன்னே எத்தனையாயிரம் விசித்திர விநோதக் கிணுகிணுப் பெளினாம் கேட்கிறது : 'நான் ஒன்றும் நினைக்கிறதில்லை சம்மா இருக்கப் போகிறேன்' என்று ஓரிடத்திலே இருந்தால் மனம் எத்தனை எத்தனை விசித்திர கோகநிகளிலெல்லாம் பவனிவரு கின்றது : 'இப்போ தியானம் பண்ணுவோம்' என்று தானே தியானத்தைத் தொடங்கிசிட்டு, தியானிப்பவர் இருந்த இடத் வேயே இருக்க மனம் எங்கெங்கெல்லாம் உலாவி வருகின்றதா? இதையெல்லாம் நாம் அறியாத புதிர்களை என்ன !

ஞானிகள் விஷயம் வேறு : அவர்கள் கண்ணே முடினுலும் நின்றுதான். முடாவிட்டாலும் ஒன்றுதான்; அவர்கள் சதா காலத் தியானத்தில் உள்ளவர்கள்; இங்கே பேசுவது நம்மவர் நிலையைப் பற்றி, நம்மைப் பொறுத்தவரையில் வண்முறையால் அடக்கும் அடக்கம் வீபரிதத்தையே விளைக்கும்; அதுக்கு துக்கெதிர் பிரதிகலமாய் விடும்;

எனில், அவற்றை அவற்றின் வழியே விட்டுவிடுவது தான் நமக்கு வழியா? அதுதான் கடவுள் வழிபாடா? எனிபது இக்கட்டத்தில் பொறுத்த கேள்வி: இந்தப் பொறுத்த கேள்விக்கு ஆந்தரங்கமான விடையுமுண்டு: சற்று அமைதி பாய் நோக்க வேண்டும்போ.

பாரிப்பது கண்ணின் தோழுமல்ல; பாரிக்க வேண்டா ததைப் பார்க்க முனைவதே கண்ணின் தோழும்; அதிலும், பாரிக்க வேண்டியது பார்க்கத் தகாதது இரண்டும் உள்ள ஓரிடத்தில் பாரிக்க வேண்டியதைப் புறக்கணித்துக் கொண்டு வேண்டாததை விழுந்து கட்டிப் பாரித்தல் கண்ணுக்குப் பெருந் தோழும்; செவிக்கு, மனத்துக்கு, விரிவாகச் சொன்னால் ஜம் பொறிகள், ஜம்புலனிகள், அந்தக்கரணங்கள் அளைத்துக்கும் இந்தத் தோழு நிலை இருக்கவே இருக்கிறது.

எனி? நிலையானவை, நிரந்தரமானவை, நன்மையரனவை களைச் சாதாரணமாக்கிவிட்டு, நிலையற்றவை, நிரந்தரமற்றவை, தீமையானவைகளில் விசேட அக்கறை காட்டும் சுபாவம் மனிதருக்கில்லையா? மெய்யான மெய்யைப் பொய்யென்றும், பொய்யான பொய்யை மெய்யென்றும் நம்பியிடலையும் இயல்பு நமக்கில்லையா? நம் சமுகத்தில் உளாவும் அரைப்பொய், காறி பொய்களை முழுமெய்களாகக் கொண்டதனால் நமக்கு விளைந்த கஷ்டநஷ்டங்கள்தரன் எத்தனை? இவற்றையெல்லாம் உள்ளடக்கி,

'பொருள் அல்லவற்றைப் பொருள் என்று
உணரும் மருள்' என்றார் திருவள்ளுவர்;

'பொய்ம்மையே பெருக்கிப் பொழுதினைச் சுருக்கும்
புழுத்தலைப் புலையனேன்' என்றார் மாணிக்கவாசகர்;
இதனால் நாம் விளங்குவது என்ன?

உடல்சேரிந்து வாழும் உயிருக்கு இந்த விபரீதநிலை இருக்கிறது; எடுத்த பிறப்பிலேயே வாழ்வின் இலட்சியத்தை அடையாமல் மீள மீளப் பிறக்க வேண்டிச் செத்துக்கொண்டிருக்கிற இழிநிலையை நமக்குச் சாஸ்வதமாக்கிக் கொண்டிருக்கிறதும் இந்த விபரீதம்தான். திருவள்ளுவர் அழகாகவே சொன்னார்:

'மருளான் ஆம் மாணும் பிறப்பு' என்று;

பெயர்த்துஞ் செத்துப் பிறப்பதற்கே

தொழிலாகி இறக்கின்றாரே' என்கின்றார் அப்பர் சுவாமிகளுடையிரிப்பாய்ப் போன இந்த விபரீதநிலை மாறவேண்டும்; பொய்யை விட்டு மெய்யைப் பார்க்கிற கண்ணாக நம்கள் மாறவேண்டும். பொய்யைக் கேளாது மெய்யைக் கேட்கும் செவியாக நம்செனி மாறவேண்டும்; ஏனையவும் இப்படியே; அப்பர் சுவாமிகள் அருளிய திருவங்கமாலையின் அர்த்தப்பெருமையைச் சிந்திப்பதற்கு இது நல்ல தருணம் அவர் பாடிய 'நிலைபெறுமா ரெண்ணுதியேல் நெஞ்சேநீ வா' என்ற பாடவின் திறப்பைச் சிந்திப்பதற்கும் இது நேர்த்தியான சந்தர்ப்பம்; சமணரோ பென்தறோ சொல்லுவதாயிருந்தால், 'கண்காள்கானுதீர்கள்' என்றும் ஒருவேளை (அவர்கள் இகாள்கையின் பேரில்) சொல்லியிருப்பார்கள்; அப்பர் அப்படியல்லவே 'கண்காள் காண்மின்கள்' என்றதான் சொல்லுகிறார்:

'கண்காலே! நீங்கள் பார்ப்பதற்கென்றே படைக்கப்பட்ட வரிகளுடைய உங்களைப் பார்க்க வேண்டாம் என்று சொல்வதற்கில்லை; பாருங்கள் நன்றாய்ப் பாருங்கள் எதை? 'எண்டோள் விசிநின் ரூடும் பிரான் தன்னை' பாருங்கள் என்கின்றார்.

இதே பரங்கில் சகல அங்காவயவுங்களுக்கும் அப்பர் சுவாமிகள் செய்த ஏற்பிரகங்கமே திருவங்கமாலை.

சைவவிவேகம்:-

நம்புலன், பொறி, மனம் என்பவற்றின் பொய்மையைக் கை கண்டு கொண்டு அவற்றைப் பொய்ம்மையில் இருந்து மெய்மைக்குத் திருப்பும் சைவநானநிலை இது; பாசப்பொருள்களைப் பறப்பிவைத்துக்கொண்டே, புஜையில், உயிருணர்க்கைத்

கடவுள்பால் செலுத்தும் பயிற்சியை உண்டாக்கும் எங்கள் சமயநிலை அது. இதில் விவேகம் உண்டோ இல்லையோ? விவேகிகளரயுளினவர்கள் தீர்மானிக்க வேண்டியது:

‘அக்னோ மர் சத் கமய’

நிலையற்றதிலிருந்து என்னை நிலையானதற்குச் செலுத்து. — பிருகதாரன்ய உபநிஷதம்:

‘பத்ரம் கார்ணோபி: ச்ருணுயாமதேவா:

பத்ரம் பச்சேமே அகஷபிரி யஜ்த்ரா:’

எம் காதுகளால் நன்மையானவற்றையே கேட்போமாக தேவர்களே! எம் கண்களால் நன்மையானவற்றையே பார்ப் போமாக யஜத்திரரீகளே!

— உபநிஷத மங்கள சலோகம்:

இந்த உபநிடத உண்மைகள் அறித்த உண்மைக்குப் பின் வளரிக் கீதம் இசைக்கின்றன:

எல்லாம் சிவனுக்காக :

பாசப் பொருள்களின் சமூகத்திலே கண்கள் அவற்றைப் பாரிக்காமல் சவாமியதிதான் பாரிக்கின்றன என்பதற்கு என்ன உத்தரவாதம்? என்ற கேள்வி இக்கட்டத்தில் எழுமே என்றால், அது மிகவும் நல்லது; அக்கேள்வி எழுத்தரன் வேண்டும். அக்கேள்விதான் எங்கள் விஷய ஒட்டத்துக்குச் சவள் போடுதலாயிருக்கும்;

அக்கட்டத்தில் கண்கள் பாசப் பொருள்களைப் பார்ப்ப தில்லை என்று யாரும் சொல்வதில்லை. பார்த்துச் சொன்டே யிருக்கப் பாரிக்கவில்லை என்று கூறுவது திருஷ்ட தோஷமாய் விடும்; கண்கள் பார்க்கின்றன. ஆனால் பார்க்கும் விதத்தில் வேறுபாடுண்டு.

சாப்பாட்டறையில் பழம் பணிகரம் என்பவற்றைப் பாரிக்கும் நோக்கும் வேறு. பூசையில் அவற்றைப் பாரிக்கும் நோக்கும் வேறு. சாப்பாட்டறையில் நிகழ்வது அவற்றைப் தனக்காரக்கும் ஆவல் நோக்கு: பூசையில் நிகழ்வது அவற்றைச் சவாமிக்காக்கும் அர்ப்பண நோக்கு: ஆடையாபரணங்கள் பட்டுப் பணிகளை வேறிடத்தில் நாம் நோக்கும் நோக்குக்கும் பூசையில் அவற்றை நோக்கும் நோக்குக்கும் இத்தகைய வேறு பாடேயுண்டு. அன்றியும் அப்பழம் பணிகாரம் முதலியவற்றை அர்ச்சகரி அன்பாதரவாகக் தொட்டுக் குழைந்து கசிந்து சவா மிக்கு ஊட்டுகிறதைக் காணும் கண்ணுக்குச் சவாமி சாப்பிட்டிருக்கிறார் என்ற திருப்தி முன்னிற்குமேயல்லாது அதைத் தான் வாஞ்சிக்கும் நிலை அனுவளவும் ஏற்படாது: பட்டுப் பணிகள்

சுவாமியிற் சாத்தப்படிடிருக்கை காணும் கண்ணுக்குச் சுவாமி அழகாயிருக்கிறூர் என்றதிருப்தியே முன்னிற்கும்; தான் காணுஞ் சுவாமி அழகுக்குப் பட்டுப்பணி அழகுகள் விசேடங்களை (Attributes)யிருக்கச் காணுங் காட்சி விசேடமன்றி அவற்றின் அழகுக்காக அவற்றைப் பாரிக்கும் நிலை அங்கில்லை கண்ணப்பர் செய்தி மெய்யென்று நிருபிப்பதை விடப் பொய்யென்று நிருபிப்பது கஷ்டத்தின் மேற் கஷ்டமா: அவ்வளவுக்குச் சைவக் கலாச்சாரத்திலே ஊறிச் சுவற்றிப் போயிருக்கிறது; கண்ணப்பர் செயல்; அவர் மாயிசத்தை வாயிலிட்டுச் சுவைத்த நிகழ்ச்சிரதோ உண்மைதான். ஆனால் சுவைத்தது எதற்காக? தனக் காகவல்ல, சுவாமிக்காக; சாமானியமாக நம்மவர் நினைக்கவும் அஞ்சக் கூடிய செயல், நாம் மட்டுமல்ல மாணிக்கவாசகரீபோன்றவர்களே தம்மை மறந்து வியக்குஞ் செயல், நீண்ட காலச் சரித்திர வரலாற்றில் முன்மை பின்மை காணுத் செயல்; கண்ணப்பர் ஒருவர் மட்டுமே செய்த செயல்; அவர் செயற்கிறுக்கு ஒருவகை அங்கிளி கிறுக்கு: அது, 'கண்ணப்பர் அன்பு' என்ற ஒரு தனியின்பு: அதற்குள் உறையும் புதிர் யாதெனில் அவர் தனக்காகவல்ல, சுவாமிக்காகச் சுவைத்த புதிர்தான்பு:

இங்கே நாங்கள் நிறைக்கு சந்தரிப்பத்துக்கு இது தரமான எடுத்துக்காட்டு: சுவாமிக்காகப் பழம் பணிகாரங்களைப் பாரிப்பதிலும், சுவாமி அழகாகவே பட்டுப் பணிகளைப் பாரிப்பதிலும் பாரிவைத் தோழியிக்கிறோ அப்பர் சுவாமிகளின் உபதேச நெறியிலேதான் உண்மையுண்மையாகக் கண்நிற்கிறது இங்கோ: இவ்வளவுங் கூறியது எடுத்துக் கொண்ட விஷயத்திற்கு அநுபவ ரீதியான விளக்கமா: இனி இதற்குப் பூஜை முறை ரீதியான ஒரு விளக்கமிருப்பதைக் கவனிப்போம்,

சுத்திகரிப்பு:

எங்கள் பூஜை விஷயங்களில் அதிக இடத்தைப் பிடிப்பது சுத்திகரிப்புக்கிரியை; மந்திரசுத்தி, விங்கசுத்தி, தான் சுத்தி, பூதசுத்தி, திரவியசுத்தி முதலாகச் சுத்திகரிப்புக்கள் அநேகமா: ஒமத்துக்குச் சொன்னுவரும் அக்கினிக்கே சுத்திகரிப்பு விதி சொல்லப்படுகிறதென்றால் சைவங் கைக்கொண்டிருக்கும் இச் சுத்திகரிப்பின் நுனுக்க விபரங்களை எப்படிச் சொல்லுவது? எனினும், இவற்றில் இரண்டு சுத்திகளை இப்போது கொஞ்சம் கவனிக்க வேண்டும்; பூசைக்கென்ற சொன்னுவரப்படும் பால், பழம், மலரீ, தண்ணீர் முதலாகிய

சகவமும் பாசப்பொருள்கள்: இவையனைத்தும் மாண்யப் படைப்புக்கள்: எனிகளை அசப்படுத்தி நிற்கும் மாண்யக்கே அசத்தமாயை என்று பெயரி என்றால் இப்பொருள்கள் அசத்த சம்பந்திகளாயிருத்தல் பற்றிச் சந்தேகிக்க இடமில்லை: தாம் வழிபடும் மூர்த்தியே கல்லில் அல்லது உலோகத்திற் செய்யப்பட்டதாயிருப்பதானால் அதற்கும் இந்த அசத்த சம்பந்தம் இருத்தல் தவிர்க்க முடியாது என்ற சத்திகரிப்புவிதி வேறு யிருக்கிறது: அப்படிச் சத்திகரிக்கப்பட்ட பின்பே அங்கு ஆவாஹிக்கப்படும் சத்தமயமாகிய தெய்வாந்நிதியத்தை ஏற்க அம்மூர்த்தி தகுதியுடையதாகும்: இது இப்படியிருக்கையில் அந்த மூர்த்தியில் அபிஷேகத்திற்கோ உபயோகப்படுத்தலாகாது: அவசரபுத்தியாலோ, அக்கறையினத்தாலோ, அறியாமையாலோ இது அநுசரிக்கப்படாவிட்டால் அது மாபெருந்தோலுமாகும்: அத்தகைய செயல்கள் மூர்த்தியின் தெய்விகத் தூய்மைக்கு ஒவ்வாதவை: ஏலவே அதனிடத்தில் இருக்கக்கூடிய தெய்விக சாந்நிதியத்தையும் இல்லாமற செய்துவிடக்கூடியவை. இந்த அவசியத்தை முன் விட்டுத் திரவியகத்தி இடம்பெறுகின்றது:

இன்றைய தேவை :

இன்றைய எங்கள் ஆலயங்களில் விசேஷமாக நித்திய பூஜையில் இது சம்பந்தமாக நான்கள் காணக்கிடக்கும் ஒழுங்கைங்கள் மிகமிக மோசகரமானவை: அவற்றை வெளியிற சொல்வதும் அழகில்லை: அவற்றை நீடிக்க விடுவதும் நியாய மில்லை: சம்பந்தப்பட்டவர்கள் அறிந்து திருந்த வேண்டும்: அல்லது உரியவர்கள் தலையிட்டுத் திருத்த வேண்டும். இது இன்றைய முக்கிய தேவை என்பதை மட்டும் வற்றிருத்த வேண்டியிருக்கிறது:

புதூக்கி :

திரவிய சத்தியைப் போலவே முக்கியத்துவமுள்ளது புதூக்கி: அது பூசைத் திரவியங்களைப் பொறுத்தது: இது புதிக்கிறவரைப் பொறுத்தது: இதற்குத் தேக்கத்தி என்றாம் பெயரீ: புதங்கள் என்றால் மண், நீர், நெருப்பு, காற்று, வெளி என்ற ஐந்துமாமுடு சமயவிஷயம் சம்பந்தமாகப் பேசும்

போது இவற்றை இப்பெயரிகளாற் கூறுவதில்லை; பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாசம் என்ற சொற்களே கையாளப் படும்; உலகம், உடல், உயிர், உயிர் வாழுக்கை என்பவற் றைப் பொறுத்தவரையிலே இப் பஞ்ச பூதங்களின் ஆட்சியே எங்குமாயிருக்கிறது; பிருதிவியும் அப்புவும் முறையே நிலப் பகுதியும் நீரிப்பகுதியுமாய் அமைந்து நாம் வசிக்கும் பூவுலகம் காணப்படுகின்றது; இது போன்ற பல உலகங்களைக் கொண்டது. ஒரு அண்டம்; அப்படிப் பல அண்டங்களைக் கொண்டது ஒரு புவனம்; குருபனிமனி ஆளுகைக்குட்டியிருந்தலை இப்படியான அண்டங்கள் ஆயிரத்தெட்டு. அவ்வளவும் பிருதிவியண்டங்கள். மற்றைப் பாலு பூதத்துக்கும் தனித்தனி. இவ்வகையான பெருந்தொகை அண்டங்கள் உள்; அவற்றின் விரிவைச் சொல்ல இருக்கின்றது கச்சியப்பரின் கந்த புராண அண்ட கோபப்பலம். நாம் சொல்லித் தொலையாது; இனி இவ்வண்டங்களிலுள்ள பலவேறு கூறுகளாகிய உலகங்களில் உள்ள விசித்திர விநோதப் படைப்புக்கள் அனைத்தும் இந்த ஐம்பூதக் கூறுகளின் சேர்க்கைகளி. கருங்கச் சொன்னுடி நாம் உண்ணாலும் சோறு, குடிக்கும் தன்னீர் ஒவ்வொன்றும் ஐம்பூதக் கூறுகளின் சேர்க்கையாலானவை. சோற்றை விருஞ்சான தியாக அலசி ஆராய்ந்து பார்த்தால் அதில் ஒரு பெரும் பகுதி மன் (பிருதிவி); மற்றைப் பான்கு பூதங்களும் குறிக்கப் பட்ட ஒவ்வொரளவினா. நாம் மன்னையும் நெருப்பையும் வாயு வையும் தின்ரேம் என்று என்னுவதற்கே இடம் வைக்காமல் இத்தனையையும் மெத்த விசித்திரமாகக் கலந்து கத்த மாதுரிய மாண கவைப்பண்டமாகப் பண்ணி வைத்தானே ஒரு சீமான்! அந்த இறைவனுக்கும் அவனுடைய படைத்தற்றெருவிலுக்கும் இந்தப் பூதங்களே திரவியங்களாயிருக்கின்ற மகிழ்ச்சையை எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும்.

பூதமின்றி யாதுமில்லை :

இவ்விரைவனின் பூதப்படைப்புத்தான் நமது உடலும், இவ்வடவிலும் ஒருக்கூற பிருதிவி. மற்றக்கூறுகள் மற்றைமற்றைப் பூதங்கள், இந்த உடல் நமது தூலதேகம். இது விழுந்தாலும் உயிர் ஓட்டிக்கொண்டிருக்கிற மற்றெருடுதேகம் இருக்கிறது; அதன் பெயர் குக்கும் தேகம். அந்தச் சூக்குமதேகம் எட்டுப் பொருள்களின் சேர்க்கையாலானது அந்த எட்டில் ஈந்த, இந்த ஐம்பூத மூலங்களாகிய தன்மாத்திரர்கள்; அவை சத்தம், பரிசம், ரூபம், ரசம், கந்தம் எவ்வன்; உயிருக்கு முதன்முதலாகப் பிறப்புக்கொடுக்கிற போதே இறைவன் இது தனிமரத்திறர்களைச் சேர்த்துப் படைத்துக் கொடுக்கி தோகு

குச்சுமதேகம். உயிரி இறைவனடியில் இரண்டறக் கலக்கும் வரை இந்தச் சூக்குமதேகம் பிரிவதிலை: அதுவரை இப்பூத மூலங்களாகிய தன்மாத்திரரகள் உயிரெவிட்டுப் பிரியாமலே இருந்து கொள்கின்றன:

இனி இந்த உடலில் வாழும் உயிருக்கு அறிய எப்படி நிகழ்கின்றது என்று ஆராய்ந்தால் வியப்பாயிருக்கும்: இதற்கு முன்னேற்பாடாக, தால் உடலைப் படைக்கும் போதே இறைவன் இந்தப் பூதமூலங்களை உடலில் வெவ்வேறு பகுதிகளில் மிக நனுஷ்கமாகப் பொருத்தி வைத்திருக்கிறோம்:

கண் பாவையிலே இருக்கிறது தேயுவின் மூலமாகிய ரூபம் செவித்தெரணையில் இருக்கிறது ஆகாசத்தின் மூலமாகிய

சத்தம்

தோற்புரையில் இருக்கிறது வாடுவின் மூலமாய பரிசு நாறுனியில் இருக்கிறது அப்புவின் மூலமாய ரூபம் முக்கு நுனியில் இருக்கிறது பிருதிவியின் மூலமாய கந்தம்

கலவயான பண்டமொன்றைக் கானும்போது கண்ணிலோ செவியிலோ தேவிலோ மூக்கிலோ நீரூறுவதிலை, நாவில்தொன் நீரூறுகிறது: நாக்கிலே நீர்த்தொட்டியோ நீர்த்தேக்கமோ இல்லை. ஆனால், நீர் வருவிக்கப்படுகிறது; அதை நிகழ்த்தும் கரீத்தொதான் அந்த 'சம்' என்ற பூதமூலம்; அப்பு என்ற பூதத்தின் மூலம் இது: இப்படியரகச் சொல்லப்பட்ட ஜந்திடங்களிலும் அவ்வப் பூதக்கூறுகள் இருக்கிறது இருக்கிறதுதான், சந்தேகமில்லை. ஆனால் அவற்றைக் கண்ணேல் மட்டுமல்ல, பூதக்கண்ணுடியால் மட்டுமல்ல எக்ஸ்ரே கதிர்களால் கூடக் கண்டுவிட முடியாது அவ்வனவு அந்தரங்க பந்தோபஸ்தாக அவை வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன என்றால் இந்த ஐம்பூத மூலங்களுக்கும் நமக்குமுள்ள உறவையுஞ் செறிவையும் எண்ணிப் பாரிக்க வேண்டியதுதானே!

நமது அறிவுக்கு வெளியிவிருந்து வரும் விஷயம் எதுவாயீனும் இந்த ஐம்பூத மூலங்களில் ஒன்றின் வடிவமாகவே இருக்கும்: அதாவது, ஒன்றில் ரூபமாய் அல்லது சத்தமாய் அல்லது ரசமாய் அல்லது பரிசமாய் அல்லது கந்தமாயே இருக்கும்; இந்த ஐந்து வகைக்கும் அப்பாற்பட்ட எந்த ஒரு அறிவுக்கூறும் இருப்பதிலை: இந்த ஐந்தும் ஐம்புலன்கள் எனப்படும்: இவற்றில் ஒவ்வொன்றும் அறியப்பட வரும்போது அவ்வவற்றின் இனமாக அங்கங்கு ஏலவேயிருக்கும் தன்மாத்திரரகள் அவ்வவற்றைப் பற்றிக் கொள்கின்றன:

கண்ணப்ப நாயனார் புரங்கத்தில் ஒரு வேட்டைக் காட்சி வருகிறது வேட்டையாடும் பகுதியைச் சுற்றி வலை போட்டிருக்கிறார்கள். வலைக்கு வெளியே வேட்டை நாய்கள் அட்டகாசம் பண்ணிக் கொண்டிருக்கின்றன; உள்ளே நிகழும் வேட்டைக் கலவரத்தில் வெருண்டோடும் பிராணிகள் வலையின் நொய்வான பகுதிகளைப் பிய்த்துக் கொண்டோட முயல்கின்றன; அவை வரவர வேட்டை நாய்கள் அங்கங்கு நின்று அவற்றைக் கவ்விக் கொள்கின்றன, நம் அறிவுக்கு வரும் புலன்களைப் பொறிகளிலிருக்கும் தன்மாத்திரரகள் ஓன்றுவிடமற் பற்றிக் கொள்ளுதல் இவ்வேட்டை நிகழ்ச்சிக்கு உவமமயாக அங்கே பேசப்படுகிறது. அந்த வரினை எம் தன்மாத்திரரகள் புலன்களைப் பற்றுதலில் கொண்டிருக்கும் உதவேகத்யும் சுறுசுறுப்பையும் நன்றாகக் காட்டுகிறது:

இந்த வகையில் ஐம்பொறிகளிலுள்ள தன்மாத்திரரகளாற் பற்றப்படும் அறிவு மன்மப்பற்ற அதிலிருந்து புத்திபற்ற அந்த வகையிலே அறிவு நிகழும் என்பதே இதன்மூலம் நாம் அறிவு தென்ன? நமது வாழ்க்கைக்கு உலகமாய், உடல்களாய், உணவாய் மற்றும் போக்கைப்பொருள்களாய் உதவுதலோடு உயிரில் அறிவு நிகழ்தற்குக் கூட இப்பூசுமுனிகளே உன்றும் புறமுமாய் நின்று உதவுகின்றன. புறத்தில் அறியும் விஷயமாய் நிற்கின்றன; உள்ளே அவற்றை ஏற்குங் கருவிகளாய் நிற்கின்றன;

இந்தப்பூதங்களும், புலன்களும், தன்மாத்திரரகளும் இல்லாமல் நாமில்லை. இவற்றை விலகி நாம் எதுவஞ் செய் வதற்கில்லை. நாக்குப் புகழை வேணுமேர வழிபாடு வேணுமோ எதுவும் இவற்றின் அநுசரணேயோடே தான் ஆகவேண்டியது! ஆனால், இவைதாம் மாயைப்படைப்புக்களாயிற்றே! அதற்குத்தக மாயையில்லாகிய மயக்குந் தன்மை இவற்றுக்குச் சொந்த மாயைப் போய்விடுகிறது: மாயையும் அசுத்தமாயை: அதற் கேறப் அசுத்தத் தன்மையும் இவற்றிற் குடிகொண்டு விடுகின்றது. நமது அறிதல் நிலையிலுள்ள பலவகை ஒழுங்கினங்களை முன்புதி கவனித்திருக்கிறோம்: நம் கன், செனி முதலிய வற்றின் குற்றப்பாடுகளையும் முன் கவனித்திருக்கின்றோம் முற்றுக்கும் பொறுப்பாயிருப்பது இந்த மாயையில்லாகிய மயக்குந்தன்மையும் அசுத்தத்தன்மையுந் தான். இனி இப் பொறி புலன்களின் உபகாரத்தைப் பெற்றுக் கொண்டு உள்ளிருக்கும் இராசா உயிரின் நிலை என்ன?

அழுக்கினுள் அகசிப் பிராணி

அவருமோ என்றால் இப்பொறுப்புலன்களால் விளையும் மயக்கத்தையும் அசுத்தத்தையும் அதிகரிக்குங் குணமே தன்மை

மாயுள்ள பற்றிருக்க பேரிய அழக்கோடும் கூடிப்போயிருக்கிறார்; அந்த அழக்கு ஆணவம், இந்த வகையிலே பாரித்தால் உயிரின் அகச் சூழ்நிலையும் அழக்கும் மயக்கமும் ஆகத்தான் இருக்கக் காணகின்றோம், அழக்குச் சூழ்நிலையில் ஆகசிப்பிராணியென்னும் படியாக இருக்கும் இந்த ஆத்மாதன் பூஜைக்கு எச்மான். ஆகவே இங்கு பூஜையில் முதல் நடைபெறவேண்டியது இந்த ஆத்மாவின் உபகாரிகள் போன்ற ஒரளவிலே அபகாரிகளாயுமிருக்கும் பொறிபுலன்களைத் தூய்கை செய்யும் நிகழ்ச்சியாகும். இத்தகைய சுத்திகாரிப்பு நிகழ்ச்சியே பூதங்குதி அளிவது தேகசத்தி என்படுவது. இச்கத்தி ஏற்படுமானாக்குத் தக ஆத்மாவின் இயற்கை அழக்காகிய ஆணவ மறைப்பிழும் அப் போதைக்கப்போது வகையே மனவகமினும் வெளிப்புண்டாகும்;

பூதங்குதிப்பலன்:-

இவ்வளரிப்பு மயமான சுத்தம் ஏற்படுவதால் நம் பொறுபுளன்களின் அகத்தத் தன்மையில் ஒரு பகுதியாவது விவரம், அவற்றின் மயக்குந் தன்மையில் ஒரு சிறிதாவது குறையும்; இதற்கு ஏற்ற மாதிரியான கிரியைகளும் மந்திரங்களும் இந்தத் தேகசத்திக் கிரியையிலே இடம் பெறுகின்றன; தேகத் தைச் சார்ந்த பிருதிவிபூதம் சுத்தஞ் செய்யப்படும்போது 'ஓம் ஹ்லாம் ஹ்லாம் ஹ்லாம் ஹ்லாம் ஹ்லாம் நியங்குத்தி கலாகை யு: ஹும்பட்' என்ற மந்திரம் உச்சரிக்கப்படும். இம்மந்திரத்தில் 'ஹ்லாம்' என்பது பீஜம் எனப்படும்; அது இங்கே 'ஐந்து தடவை அருதல் கவனிக்கத்தக்கது; இது முடிந்து, தேகத் தைச் சார்ந்த அப்பு தத்வபாகம் சுத்தஞ் செய்யப்படும்போது 'ஹ்லீம்' என்ற பீஜம், அதற்குரிய மந்திரத்தில் நான்கு தடவை வரும். பின், தேயுதத்வ பாகத்தின் சுத்தியின்போது அதற்குரிய மந்திரத்தில் 'ஹ்லும்' என்ற பீஜம் முன்று தடவை தோன்றும். மேல், வராயுதத்வபாக சுத்தியின்போது அவ்வாறே 'ஹ்லயம்' என்ற பீஜம் இரு தடவை வரும். இனி ஆகாசத்தவபாகம் சுத்திகரிக்கப்படும்போது 'ஹேளம்' என்ற பீஜம் ஒரு தடவை மட்டுமே நோன்றும்;

இவ்வாறு இம் மந்திரங்களில் பீஜ மந்திரம் 5, 4, 3, 2, 1 தடவைகளில் வருதலிலேயே ஒரு தத்துவ ரூப உண்மை அடங்கிக் கிடக்கின்றது. பூதங்கள் ஒவ்வொன்றுக்கும் தனித்தனி ஒவ்வொர் ரூபமுண்டு. அவை ஒன்றைப்பொன்று சார்ந்தி பலுந் தன்மையிலே ஒன்றில் மற்றதன் ரூபமுண் சம்பந்தப் படுதல் சாமான்வம். எனிலும், ஆகாசத்துக்கு மற்றவை நான் கையும் வியாபித்து நிறுந் தன்மையுண்மையால் அது தனி

குணத்தை மற்றவற்றுக்குக் கொடுப்பதேயாகிறத் தான் அவற் றின் குணத்தை ஏற்படில்லை. அவ்வகையில் ஆகாயத்துக்கு ஒரேகுணம் மாதிரிம் உள்ளதாகக் கொள்ளப்படுகிறது: அதற் கடுத்து வாயு. அது தன்குணத்தோடு ஆகாயத்தின் குணத்தை யுங்கொள்ளும். அதனால் அதற்குக் குணம் இரண்டு தேயு தன் குணத்தோடு ஆகாயம், வாயு இரண்டின் குணத்தையும் கொள்வதால் அதன் குணம் மூன்று. அப்புதன் குணத்தோடு முந்திய மூன்றையுங் கொள்வதால் அதற்குக் குணம் நான்கு. பிருதிவி தன் குணத்தோடு மூன்னைய நான்கையுங் கொள்வதால் அதன் குணம் ஐந்து. இக்குணத்தொகை அவ்வைத் தழுவி இப்பீஜமந்திரத் தொகை அமைந்திருப்பதால் நாம் அறிய வருவதென்ன? நமத பூசை முறைகள் நமது தத்வங்களத்தை அடிப்பிடியாமல் தொடர்ந்து செல்லும் அமைப்பை இங்கு கரண்கின்றோம்.

திருவாசகத்தில் பூசையுண்மை :

இந்த உண்மையைத் தழுவி வருகிறது திருவாசகம்: போற்றித் திருவகவவில் ஒருபகுதி,

“பாரிட ஜந்தாய்ப் பரந்தாய் போற்றி
நீரிடட நான்காய் நிறைந்தாய் போற்றி
தீயிடட மூன்றுய்த் திகழ்ந்தாய் போற்றி
வளியிடட இரண்டாய் மகிழ்ந்தாய் போற்றி
யெளியிடட ஒன்றுய் விளைந்தாய் போற்றி”

இதைப் பார்க்கும்போது, நாங்கள் எடுத்துக்கொண்ட பூசைத்திரி சம்பந்தமான மற்றொருங்கும் வெளிப்படுகின்றது:

இறைவன் இல்லாமல் எப்பொருளும் நிலையாது: எந்த ஒரு பொருளின் எந்த ஒரு குணமும் அவனில்லாமல் விளக்க முடியும். இருக்குவேதம் 10 ஆம் மண்டலம் 121 ஆம் குசிதம் முழுவதும் இதே விளக்கத்தைத் தருகின்றது. “எல்லா உலகமு மானுய நீயே....”, “வேற்றருகி விண்ணுகி நின்றுய் போற்றி...” என்ற தேவாரப் பதிகங்கள் இவ்வண்மையைத் தெளித்துக் காட்டுகின்றன. இவ்வகையில், பிருதிவியில் உள்ள ஐந்து குணங்களுக்கும் விளக்கங்கள் கொடுத்துக் கொண்டிருப்பதும் இதை வன்று அப்புவில் உள்ள நான்கு குணங்களுக்கும், இவ்வாறே மற்றவற்றில் உள்ள மற்றைக் குணங்களுக்கும் விளக்கங்கள் தந்து கொண்டிருப்பவனும் இறைவன் ஒருவனே.

இந்த உண்மை எப்படியும் இருக்கிறது. ஆனால், நமக்குப் புவனைவதில்லை. நாங்கள் வெறும் பிருதியியைத்தான் காண்கிறோம்; அதன் குணங்களைத்தான் காண்கிறோம். அப்படிப் பட்ட எங்களுக்குக் கண்டதைக் கொண்டு காணுத்தை உணர்த் துவது தானே எங்கள் ஆசாரியர் களின் வழக்கம், ஆகவேதான் மற்றினிக்கவாசகர் பாடுகின்றார், ‘பாரிடை ஐந்தாண்ம் பரந்தாண்ம் போற்றி - என்று. இதில் தத்துவ உண்மை புலப்படுவதோடு, அதன் பின்னணியான தெய்விக விளக்கமும் புலப்பட வைத்த அழகே அழகு!

இனி இதற்குள்ளே பூதசத்தி பற்றிய உண்மை என்ன? என்றது நம் கவனத்திற்குரிய விஷயம்; முன் கவனித்தவாறு, பூதசத்திக் கிரியையினாலே பூத இயல்பாகிய அசத்தமும், மயக்குந் தன்மையும் நீங்க நீங்க அதன் பின்னணியாயிருக்கும் தெய்விக சக்தி புலப்பட்டுத் தோன்றும்.

‘‘மரத்தை மறைத்தது மாமத யானை
மரத்தின் மறைந்தது மாமத யானை

பரத்தை மறைத்தது பார்முதற் பூதம்’’

‘‘பரத்தின் மறைந்தது பார் முதற் பூதமே’’

இது திருமந்திரப் பாடல்: இப்பாடலில், ‘பாத்தை மறைத்தது பார் முதற் பூதம் பரத்தின் மறைந்தது பார்முதற் பூதமே’ என்ற பகுதி கவனித்தறிக்கிறது: பூத இயல்புகள் சகல பொருள்களிலும் பிரகாசித்தற் பாலதாகிய சிவத்தை மறைத்துக் கொள்கின்றன. அம் மறைப்பு விலகிகப்பட்ட மாத்திரமே, சிவப்பிரகாசம் வெளிப்பட அப்பூதக் கூறுகள் மறைந்தோழிகின்றன. முன்பு மறைத்திருந்த அவை பின்பு மறைந்து போகின்றன என இம்மந்திரப் பகுதி விளக்குகின்றது:

இதற்கு அநுசரணையாக ஒரு அம்சம் பூதசத்திக்கிரியையில் இடம்பெறுதலையும் நாம் அவதானிக்கத் தவறுதல் ஆகாது: ஒவ்வொரு பூதப்பகுதியும் ஒவ்வொரு சிவ மூர்த்தத்துடனும் ஒவ்வொரு காரணேஸ்வரருடனும் கூடியதாகவே தியானிக்கப்படுகின்றது. அவ்வகையில் பிருதிவி பூதப்பகுதி சத்தியே ஜாத மூர்த்தியும் பிரமாவுங் கொண்டதாக இருக்கும். அப்பு பூதப் பகுதி வாமதேவ மூர்த்தியும் விண்ணுவுங் கொண்டதாகும்: அக்கினி பூதம் அக்கோர மூர்த்தியும் உருத்திரனுஞ் சேரிந் துளிவதாகும். வாய்பூதப் பகுதியில் தற்புருஷமூர்த்தியும் மகே சுராமும் இடம்பெறுவர். ஆகாச பூதம் ஈசன் மூர்த்தியையும் சதுக்கிவரையுங் கொள்ளும்பே இவற்றில் பிரமா, விண்ணு

உருத்திரன், மகேசரர், சதாசிவர் என்ற ஐந்தும் அவ்வப்புதல் பகுதிக்கு அதிட்டான தெய்வங்களாகவுள்ள காரணஸ் வரர்கள். மற்றைய ஐந்தும் முன்னொலை ஐந்துக்கும் உள்ளொளி களாக நின்று விணங்கும் சிவமூர்த்தங்கள். சிவத்துவ வெளிப் பாடே பூதசுத்திக் கிரியையின் பயன் என்பது இந்த அமைப்பினால் விணங்கும்: இவ்வாற்றால் பூதசுத்திக் கிரியை தெய்விக வெளிப்பாட்டைக் கொண்டு வருகிறது: அந்நிலையில், பூசிப் பவர், புரோகிதர், அண்டையயலிலுள்ளவர் என்று பூசையில் சம்பந்தப்பட்டவர் அனைவருக்கும் சம்பந்தப்பட்ட எப்பொருளிலும் அதனதன் தெய்விகத் தோற்றும் (களை) முன்னிற்குமே தவிர அவற்றின் விபரீதத் தன்மை முன்னிற்பதற்கிடமில்லை:

ஆனால், எல்லோருக்கும் ஒரே மாதிரியாக ஒரே தடவையில் இந்த விளக்கநிலை ஏற்பட்டுவிடுமெனச் சொல்வதற்கில்லை: அவரவர் பக்குவத்திற்கேற்ப படிப்படியாக அது வனர்ந்தேறி வரும் என்பதை மறுக்கமுடியாது: இது மட்டுமா, எங்கள் கல்வி விஷயமானு சரி மற்றெந்த உகை அருபவழங்கசரி வந் தேறும் வகையும் அதுதானே! இங்ஙனம் பூசையின் மகிழமை இருந்தவராற்றை இருந்துணர்ந்து ரகித்தவிடுவதே ஒரு தனி இன்பமுண்டு:

சுத்தியின்றிச் சுத்தியில்லை :-

ஆலய பூஜையில் நித்திய பூஜை, நெமித்திய பூஜை என இரண்டுண்டு: எந்தப் பூஜையிலும் சவாமிக்குரிய தீபாராதனை, அர்ச்சனை முதலியவற்றை விட பூஜைக்கு முன்னேடிகளாக நிகழவேண்டிய சுத்திகரிப்புக் கிரியைகள் மகாப் பிரதான மானவை, அபிஷேகம் தீபாராதனை, அர்ச்சனை, செய்வதற்கு அங்கே தெய்விக சாந்நித்தியம் முதலிற் பிரபவிக்கமாயிருக்க வேண்டுமே: பூசிக்கும் இடம், பூசிக்கும் ஆன்மா, பூசிக்கப்படும் மூர்த்தி பூசைக்கு உபயோகிக்கும் பொருள்கள் அனைத்திலும் தெய்விக சோபை பிரதிபவிக்க வேண்டும்: அதற்குரியவை இப்பூத சுத்தி முதலாகிய சுத்திகரிப்புக் கிரியைகள்; இவற்றுடன் புன்யாஹ்யாசனம், சூர்யழகை, பஞ்சகவ்யபூஜை, பஞ்சாமிர்த பூஜை, அக்கினிகாரியம் என்பனவும் அவசியம் நடைபெற வேண்டுபவை; இவையும் அந்தச் சுத்திகரிப்புக் கிரியை களுக்கு அநுசரணையாக இருந்து தெய்விக சோபையைத் சொலிக்கச் செய்வன்; இவற்றின் விபரத்தைத் தனித்தனி பர்க்கில் இவ்வண்மை விளங்கும்;

படுமோசநிலை:-

தையித்திய பூஜையில் நேரவசதிக்குத் தக்கபடி இவற்றிற் சிலவற்றைச் சிலபோது செய்வதும், சிலபோது அவை செய்யப் பட்டிருப்பதாகப் பாவணையால் (taken for granted) கருதியதாகச் சொல்லிக் கொள்வதும் நம் ஆயைங்களிற் பரவலாகக் காணப் படுகிறது. நித்திய பூசையில் எந்த ஆயைத்திலும் இவை நடைபெறுவதற்கான அறிமுறைகள் எதுவுமில்லை; 'பூஜைப்பயணை' எவரும் பெருதிருக்கக் கூடியதாகவே பூஜை செய்வது' என்ற ஒரு தீர்மானம் இதன் பின்னணி போலும்! இந்நிலை படுமோசநாடு

பூஜையிற் சம்பந்தப்படும் எசமானுள்ள சரி, அரிச்சகருஞ்சரி, ஆயைமுகாமையுஞ் சரி, வழிபடும் பகிதர்களுஞ் சரி இவற்றை அறியாதிருப்பது ஒரு பிழை: அறிந்தும் நடைமுறையிற் கையாளாதிருப்பது இருமடியான பிழை செய்யத்தகாதவற்றைச் செய்வது மட்டுமல்ல, செய்யத் தக்கவற்றைச் செய்யாமையுங் கேட்டிற்குக்காரணம் என்கின்றது திருக்குறள். எப்படியாவது இந்நிலை மாற வழிவகைகள் தோன்றியோக வேண்டும், நிற்கடு

சிவோகம் பாவணை:-

பூஜை மகத்துவம் சம்பந்தமான மற்றும் இரண்டு அம்சங்களை இப்போ கவனிக்கலாம்: பூஜை அநுபவப்பெறுகிய சிதிதாந்த அநுபவப்பேற ஞானம்; அதற்கு முன்னேடியான அநுபவம் யோகம்: கை நாற்பாத ஒழுங்கில் யோகத்துக்கும் முன்னாகக் கிரியையை அமைத்ததில் நிரம்ப அரித்தமுண்டு. எமது டடவின் உட்பக்கம் தெய்வீக அநுபவப் பேற்றுக்கு உகப்பான பல சாதனங்களோடு கூடியது: படைப்பின்போதேதெய்வ சதிதியின் ஒரு பொறியாகிய குண்டலினி கக்தி உள்ளுடலில் மூலாதாரத்தில் வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. பிரானையமசாதனையின் மூலமே அச்சக்தி தொழிற்படும் அல்லது தன்பாட்டிற் சோம்பிக்கிடக்கும்: இதுபற்றிய வினக்கம் வெனு விரிவானது, விரிவை மற்றெரு சந்தர்ப்பத்திற் கவனிக்கலாம்: இப்போ சுருங்கிய அளவிற் காண்போம்,

இச்சக்தி தொழிற்படுமானால் தானாகவே சொருபித் தெழுந்து மூலாதாரமுதல் புருவநடு இறுதியாக உள்ள ஆறு ஆதாரங்களிலும் அங்கங்கு தெய்வமுர்த்திகளினைத் தோற்று விக்கும்: அவவ்விடங்களிற் காணும் அவ்வதி தெய்வமுர்த்திகள் நம் ஆயைத்திலுள்ள சிலாமூர்த்தங்களிலும் அவை உன்மையான கக்திமுரத்தங்கள்: அவை சுயமான கிவருபம் அவற்றைச் சுன்னு கண்டு அத்திலே நிதழ்த்தும் பூஜை அந்தர்

யாகும் எனப்படும்; அப்புசையின் விளைவாகவே ஆளுமா சிவத் தோடு ஒன்றுபடும் உண்மைப் பாவனைப் பயிற்சி உதாவது; இப்பாவனைக்குச் சிலோகம் பாவனை என்று பெயர்;

பூஜையில் ஈடுபடும் ஒருவர் பூஜைக்கிரியைகள் தொடர்ந்தும் முன்னரே இச்சிவோகம் பரவனை பண்ணிக் கொள்ளல் வேண்டும் என்பது விதி. இச்சிவோகம் பாவனைப் பயிற்சியே தன்முதிர் வில், நாற்பாதங்களிலொன்றுகிய யேரகநிலையைப் பெறுவதற்கு முன்னேழியநுபவமாயமெயும்?

ஞானகுரு வந்து உணர்த்திய பின்தான் யோகங்கைக்கடி ஞானம் விளக்கமாகும் என்றது உண்மை. ஆனால், மேற்குறித்த அளவான பக்ஞவும் ஏற்பட்ட பிறகே தான் ஞானகுருவருவாரி; அப்பக்குவத்தை வருவிக்கும் பயிற்சிகளம் பூஜை, இதுவும் பூஜை மக்துவங்களிலொன்று.

பூஷயில் அத்துவித விளக்கம் :

ஆஸப் பூஜையிலே கவாயிக்கு ஆபிஷேகங் செய்தல், அங்கிராந்து செய்தல், சாதம், பக்காரம், பழம், வெற்றிகீ: பாக்கு முதலியன நிவேதித்ததி, கவாயியைச் சயன்ததிக் அமர்த்தல் ஆதியன நடைபெறுதல் பற்றிய விளக்கமும் அத்தியாவசியம் நம்மவராற் பெற்றுக்கொள்ளப்படவேண்டியது: விளக்கமில்லாதவிடத்து அக்செயல்களில் உண்மையான பக்கி கிரத்தை தலைக்காட்டாது. இவைபற்றிய விதிமுறைகளை நோக்க இப்போ அவகாசமில்லை. இச்செயசிகள் பற்றிய நதிதுவப் பின்னணியை மட்டும் இங்கே நோக்குதல் சாலும்:

எந்திலையிலும், தெய்வம் (சிவம்) நமக்கு வேரூப்பிருப்ப தில்லை. நமது உடலுக்குள்ளே உடலுக்கு வேரூன உயிரொன்று இருப்பது போல, நமது உயிருக்குள்ளே உயிருக்கு வேரூன சிவம் என்றும் இருந்து கொண்டேயிருக்கிறது. பொருள் தன்மை அளவில் உடலுக்கு உயிர் வேறென்றாலும் கலப்பினால் ஒன்றுக்கொயிருக்கிறது. உடலுக்குச் செய்யுஞ் செயக்களினால் உயிர் நேரடியாகத் தாக்கப்படுவதிலிருந்து இவ்வண்மை புல என்றும். உடலின் ஒவ்வொரி அனுவிலும் உயிர் செறிந்திருக்கும் உண்மை மிக அற்புதமானதுங்கூட அவ்வளவிட்டால் தோற் புரையில் ஒரு சிறு முன்னுக் குத்த முன்னமே உயிருக்கு ரோவதில் அர்த்தமில்லை. இதுபோலவே உயிருக்கு வேறு சிவம் என்றாலும் கலப்பினால் ஒன்றேயாயிருக்கிறது. உயிர் உடலோடு கலப்பினாலென்றால் இருந்து உடலை நிலைக்கச் செய்வது போல, சிவம் உயிரோடொன்றுயிருந்து அதை நிலைக்கச்

செய்திறது. உயிர் பொருள் தன்மையால் உடலுக்கு வேறு யிருந்த உடலைச் செலுத்துதல் போல, சிவமும் உயிருக்கு வேறுயிருந்து அதனை அநுபவங்களில் செலுத்துகின்றது. உயிர் உடலோடு உடனயிருந்து அதற்கு அநுபவத்தை ஊட்டுவது போல, சிவம் உயிரோடு உடனயிருந்து அதை அநுபவிப்பிக் கின்றது,

இங்ஙனம் உடல் — உயிர், உயிர் — சிவம் என்ற இவ் விரண்டு பகுதிகளிலும் ஒன்றுதல், வேறுதல், உடனதல் என்ற மூன்று நிலைகளை அவதானிக்கின்றோம். இம்மூன்றால் சேர்ந்து அத்துவிதம் என்று பெயர் பெறும்; இவ்விடத்தில் ஒரு கருத்தை நாம் அவதானிக்க வேண்டும்: உடலுக்கும் உயிருக்கும் உள்ள அத்துவிதத் தொடர்பு தற்காலிகமானது; சிவத் துக்கும் உயிருக்குமில்லை அத்துவிதத் தொடர்பு நிரந்தரமானது; அத்துடன் மற்றும் ஒரு வேறுபரடு கவனிக்கத் தக்கது. உடலில் நிகழும் உணர்வுகளால் உயிர் பரதிக்கப்படும். ஆனால் உயிரில் நிகழும் உணர்வுகளால் சிவம் பாதிக்கப்படமாட்டாது. உயிரோடு இரண்டறகி கண்திருந்தும் உயிரின் உணர்வுகளால் சிவம் பாதிக்கப்படாதிருப்பது சிவத்துக்குரிய பிரத்தியேகமான ஒரு பெரும்பேசியல்பு. எனினும், உயிருக்குச் செய்வதொன்று உடம்பையுந் தாக்கும் நிலை இருப்பது போல, சிவத்துக்குச் செய்வதொன்று உயிருக்கும் பலன்தரும் நிலையுண்டு.

தத்துவஞானப் பின்னணி

‘சிவன் கேவலே சீவகேவ’ என்பதே சைவஞானம்; ‘சீவகேவயே சிவகேவ’ என்ற கருத்துச் சைவ ஞானமல்ல. இது தற்போதய அரசிபற் கோட்பாட்டில் அடிப்படையில் எழுந்து சமூக நலநோக்கைப் பிரதிபலிக்கும் ஒரு பிரசார கலேசிகம் என்பதை அறிதல் நலம்: ஆனால், சிவனடியாரி விஷயம் இதற்கு விதிவிலக்கு.

உயிர்களுக்கு நேரிற செய்யுஞ் சைவமட்டுந்தான் அரித்த முள்ளது. கடவுளுக்குச் செய்து உயிர்க்குச் சேருமெனக் கருதுதல் பொருந்தாது: அது கைக்கூடுதல் அசம்பாலிதம் என்ற கருத்துச் சைவர் அவிலாதவர்களிடத்திற்கு எழுந்ததும் அது சமயத்துறையிலுந் தலையிட முயன்றதும் உண்மைதான்; அதனை வாசனை இஸ்ருந்தான் எங்கள் ஆலய வளாகத்துள் குறளி வித்தை காட்டிக் கொண்டிருப்பது கண்கட்டு. இது சம்பந்தமாக நாம் குறிப்பிடக் கூடியதொன்றுண்டு.

சைவசமயத்தாரர்ஸதாராளர்களும் சிந்திக்கும் சக்தியுள்ள வர்கள் அக்கொள்கை தவறென்பதை நன்குணர்ந்திருக்கிறார்கள்; பின்வரும் பந்திப் பொருள் கவனிக்கத்தக்கதாகும்;

For over 30 years my only religion was humanism. The belief that man guided by reason, was sufficient unto himself that progress only in knowledge would automatically bring a better world. But having witnessed the advance of 20th century materialism and the doing of nations living without god, I am now convinced that humanism is not enough — that man for his very survival, needs contact with a power outside and greater than himself and that is why I have returned to Christianity. I wish to re-enter that knowledge and love of god which Jesus taught with such clarity and simplicity.

Dr. Lin Yu-Tang
My step back to Christianity

கடந்த மூப்பதாண்டுகளுக்கு மேலாக என்னுடைய ஒரே சமயமாக மனித நலசிகோட்பாடே இருந்து வந்தது: மனிதன் அறிவை வழிகாட்டியாகக் கொண்டு நடந்து வந்தால் அதுவே அவனுக்குப் போதும்: அறிவில் முன்னேற்றமடைதல் ஒன்றே தானுக ஒரு சிறந்த உலகத்தைக் கொண்டுவரும் “என்ற நம்பிக்கை எனக்கு இருந்து வந்தது. ஆனால் இந்த இருபதாம் நூற்றுண்டின் உலக முன்னேற்றங்களையும், கடவுட் கொள்ளக் கின்றி வாழும் நாடுகளின் அழிசெயல்களையும் பார்த்த பிறகு வெறும் மனித நலசிகோட்பாடு மட்டும் போதாது. மனிதன் தான் தப்பிப் பிழைத்து யிரி வாழ்தல் ஒன்றறந்தே கூடத் தனக்குப் புறம்பாகத் தன்னை விடப்பெறியதாகவுள்ள ஒரு பேராற்றலுடன் தொடர்புகொள்ள வேண்டியவான் இருக்கிறது என்பதனை நான் இப்போது மிகவும் தெளிவாக நன்றானால் இப்போதேன். அதனால் தான் நான் மிக்கும் கிறீஸ்தவ சமயத்திற்குத் திரும்பினேன்.

குறித்த இக்கருத்தாளர் கைவர் அல்லாதவர். சிவசேவை வாயிலாகத்தான் சிவசேவை நடைபெறவேண்டும். என்ற நேரான கொள்கை அவர் சமயத்துக்கிள்ளை. ஆனால் அவரி னினக்கத்தின் சாயல் கைவக்கொள்கையை மருவியே நிற்றவு புலாகின்றது. அவருக்கு மறு பிறப்புஷ்டாலுல் அவர் இக் கொள்கைக்கே ஆளாய் விடுதல் எதிர்பார்க்க வேண்டியதே: இத் தொடர்பில் இன்னுமொன்று தெரிந்து கொள்ள வேண்டும்: நேராடியாக உயிரிக்கென்று செய்யுஞ் சேலையையுஞ் சைவம் வீலக்கவில்லை. பக புண்ணியும் என்ற பெயரில் அதனையும்

இத்துக்கொண்டிருக்கின்றது, ஆனால் சிவசேவையைச் சிவசேவை என்ற பிரசரஞ் செய்யும் கொள்ளக்கூடியத்தான் சைவம் மறுக்கின்றது: சிவனுக்கென்ற செய்வது சிவ சேவையில்; சிவனுக்கென்று செய்வது சிவனுக்கும் ஆம்; ஆனால் அடியாரி விஷயத்தில் அவர்களுக்குச் செய்வதே சிவ சேவை: அவர்கள் சாமானிய சீவர்கள் அல்ல; சிவங்கள் என்பதையும் அறிய வேண்டும்.

இவ்வாற்றுக் கிடிகே இரு உண்மைகள் புலனுகின்றன, உடனுய் நிற்றல் என்ற அத்துவை நினையால் சிவம் உயிருக்கு அநுபவத்தை ஊட்டிக் கொண்டிருக்கிறது என்பது ஒன்று, சிவனுக்குச் செய்வது சிவனுக்கும் சேரும் என்பதோன்று இந்த இரண்டு வகையான உண்மை விளக்கத்தின் அடிப்படையில் அமைந்தனவே நாம் எடுத்துக்கொண்ட அபிஷேகம், நெவேத்தியம் முதலியன்:

குறித்த உண்மைகளிரண்டில் முன்னேயது சிவம் உயிர்கிகுக் கூட்டு காட்டடி^१ என்ற நூல் உண்மையாகச் சித்தாந்தத்தில் விளக்கப்படுகின்றது. கிவன் கானுவதும் காட்டுவதும் தனக்காகவால்ல, உயிருக்காக. இந்த விளக்கத்திலேபடி கிவன் அபிஷேகம் பெறுதலும், அழுதை ஏற்றலும் சயனத்தில் அமர்தலும் இப்பொன்றவையன்றி எவ்வகையிலும் விபரத்மானவை ஆகமாட்டா. இதனால் கிவம் எதை எதை ஏற்றுக்கொள்ளுமோ அது அப்படியே சிவனுக்குப் பலஞ்சும்^२ அவ்வகையில் உயிருக்கு வருவது சுத்தபலன்; அந்தப்பலன் உயிரைச் சுத்தநிலைக்கு ஆணாக்கும்; சிவனுக்குச் செய்யாது எந்த ஒரு காரியத்தையும் உயிரி தனக்குத்தானே செய்யுமாயின் அதனால் வருவது அசத்த பணி; அது உயிரை மென்மேலும் அசத்த நிலைக்கே ஆணாக்கும்.

தேவர் அதிதியனல் தேகிரக்கென் றிட்டவனந் (அன்னம்)
தேவஞ்சு கத்தி ஸமிரதென்”

— சிவ தருமோத்தரமீ

“அட்டவை தம்மைச் சொன்ன நால்வருந்த அன்பார
விட்டுமிக் கத்தையுண்கை யழுதமீயாதே யுண்கை
கட்டஞ் கடுவு மாவிகழிந்தவுள் காயந்தானும்
ஒட்டியேயுடலிற் ரேன்றும் புழுவிமன் ரேழிக் காந்தே”

— காசிகண்டி

சிவத்தின் சுதீததி தன்மைக்கும், சாதாரண உயிரின் அசத்தத் தன்மைக்கும் இடையிலுள்ள வித்தியாசம் காரணமாக இந்த வேறுபாடு ஏற்படுகின்றது:

எனில் அசத்தநிலை அநுபவத்துக்காக நாம் பாடுபடுவதில் எவ்வித அரித்தமுமில்லை. எம் முழுகு, உணவு, சயனம் முதலாய காரியங்களையும் சிவத்தைக்குச் செய்து அதன்மூலமாக நாம் பலன்பெற வேண்டுவதே முதற் செய்யத்தக்கதாகிறது:

அதனால் நாம் உண்ணுவது இரண்டாம் விஷயம். சிவம் உண்ணுவதே முதல் விஷயம்: நாம் சயனிப்பது இரண்டாம் விஷயம். சிவம் சடனிப்பதே முதல் விஷயம்: இன்னும் விடுத்துச் சொல்வதாலும் சிவம் உண்ணுதலிடத்து நாம் உண்டும் உண்ணுதமாதிரித்தான். சிவம் சயனிக்காதவிட்டது நாம் சயனித் தும் சடனிக்காத மாதிரித்தான், பிறவும் அவ்வரறே.

பூஜையில் அபிஷேகம், நெவேத்தியம் முதலாயின இடம் பெறுவதன் தத்துவ ஞானப் பின்னணியை இப்படி உற்றுவார் தலை வேண்டியது நம் கடன். எம்பூஜை மகத்துவங்களில் இது மிக மேஜ்மை வாய்ந்ததென்னாம்,

சிவத்தை நினையாமலே தன்னை நினைக்கும் நிலையில் தனைக் குத் தான் பகிக்குமிகு தன்னை முறிருப் பறந்து சிவத்தை நினைக்கும் நிலையில் தனக்கல்லப்பசி சிவத்துக்கே பகியிருப்பது புலனாகும். கண்ணப்பநாயனர்க்குத் தனபசி தெரியவில்லை; சிவத்தின் பகியேபுலனாயிற்று. அசிசந்தரப்பத்தில் அவர் நிலையம்

“யார் தமராக நீரிங் கிருப்பதென்றகல மாட்டேன்

நீர் பசித்திருக்க இல்லை நிற்கவும் கில்லேன்.”

என்று கண்ணப்பர் வாக்காற் சொல்லிக் காட்டுவர் சேக்கிமார்;

சுவாமிக்கு ஊட்டாமலே எங்கள் பாட்டுக்கு நாமுண்பது காதாரண நிலை, சுவாமிக்கு முன் ஊட்டிப்பிடு நாம் உண்பது சமயநிலை: நம் பசியை மறந்து சுவாமிக்கே ஊட்டுவது ஞானநிலை இந்த ஞானநிலை வருதற்கு இன்றியமையாத முன்னேடு அநுபவநிலை எமது பூஜையில் இடம்பெறும் நெவேத்தியக் கிரியை முதலியவற்றுடைய வருவதாகும்.

இரட்டையர் என்ற புலவர்களின் செய்தி பிரசித்தமானது; அவர்கள் எப்போதுமே தேசாந்திரிகள், சென்ற சென்ற இடங்களிலே ஏதும் உணவு கிடைத்தாமிச்சரி அகிலது அவர்களிபாடு பட்டினி. ஒரு நாள் பகல் முழுவதும் அஸீந்தாரிகள், ஓரிடத் துடு எந்த ஒரு உணவும் கிடைக்கவில்லை. பொழுது பட்டபின்

திருவாங்கூரிலுள்ள அல்லாளியப்பர் கோயிலுக்குப் போன்றைகள்: அங்கே பூஜை நடைபெறுகிறது. சில கோயில்களில் இராப் பூஜைக்கு வைக்கும் நைவேத்தியத்தை அன்றன்று தற்செயலாக ஆவ்விடம் வரும் தேசாந்திரிகளுக்குக் கொடுக்கும் வழக்கமுண்டு அதற்குத் ‘தேசாந்திரி சாதம்’ என்று பெயர்.

அந்தவகையில் கோயிற்பூஜை முடிவில் தமக்கேதும் கிடைக்கும் என எதிர்பார்த்தார்கள். நிலைமை ஏமாற்றத்தை விளைவித்தது. முடவர்க்குப் பொறுக்கவில்லை.

‘தேங்குபுக மூங்கூர்க் சிவனே அல்லாளியப்பர
நாங்கள் பசித்திருக்க ஞாயமே’

என்ற பாடினார். நங்கள் பசித்திருக்க ஞாயமோ என்றால், நீர் மட்டும் சாப்பிட்டு விடவோ? என்ற வினக்கம் அதற்குள்ளே கிடக்கிறது.

இதைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த குருடர் உடனடியாக
— ‘போங்கானும்

கூறுஷங்கு தோல்தூரை கொட்டோசை யல்லாமற்
சோறு கண்ட மூளி யார்செல்’ என்று பாடிவிட்டார்:

நீர் நினைக்கிற மாதிரியிலை விஷயமாக இங்கே சங்கும், முரகம் கொட்டுமேனுமாய் ஆரவாரம் நடந்ததேயல்லாமல் சோற்றை இங்கே கண்டதாரி? என்பது குருடரினு கருத்து!

கோயில் எச்சானுக்கு இது கேட்டுவிட்டது. சோறு கண்ட மூளி யார்? என்ற வார்த்தை அவர் ஆராய்ச்சியைத் தூண்டிற்று. அடுத்த நாள் பூஜை நிலைமைகளை ஆராய்ந்தார். பல நாள் தொடர்பாக அமுது வைக்காமல் அமுது வைத்தது போலக் காட்டிக்கொண்டு பூஜை நடந்த குட்டு அம்பலமாயிற்று:

இவ்வரலாற்றைப் பல கோணங்களில் நோக்கிச் சுவைக் கலாம்: இதில் தங்கிக் கிடக்கும் சைவஞானக் கருத்தே நம் கவனத்துக்குரியது: ‘கவாமி சாப்பிட்டு முடிந்தால் நமக்குக் காப்பாடு கிடைத்தாக வேண்டும்’ என்பது முடவர் கூற்றிலுள்ள சைவஞானம்:

‘கவாமி சாப்பிடவில்லை. அதனால் நமக்குச் சாப்பாடு கிடைக்க வில்லை’ என்பது குருடர் கூற்றிலுள்ள சைவஞானம்:

இருவர் கூற்றில் முன்னையது உடன்பாட்டாலும் விண்ணையது எதிர்மறையாலும் இச் சைவஞானத்தைச் செய்யுளாக வழித்துத் தந்திருக்கின்றன.

நரங்கள் மேற்கொண்ட விஷயத்துக்கும் இச்சம்பவத்துக்கு முன்னா பொருத்தம் நயக்கத்தக்கதாகும்,

பூஜை மகத்துவம் பற்றிய பலவேறு உண்மைகளிற் சில வற்றை இதுவரை கவனித்தோம். முடிவாக ஒன்று கூற இருக்கின்றது.

ஆலயங்களில் வழக்கம் இடையருமல் இருப்பதற்காகப் பூசை செய்வது என்ற கருத்து மூன்றும் பட்சமானது சனங்களின் இஷ்டசித்திகளுக்காகப் பூசை செய்வது என்ற கருத்து இரண்டாம் பட்சமானது. வழிபடுவோரிடத்தே உண்மை ஞானமான சூவ சித்தாந்த அநுபவம் ஏற்படுவதற்காகவே பூஜை செய்வது என்ற கருத்தே முதல் தரமானது: மற்ற இரண்டும் இதற்குள் அடங்கும்: அவற்றுக்குள் இது கிட்டவும் அணையாது:

எனில், இதற்கு அநுசரணையான முறையில் விதிமுறை வழுவாமல் ஆலய பூசைகள் நடைபெற வைக்கவேண்டும் என்பது சொல்லாமலேயமையும்:

சிவாலயக் கிரியைகள் 2.

கடந்த அத்தியாயத்தில் தத்துவசத்தி, சிவோகம் பாவனை, அத்துவிதம் என்ற சித்தாந்த உண்மைகளின் விளக்கில் ஆலய பூஜையைப்பற்றி அவதானித்தோம்பு அவற்றின் இன்றியமையா மையை உற்றுணரும்போது மற்றுமோர் சித்தாந்த உண்மை கிருக்கிக் கூடியதாயிருக்கின்றது.

பூஜிப்பவர் தன் உடல், கருவி சரணங்கள் எவ்வாவற்றை யும் பற்றிந்றிகும் மாயாவியல்புகள் அனைத்தினையும் இயலுமங்கள் நீக்கிக் கொள்ளுங் கிரியைகள் பற்றிப் பூதசத்திக் கிரியை சொல்கிறது: அவ்வகையில் தன்னைச் சுத்திகரிக்கும் பூஜை, மந்திரச்சிதமான தன்பாவணையினால் தன்துஞ்சேகத்தை மூற்றுக் அழித்துத் தன் சிரசிலிருந்து பெருக்கும் அமிர்தப் பிரவாகத் திணுல் அதனை மீண்படைக்கப் பெற்ற ஒரு தெய்விகத் திரு மேவியாக்கிக் கொள்ளும் நிலையும் ஆகமங்களிற் சொல்லப்படு கின்றது.

பூதசத்தி - தத்துவசத்தி : சித்தாந்தத்தில் வரும் தத்துவசத்தி என்ற பேற்றுக்கு இது முன்னேடியான பயிற்சியநுபவமாய் அமைகின்றது: தான் எதெனைச் சாரிந்திருக்கிறதோ அதெல்லாம் தான் என்றிருப்பது உயிரின் இயலீடு. இதைச் சார்ந்ததன் வண்ணமாதல் என்று குறிப்பிடுவர்: உடலும் தான், உடல் சம்பந்தப்பட்ட கருவிகரணங்கணைவுவொன்றும் தான் என அவற்றுடன் தனித்தனியும் கூட்டாயும் ஒன்றிப் போயிருப்பது உயிர்: இவையெல்லவோன்றையும் தனித்தனி தான்கள் தான்கள் என்று கண்டு நீங்கி இவற்றுக்கு வேறொன்றே உணர்வுப் பொருளே தான் என உயிர் அவற்றின் சாரிபைவிட்டு, மீன் ஒட்டாது, ஒட்டில் முட்டாமறி சுழன்று உனிலிருக்கும் புளியம் ஸழம்போல இருக்கும் நிலையே தத்துவசத்தி எனப்படும். இதற்கும் அதற்கும் நெருங்கிய தொடரிப்பிருத்தல் இவைகையால் அறியப்படும்: இங்ஙனம் பூஜை தம் உடலைப் பொறுத்தவரையில் தமிழைச் சிவமாய்ச் செய்து கொள்ளும் நிலை சித்திக்கும்;

அடுத்துவரும் சிவோகம் பாவனை என்றது, இவ்வாரே அவர் தம் உயிரைப் பொறுத்த வகையிலும் சிவமாய் நிற்குந் தன்மையைக் காட்டுகின்றது: இங்ஙனம் தான்வேறு சிவக்கு வேறு என இல்லாமல் இருமையில் ஒருமையாய், தானே ஏற்றத்தினாலும் அத்தினலும் சிவமாயிப் பாளிக்கும் நிலை 'அத்துவிதம்' என்ற அருபவப் பேற்றுக்கு முன்னிகழும் பயிற்சியாய் அமைகின்றது.

தான் சிவனுயிருந்து பூஜித்தல்: இந்நிலைமைகளை ஒன்று கூட்டிப் பாரிக்குவிகால், பூஜிப்பவராருவர் தான் தான் யிருந்து பூஜிப்பவரவர்கள், தான் சிவனுயிருந்து பூஜிப்பவர் எனத் தெரிகின்றது. இவ்விடத்தில் உயிர் தான் உயிராகவே யிருந்து பூஜித்தலங்களை ஏன்? என்ற ஆசங்கை எழும்: இதோ விடையும் சைவசித்தாந்தத்துக்குள்ளேயே தடக்குண்டு சிடப் பக் காண்போம்:

உயிர்கள் ஒவ்வொன்றான் சதா செயல் புரிந்து கொண் டிருப்பன்: தங்கள் அனிருட வாழ்க்கைத் தேவைகளுக்காக அவைகள் செய்யுங் காரியங்களுஞ் செயல்களே. ஆலயபூஜை முகாந்தரமாக அவை செய்யுங் காரியங்களுஞ் செயல்களே; செல்ல ஒவ்வொன்றும், அவ்வக்காலத்தில், செய்த செய்த இடத்தில் நடந்து நடந்து ஒழிந்து போகின்றது. செயல்கள் ஒழிந்தாலும் அச்செயல்கள் பற்றிய பெறுபேறுகள் அவ்வவ யூயிரின் சார்பில் ஏதோ ஒருவகையில் எப்படியோ இருந்து கொண்டிருக்கின்றன என்பது சைவசித்தாந்த உண்மை. செய்யுஞ் செயல் நற்செயலானுடி நடிவினை; தீச்செயலானுடி தவினை. நந்திசெயலின் பெறுபேற புண்ணியம்; தீச்செயலின் பெறுபேற பாலும்: ஒவ்வொருயிரின் சார்பிலும் இருக்கக் கூடிய புண்ணியங்களும் பாலங்களும் எல்லையற்றவை. அவையைத்தும் அந்த அந்த உயிரின் புத்தி தத்துவம் பற்றுக்கோடாக மரபையிலே தங்கிக் கிடக்கும் என்பர். அவரவர் செயற் பேறுகளாக கிய இப்புண்ணிய பாலங்களை ஒன்றும் அவம் போகாமறி பீயங்படுத்தி. இறைவன் அவற்றையே உயிரின் மலநோய்க்கு மருந்தாக ஊட்டி வரும் செய்கை சுவாரஸ்யமானது;

நோயாளி - உயிர். நோய் ஆண்வம் - மருந்து - புண்ணியப் பாலும்: வைத்தியன் - இறைவன்: மருந்துப்பெட்டி - மரபை, ஆஸ்பத்திரி - உலகம். என்றிருக்கும் சித்தாந்த உண்மை விசேஷம் எல்லாரும் அறியவேண்டுவது:

ஆகாமிய வினை: இவ்வாறு மானையிலே கட்டுண்டிருக்கும் வினைகள் கஞ்சித வினைகள் எனப்படும். அவற்றில் குறிக்கப் பட்ட ஒரு பகுதி குறித்த ஒரு பிறப்பில் அநுபவத்துக்காக இறைவனுல் கொடுக்கப்படும். அந்தப் பகுதிக்கு பிரயாப்தம் என்று பெயர்; இதனால் எந்த உயிரும் அவ்வப்பிறப்பில் தனக்குப் பிராரப்தமாக உள்ள புண்ணிய பாலங்களை ஏற்றே தீர வேண்டும். அவையொவ்வென்றையும் ஏற்கும் முகமாக உயிர் பின்னும் ஒவ்வொர் செயல்செய்தே ஏற்க வேண்டும்: அதா வது, ஒரு புண்ணியப் பலனை ஏற்றநுயிக்க வேண்டியவர்;

அப்படியரன் பலனுக்குத் தொடரிபுடுத்தி விடக்கூடிய ஏதேனு மொரு பொருத்தமான நறிசெயலைச் செய்தே அநுபவிக்க வேண்டும். உதாரணத்துக்காகப் பார்த்தால், ஒரு புண்ணியப் பேருக ஒரு பிறப்பில் ஒரு உயர் பதவியைப் பெறும் வரயிப் புள்ளவர், அப்பதவிக்குத் தான் தகுதியாகக்கூடிய அளவுக்குக் கற்றும் வேறும் அவசியமான முயற்சிகளைச் செய்தும் தானே பெறக்கூடியவராகின்றார், அதுபோல ஒரு பாவப் பலனை கொடுந் துன்பத்தை அநுபவிக்க வேண்டியிருப்பவர் அதற்குத் தான் இலக்காருமளவுக்கு ஒரு தீச்செயலைச் செய்தேதான் ஆக வேண்டும்;

“இப்போது அநுபவிப்பதை ஒவ்வொன்றும் முற்செய்தனவ். இப்போது செய்பவை ஒவ்வொன்றுக்கும் பிறகு வரும் பிறவிகளில் தான் பலன்”. இது மாற்றமுடியாத நியதி, ஆனால் அறக் கொடிய தீச் செயலுக்கும் மிகச் சிறந்த புண்ணியைச் செயலுக்கும் உடன் பலனுண்டென்பர்; அது ஒரு விதிவிலக்கு

“தாந் தாம்முன் செய்தவினை தாமே அநுபவிப்பார் பூந்தா மறையோன் போறி வழியே”

— நீதிவண்பா:

“விற்செய தநுபவிப்ப தின்றுபின் தெட்டருஞ்செய்தி”
— சிவஞான கித்தியரீ,

இவ்வகையில் முற்செயலின் பேருகிய புண்ணிய பாவப் பலன்களைப் பெறுதற்காகப் பின் செய்யுங் செயல்களுஞ் சம்மா ஒழியமாட்டா. பிற செயல்களுக்காம் புண்ணிய பாவங்களும் புதிது புதிதாக முளைத்துக் கொண்டே வரும்; பழையது ஒவ்வொன்று அறியப் புதியது ஒவ்வொன்று முனிக்கும் கூப்பிரமணியருக்கும் சிக்குமாகசாரனுக்கும் இடையில் நடைக்கும் போர் நிகழ்ச்சியில் ஒருகட்டம் இவ்வண்மையை நினைவுட்டும் கப்பிரமணியரி சிங்கன் தலைகளையும் கைகளையும் வெட்ட வெட்ட அவை மீண்டும் முளைக்கும். இப்படிப் பலதடவை முளைத்து முளைத்து வெட்டப்பட்டு, முடிவில் அவருடைய ‘ஹும்’ என்ற உறுமல் தொனியினுடேயே முளைத்தல் இல்லாதெரழியும். பிரராப் தமான புண்ணிய பாவங்களை அநுபவிக்கையில் புதிய புண்ணிய பாவங்கள் தோட்டும் என்பதற்கு இந்நிகழ்ச்சி கண்ணுள்ள கானும் கரட்சிமயமான ஒரு அந்தாட்சி.

இங்ஙனம் புதிதாக முளைக்கும் புண்ணிய பாவங்களுக்கு ஆகாயியம் என்று பெயரி; இப்படி ஒரு பிறப்பில் ஒரு உயிருக்கு உண்டரும் ஆகாயியமும் எண்ணிக்கையில்லாதிருக்கும்; இதை

யெல்லாம் முன்னமே எஞ்சிக்கிடக்குஞ் சஞ்சிதத்தோடு கூடிச் சஞ்சிதவினைப்பட்டியலை வளர்த்து நீட்டிக்கொண்டிருக்கும். வட்டிக்கு வட்டி தொடர்வட்டியங்க் கட்டித் தொலைக்க முடியாத அளவுக்குப் பெருகிவரும் கடன்தொகை போல்வது இதுவரகும்: நிலைமை இப்படி ஆகலாவி எந்த உயிரும் தன்வினை முழுவதையும் அறுதியாக அருபவித்து ஒழித்து முடிவு காணுதல் என்றுமே இயலாத ஒன்றாலும். எனில், இது என்ன விபரிதம்! இந்த உயிருக்கு விளையிலிருந்து என்றுமே மீட்சியில்யா? என்பது கேள்வி:

அறுங்கார மமகாரம் :

நெருப்பிருக்கு மட்டும் புகையிருந்து கொண்டிருக்கும். நெருப்பு ஒழிந்த பிறகு தான் புகை இருக்காது என்பது பீரசித்தமான ஒரு அநுபவ உண்மை, காரணமிருக்குமட்டும் காரியமிருக்கும்; காரணமொழிந்தாற் காரியம் இருக்காத என இதனைப் பொது விதியாகக் கொள்ளலாம்.

ஏயிர் செய்யுஞ் செயல் ஒவ்வொன்றிற்கும் புன்னீயப் பல்லே பாவப்பல்லே வருவதாலும் அதற்குக் காரணமென்ன? என்பதைச் சொல்வதித்தாந்தம் தெளிவாகக் கண்டு சொல்லியிருக்கிறது. நான் என்ற அகங்காரத்தோடும், எனது என்று, செய்கையைத் தவதாக்கும் ஆணவமதரிப்போடும், பொய்ம்மை மெய்ம்மை யுணராத மாயா மயக்கத்தோடும் தான் சாதாரணமாக உயிரின் செயல்கள் நிகழ்கின்றன. இந்த நிலைமைதான் உயிரின் சார்பில் புண்ணிய பரவங்கள் விளையகி காரணமாய்கின்றது. இந்த நிலைமைக்கு அப்பாற்பட்ட செயல் மட்டுமே புண்ணிய பரவங்கள் ஏற்படாதிருக்க வைக்கும். அதாவது நான் எனது என்ற இருவகை அபிமான நிலைகளுமில்லாமல் மயக்கமற்ற மெய்யுளர்த்தியோடு செய்யுஞ் செயலுக்கு மட்டுமே சாமானிய புண்ணிய பாபனிலை இல்லா தொழியும்!

நில்காமியகர்மம்

“விஹாய் காமங்ய : சர்வானி புமான்

சரதி நில்ப்ரஹ :

நிர்மமோ நிரஹங்கார :

ச சந்திம் அதிக்கதி”

எவ்வளருவன் சகல விதமான விருப்பங்களையும் “விட்டு, பற்றற்றநிலையில், நான் எனது என்ற அகங்கார மமகாரங்களுள் தடக்கண்ணுமல் கர்மத்தைச் செய்கின்றாலே அவன் சந்திமை அடைகிறுன் — பகவத் கிடை 2.71; இங்கும்

பற்றற்று நிகழுங் கரிமம் நிஷ்காமிய கரிமம் என்று பகவத் தீதை பிறிதோரிடத்திற் சொல்லும்; நிஷ்காமிய கரிமம் என்று பற்றற்ற நிலையில் (பற்றதல் அற்ற நிலையில்) நிகழும் கரிமம் என்ற பொருள்; இதற்குச் சம்மதையான ஒரு நிலை சைவதித் தாந்தத்திலே இருவினையொப்பு நிலை எனப்படுகின்றது; இந்த இருவினையொப்பு நிலை சைவதித்தாந்தத்தில் ஒரு முக்கிய திருப்பழுணையாயும் உள்ளது. இந்த நிலையை அடைந்துவிட்டால் தேவையிலை என்ற ஆசை எங்கள் எல்லாருக்குந்தசனி இருக்கிறது.

அகங்கார மமகாரமில்லமெற் கரிமத்தைச் செய், பலனில் பற்றில்லாமல் செய், பிரற்மார்ப்பனமாகக் கரிமத்தைச் செய் என்று நூல்கள் முழங்குகின்றன. “அகந்த மனமே பலனைப் பற்றுவது அதை விட்டுச் சுத்தமள்தாற் செய்யின் பஸ்பற்று நிகழுது” என்னும் உபநிஷத் வசனமும் ஒன்றுள்ளதாகச் சொல்லப்படுகிறது. இவற்றைப் படித்தும் கேட்டும் அறீந்த அன்றை பற்றில்லாமற் கருமத்தைச் செய்தல் இவகுவான் காரியம் என என்னப்படுகிறது. ஆனால் முடிந்தால் தானே! எந்த ஒரு சிறு கரியத்தைச் செய்ய முயன்றாலும் உதோ ஒரு விருப்பியோ வெறுப்போ அறிந்தோ அறியாமலோ வலுக் கட்டாயமாக அதனுள் புகுந்துவிடுதல் தப்பாதுடு சாதாரணமாக எவராயினும் இந்த நிலையை அல்லவென்த தட்டிக் கழிக்க முடியாது:

வெறும் பாவனை பலன் துராது:-

இனி, பாவனை ஒருங்கே உடனடியாகப் பலிப்பது எவ்விஷயத்திலுமில்லை, பற்றில்லாமற் கருமஞ் செய்வதாக ஒருவரி பரவிக்கப் பாவிக்கக் காலகதியில் வந்தேறுந்தானே என்பாரும் இருக்கலாம். அத்தகைய பாவனையைச் சைவதித்தாந்தம் ஒப்புவில்லை. அது போவிப் பாவனையேயன்றி உண்மைப் பாவனையாகாது. உண்மையில்லாத ஒன்று, எத்தனை காலங்க கழியனும் பயன் தராது. குற்றவாளியாகிய ஒருவன் தன்னைச் சுற்றுவாளியாகப் பாவிக்கின் பாவிக்கலாம். ஆனால் குற்றம் அவனை விட்டுக் கட்டுவிசைரியும் அகலக்கது. அவன் அப்படிச் சென்னதற்காகச் சட்டமும் அவனைத் தண்டிக்காமல் விடாது; ஆதலால் இதற்கு வழி வேறேண்பதே சைவங்கண்ட முடிவு:

சிவபாவனை பலன் தரும் :-

உயிர் நான் ஆன்மா என்ற உணரிவு நிலையில் இருக்கும் வரையும் தன்னை அகங்கார மமகாரங்கள் அற்றவனுப் பாவிக்க முடிவதுமில்லை; அது பலன் படுதலுமில்லை. இந்த அகங்கார மமகாரங்களின் மூலமாகிய அந்த ஆண்ம உணரிவுப்

பழக்கம் படிப்படியாகக் கெடவேண்டும்; அதைக் கெடுப்பதற் கேற்ற ஒரே ஒரு உபாயம், ஆன்மா தனினைச் சிவனைறு பாலித்துப் பழகுத்தான் என்பது சொவத்தின் நிலை;

எனில், முன்சொன்ன அதுவும் பாவனை தானே, இதுவும் பாவனை தானே! அந்தப் பாவனை பலிக்காது; இந்தப் பாவனை மட்டும் பலிக்குமோ என்றால் என் சொல்வது?

கேள்வி நியாயமானதே! இதற்கு ஒரேயடியாக ஆமென்னவும் வகையில்கூ இல்லையென்னவும் வகையில்கூ; பின்னைப் பதில் என்னையெனில், உடனடியாய் ஆராது: காலகதியில் ஆய் என்பதே,

முன்னுறித்த பாவனையும் இவ்வாறே உடனடியாய் ஆகாதொழி யினும் காலகதியில் ஆகும் என்னலங்காதே? என்ற கேள்வியும் இங்கு ஏழவே செய்யும்.

பாவனை என்ற பெயர் ஒப்புமையனவில் இரண்டும் ஒன்றல்ல; அந்தப் பாவனை வேறு; இந்தப் பாவனை வேறு; அது உள்ளதை இல்லாததாகப் பாலிக்கும் பாவனை. இது உள்ளதை உள்ள தாகப் பாலிக்கும் பாவனை முன்னையதின் குறிப்பிட்ட பற்றுக்கள் தன்பால் இல்லாததை அங்கே. பின்னையதின் குறிப் பிட்ட சிவம் தன்பால் உள்ளதொன்றே. எவ்வுயிரிக்கும் சிவம் அவ்வுயிராய் உள்ளறைதல் அகிலப் பிரதித்தும் ஆதலின். இது ஒல், இப்பின்னைய பாவனை உடனடியாக வாய்க்காரதொழி யினும் காலகதியில் வாய்க்காலாம்; அம்முன்னைய பாவனை தன்னைவில் என்றுமே வாய்க்காது. ஆனால், இப்பாவனை உடன்மையாய் வாய்க்கும்பேசது அப்பாவனையிற் கருதிய விஷயமும் வாய்த்தகற்குச் சரியாகும். அதாவது, ஆன்மா தனினைச் சிவஞகப் பாலிக்கும் பாவனை பலிதமாகும்போது, ஆன்மக் குற்றங்களாகிய அகங்கார மமகாரங்கள் அடியேடகன்றுவிடும்.

சிவபுண்ணியம்:—

இவ்வுண்மைப் பிரகாரம் ஒரு ஆன்மா தான் சிவனை இருந்து நிகழ்த்தும் பூஜை ஒன்றே, உயிருக்குப் பொதுவான செயல் தோலுமாகிய ஆகாமிய ஏற்றத்தைத் தடுக்கும்: அவ்வகையில் ஆகாமிய ஏற்றத்தைக் கிடமில்லாத பூஜைப் பல ஞுக்கே சிவபுண்ணியம் என்பது பிரத்தியேகமான ஒரு பெயர்: அந்தச் சிவ புண்ணியம் மட்டுமே ஆன்மாவுக்கு விமோசனமார்க்கமாவது, பிறகு ஞானகுரு வந்து சேர்வதும் அவரால், இவ்வுணவு கரலமும் பயின்ற பாவனை நிலையீஸ்லாம் பலித நிலை

யாவதும் ஆகிய பேறுகளுக்கு இச் சிவபுண்ணியமே கரரணம் என்பது தீந்தாந்த உண்மை.

திருமுருகாற்றுப்படை எங்களுக்குப் பிரசித்தமான ஒரு பாராயனை நூல். அதன் இதயம்போல அமைந்திருக்கும் ஒரு ஐந்து அடிகளை நாங்கள் இங்கே கவனிக்கலரம்;

“செவ் வேற் சேஎப்

சேவடி படருஞ் செம்ம லுள்ள மொடு
நலம்புரி கொள்கைப் புலம் புரிந்துறையுஞ்
செலவு நீ நயந்தனை யாயிற் பலவுடன்
நன்னர் நெஞ்சத் தின்னைசை வாய்ப்ப
இன்னே பெறுதிநீ முன்னைய வினையே”

சிவந்த வேலாயுதத்தையுடைய என்றுமினையோன்கும் சுப்பிரமணிய கவாமியுடைய சிவந்த திருவடிகளைச் சந்திக்குந்தலைமை பெற்ற உள்ளத்துடனே சிவபுண்ணியங்களை விடாது செய்யுங் கோட்பாட்டினாலே விளையா நின்ற மெய்ஞ்ஞானத்தைச் சாதித்து அத்திருவடிக்கீழ் இருக்கும் நெறியை நீ விரும்பினாலுல என்று செல்கின்றது: இப்பகுதிக்குரிய நாவலர் புத்துரை!

இதன் கண் நலம்புரி கொள்கைப் புலம் - சிவபுண்ணியங்களை இடைவிடாது செய்கின்ற கோட்பாட்டினாலே விளையா நின்ற மெய்ஞ்ஞானம் என உரைகாணப்பட்டிருக்கிறது: சிவபுண்ணியமே ஆன்ம விமோசன மார்க்கமென்பது இதனாலும் விளைக்கும்.

இனி, பூஜையிலிரத மற்றுஞ் சிவப்பணிகளுமூல, கோயில் கட்டுதல், பிரதிஷ்டை செய்வித்தல், கோயிலுக்கு நிலம்புலம் வழங்குதல், கோயில் நித்திய நைமித்தியங்களுக்கு நிபந்தனைகள் அமைத்தல், விசேட பூஜா தர்மங்களின் பொருட்டு அறக்கட்டளைகள் ஏற்படுத்துதல், நந்தவனம் திருக்குனஞ் சமைத்தல் ஆதியன அனைத்துஞ் சிவபுண்ணியங்கள் ஆதற்குரியன: ஆனால், அவற்றைச் செய்வோர், தம் ஆன்ம உணர்வு நிலை மறந்து தாம் சிவபாவணையில் நின்று அவற்றைச் செய்தால் மட்டுமே அவை சிவபுண்ணியங்களாகும் ஒருவர் கோயிலை இடமாகக் கொண்டு செய்கிறார் என்பதற்காக ஒரு செயல் சிவபுண்ணியமாகாது. செய்யுமவர் சிவபாவணையில் நின்று செய்யும் கந்த ஒரு இயல்பு கொண்டே அது சிவபுண்ணியமாகும்:

அத்தன்மையில் ஆகுமானால் கோயிற்காரியங்களிலாத பிற தர்மச் செயல்களும் சிவ புண்ணியங்களாதல் அமையும்:

சொத்துவளமுள்ளோரிற் சிலர் அசிசொத்துக்களைக் கொண்டு தாமாக முன்னின்று சிவதருமங்களைச் செய்யாமல், அதைச் சிவபாவளையில் நின்று செய்யவல்ல தக்காரி ஒருவர் மூலஞ் செய்விக்கும் வழக்கம் என்றும் இருந்து வருதல் கண்கூடு. தம் பொருளின் நல்விளைவு தமது நேரடித்தலையீட்டால் பழுதுறை விருக்கட்டும் என்ற அவர்களின் விருப்பம் இவ்வண்மையின் அடிப்படையில் எழுந்ததேயாம்:

“எப்பொருளும் ஆக்குவான் ஈசனே.....

அப்பொருள்தான் ஆளுடையார் அடியர்கள்”

— திருஞானசம்பந்தர் புராணம் 71:

என்றதும் இதனை வலியுறுத்தும்:

குறித்த சிவபாவளை நிலையில்லாமற் செய்யப்படும், மேற் சொல்லப்பட்ட காரியங்கள் செய்பவர் தரவேறுபாட்டிற்கேற்ப அற்ப சொற்பமான லெளகீக பலன்களை மட்டுங் காட்டி ஓய்வனவாகும்:

இங்நனம் இவ்வளவும் விசாரித்ததன் பெறுபேருக,

- 1: ஆன்ம உணர்வுநிலையில் நின்று நாமியற்றுஞ் செயல் எதுவும் அகங்கார மமகாரச் சாரிபானவையாம்;
 - 2: அவை ஆகாயிய ஏற்றத்துக்குக் காரணமாம்;
 - 3: சிவபூஜை எனினும் அந்நிலையில் நிகழின் அதன் விளைவு அங்நனமேயாம்;
 - 4: செய்பவர் சிவபாவளையில் நின்ற செய்தலாகிய ஒரு பாயத்தினால் மட்டுமே அவ்விளைவைத் தவிர்க்கும் வாய்ப்பை அடையாம்.
 - 5: அந்நிலையில் நிகழ்வன மட்டுமே சிவபுண்ணியங்களாம்;
 - 6: அவ்வகைப் புண்ணியங்களில் ஆலயபூஜை மகாசிவ புண்ணியமாம்;
 - 7: அதுவொன்றே ஆன்ம விமோசன மார்க்கமாம்;
- என்ற கருத்தம்சங்களைக் கவனித்தோம்!

இப்படி உயர்ந்த பலன்தரவல்லதாகப் பூஜை அமையும் பொருட்டுச் சிவபாவளையில் நிற்பதற்கு உபகாரமாகவே பூத கத்தி முதலிய பூஜைக்கிரியைகள் ஏற்பட்டன என்பதையும்

இவை முற்ற முடியச் சைகலித்தாந்தக் கண்ணேட்டத்தில் அமைந்தன என்பதையும் இங்கும் ஒருக்கால் ஞபகஞ் செய்து கொள்வோம்.

ஆன்மார்த்தம் பரார்த்தம்:

சிவபூஜை, ஆன்மார்த்தபூஜையென்றும் பரார்த்த பூஜை யென்றும் இருவகையாகச் சொல்லப்படுகிறது. இரண்டுக்கும் வெகுதூர வித்தியாசம் கிடையாது. இரண்டும், தனிமையான வித ஒன்றே. பிரதான கிரியாம்சங்கள் சகலமும் இரண்டுக்கும் ஒருவகையினாலே; ஆன்மார்த்தத்துக்குள்ளே பரார்த்தம் இதி வாமலிலை; பரார்த்தத்துக்குள்ளே ஆன்மார்த்தமும் இல்லாமல் வில்லை.

சிவம் வியாபகப்பெரருள்: அதை முன்னிட்டுச் செய்யும் பூஜையும் பூஜைப்பலனும் விவரபக்மேயாம்: எனினும், பூஜீப் பயர் தாம் சிவ பாவணையில் நின்று தம் உயிருணர்வையொடுக்கிப் பூஜையில் நேரமுகமாகச் செலுத்துமளவுக்கு விசேஷப்பன் பெறுபவராகின்றார்;

பூஜீக்குந் தகுதி ஒரு கிளர்க்கேதான் இருக்கும்; உண்மை யுண்மையாகக் கடவுளை வழிபடுந் தகுதியும் ஆவ்வண்ணமே.

“நூனத் தால்தொழு வார்சில நூனிகள்
நூனத் தாலுனை நான்தொழு வேன்லேன்
நூனத் தால்தொழு வார்கள் தெர்முக்கண்டு
நூனத் தாயனை நானுந் தொழுவனே”

என்ற அப்பர் சுவாமிகள் பாடல் இங்கே கருதத் தக்கது: “தகுதியுள்ளவர்கள் செய்யட்டும் நாம் அதில் ஈடுபடாதிருப்போமா” என்பதற்கும் இடமில்லை: அவர்கள் செய்வதைப் பார்த்துப் பிறரும் அவ்வழியில் முயலைரம்ய முயலவேண்டும் என்ற உணர்வை இப்பாடல் தருதலைப் பிரதானமாகக் கவனிக்க வேண்டும்.

ஆத்ம ஞானாயுனினவர்களே பூஜைக்குத் தகுதியுள்ள வரிகள்: எனினும், அவர்கள் பூஜீக்கும் பரிவையும் பரிமளியிடப்படுகின்றன கண்டு மற்றெருவர் தாழும் பூஜீக்க விரும்புதல் சகலமே. ஆனால் தமக்கியலா நிலையில், அல்லது தமக்கும் யிற்றி போதா நிலையில் என்கெய்வது! தமக்காகவும் ஒருகால் சுவாமியைப் பூஜீக்கும்படி அவ்விருப்பு வழிப்பட்ட ஒருவர் கேட்டுக்கொள்ள, அவர் பாற் கொண்ட கருணையால் ஒரு ஞானி, அது செய்வாராயின் அப்போது அது பரார்த்த நிலைக்கு வந்துவிடும்;

இக்கருதித்துக்கநுசரணையான நடைமுறை அநுபவங்கள் நாமறிய இல்லாதவைகளில்: தமது வீடுகளில் வந்து சிவ பூஜை செய்யும்படி அதிற் பயிற்சி விசேஷமானாரைத் தேடிச் சிரீ கேட்டுக் கொள்வதும், அவர்கள் அதற்கிணங்கிக் காலா காங்களில் அங்கங்கு சென்று சிவபூஜை செய்வதும் நம் மத்தி யில் என்றமுள்ள நிகழ்ச்சிகள்.

எங்கள் சமயாசாரியர் சரித்திரத்தில் ஒரு அம்சம் இங்கே கவனிக்கத் தக்கது. அவர்கள் செல்லுமிடங்களில் அவரிகளுக்கு மக்கத்தான் குதுாக வரலேற்பு நிகழும்: அதன் அடிப்படை வேறொவும் அல்ல, 'எங்கள் உயர்க்கோயிலில் எங்கள் கவாயியை எங்களுக்காகவும் கும்பிட இவர்கள் வந்திருக்கிறார்கள், என்ற பெருமித உணர்ச்சிதான் அது: இந்த உண்மை சேக்கிழரார் யாக்கில் அங்கங்கு வெளிவந்திருத்தலும் கண்கடு;

"செழுந்தரளப் போன்னிகுழ் திருநனி பள்ளி
யுள்ளேரார் தொழுது திங்கட்
கொழுந் தளியுஞ் சடையாரை எங்கள் பதியினிற்
கும்பிட்டருள் ஆங்கே
எழுந்தருள் வேண்டும் என இசைந்தருளித் தோன்னி
வீற்றிருந்தார் பாதந்
தொழுந் தகைமை யானிறைஞ்சி அருள் பெற்றுப்
மிறபதியுந் தொழமுன் செல்வார்"

திருஞானசம்பந்தர் புராணம் (செய். 112:) திருநனி பற்றியிலுள்ளார் சிகாழிக்குத் தேடிப் போய்க் கேட்டுக் கொள் திருக்கிருார்களே! இப்படியிருக்கிறது தமக்காகவும் கவாயியைக் கும்பிடுவிக்கும் பரிவின் அருமை!

இவ்வகையில் தமக்காகவும் பூஜீக்கும்படி கேட்டுக் கொள் எப்பட்டவர் கேட்டுக் கொண்டவரையும் பூஜைக்கு உட்படுத்திக் கொள்கின்றார். கேட்டுக்கொண்டவரே கவாயியை நேரிற் பூஜித்தாலோத்த ஒரு சூழ்நிலையை உண்டாக்குகின்றார் என்னும்; பூஜை ஆத்மாரித்தத்திலிருந்து பரார்த்தமாக வந்த வகையை இப்படி நோக்குதல் காலும்; இம்முறையிலிருந்தே ஆலயங்கள் தோன்றிப் பராரித்த பூஜை நிலையங்களாய் விரிவற்றனை

தமக்காகவும் கவாயியைப் பூஜீக்குமாறு கேட்டுக் கொண்டவரையும் பூஜிப்பவராகவே கருதிக்கொள்ளும் நிலை எங்கள் கோயிற் பூஜையைப்படிகளில் அவதானிக்கக் கூடியதாயிருக்கிறது; ஒரு ஆயத்தில் ஒருவர் ஒரு பூஜை செய்விப்பதானால்

ஆரம்பத்தில் அரச்சகர் அவர் கையிற் பவித்திரத்தை அணி வித்துக் கொள்கின்றார், பவித்திரம் அணிவித்தல் சங்கறப்பம் நிகழ்வதற்கு முதற் செயல் ஆகும்:

“அத்ய பூரிவோக்த; ஏனம் குண விசேஷங்களை விசிஷ்டா யரம் என்று ஆரம்பித்து, பஜாம் அஹம் அத்ய கரிஷ்யே” என்று முடிகிறது சங்கறப்பம்; “சொல்லப்பட்ட இத்தகைய விசேஷங்களோடு கூடியதாய் இன்ன இடத்தில் இன்ன வருடத்தில், இன்ன மாசத்தில், இன்ன நாள்திர, திதி, யோக, கரணங்களுடனான வராத்தில் ... நான் பூஜை செய்வேன்” என்பது விளக்கமாகும்,

அதன் மேல் ஒமத்தக்கிடும் சமித்து, பொரி ஆதியன் எல்லாம் இவர் தொட்டுவிட்ட பின்னரே அரிச்சகர் கையரானுகிறார். ஒமமுடிவில் பூர்ணாகுதி கொடுக்கையில் அரிச்சகர் தீவில் நெய் சொரியும் அதே வேளையில் இவரும் தம்கையால் பழும் பொரியும் தேங்காயும் பிறவும் அக்கிஸியிற் சொரிகிறார். உள்ளே பூஜை நெவேத்தியத்துக்குரிய பொருள்களும் இவர் தொட்டு விட்ட பின்னரே பூஜையில் உபயோகமாகின்றன.

இவ் விபரங்கள் பரார்த்த பூஜையின் இயல்பையும் இதனுகண பூஜகர் உபயகாரர் என்ற இருவரதும் பொறுப்பு எத்தகைய தென்பதையும் அறியத் தருகின்றன;

பரார்த்த பூஜைப் பண்பு !

இப்பரார்த்த பூஜைப்பண்பு இங்ஙனம் பூஜகரும் உபயகாரரும் என்ற அளவில் மட்டுப்பட்டமால், பரந்த நோக்கில், அந்நிகழ்ச்சியில் உதவியானர்களாக, தரிசனையானர்களாகப் பங்குபற்றும் அளவுரையும் உட்படுத்துமளவுக்கு விரிவானது; சுருங்கச் சொல்லில், பூஜகர் மட்டுமல்ல அந்நிகழ்ச்சியிற் சம்பந்தப்படும் அளவுருமே பரவ்ளையாற் பூஜகர்கள் தங்கள் பூஜகர் மட்டுமல்ல சம்பந்தப்படும் அளவுரும் உயர்ந்த தூய்மை, வாய்மை, நேரமை உள்ளவர்களாயிருந்தால் வேண்டும் என்ற கட்டுப்பாடு அதனால் தானேறிப்பட்டது; இவர்களிடத்தில் இவ்விஷயமாக ஏற்பட வேண்டிய நிறைவையளிக்கும் பொறுப்பு பூஜகருக்கும் அவர் புரியுங் கிரியைகளுக்கும் உரியதாகும்;

இந் நோக்கிற் பார்க்கும்போது ஆய பூஜகருக்கிருக்கும் பொறுப்பு அதிமகத்துவமானது; அவர் புரியும் பூஜை தமக்கும் ஆத்மாரித்த பூஜையாய் அமைய வேண்டும்; அதே நேரம்

ஸம்பந்தப்பட்ட பிறருக்கும் ஆத்மார்த்த பூஜையாய் அமைய வேண்டும். அதாவது அவர்கள் தானே நேரிற் பூஜித்தாலோத்த திருப்தியையும் பலனையும் பெற வேண்டும்; இவ் வினக்கத்தின் ஒளியில் ஆத்மார்த்த பூஜை பரார்த்த பூஜைகளின் இக்கணத்தை வரைவு செய்து கொள்வோம்.

பூஜிப்பவர் பிறர் சார்பில்லமல் தமிழனவில் தாம் புரியும் பூஜை ஆத்மார்த்த பூஜை. பூஜிப்பவர் தமக்கும் ஆத்மார்த்தமாய் அப்ரவேளை சம்பந்தப்பட்ட பிறருக்கும். ஆத்மார்த்தமாயும் பலன் கொள்ள இயற்றும் பூஜை பரார்த்த பூஜை இதனே இவற்றின் யதரர்த்தமான வரைவிலக்கணமாகும்.

பூஜைக்கு முன்னேடியாக அமையும் சுத்திக்கிரிவைகள் ஆத்மார்த்தத்தைவிடப் பரார்த்த பூஜையில் அதிப்பீரப்புய மாய் நடைபெறவேண்டுவதன் அவசியத்தையும் இதில் வைத்து வற்புறுத்திற்கிடமுண்டு.

இவ்வாறு தெரிந்துகொள்ளாமல் சொல்லின் வெளிப் பொருளாவில் நின்று ஆத்மார்த்தம் - தனக்காக, பரார்த்தம் - பிறரிக்காக என்றுமட்டும் வினங்கிக்கொள்ளும்நிலை தூர் அசீரிஷ்ட வசமானது. ஆத்மீக நோக்கில், தான் சம்பந்தப்படாத பிற்றும் பிறர்க்கம்பந்தப்படாத தானும் இருத்தல் முடியாத காரியம். ஆன்ம ஈடேற்ற நோக்கில் தம்போக்கில் போய்க்கொண்டிருப்பவர் களைப் பார்த்து “இவர்கள் கயநலக்காரர்கள், தன்வாரக்காரர்கள்” எனச் சிவரி கூறிக்கொள்ளும் புறங்கூற்றும் தவருணதென்பதை இதில் வைத்துக் கண்டு கொண்டாம்.

பூஜை நோக்கு :

ஆத்மார்த்தபூஜை யாயினும் பரார்த்தபூஜை யாயினும் பூஜையின் நோக்கு ஒன்றுகான், ஆத்மீக ஈடேற்றம் ஒன்றே தான் அதன் நோக்கம். விசேஷ பூஜை முடிவில், பூஜகர், ‘சரிவேறுஞு; சுக்னேபவந்து சரிவமங்களானிபவந்து என ஆசீரி வாதஞ் செய்தல் போகித்தம். எல்லாச் சனங்களும் சுகவான்கள் ஆகட்டும்; எல்லா பங்காங்களும் ஆகட்டும் என்பது இதன் பொருள். இங்கே “ககம்” என்பது புத்திர தார சுகங்களையன்று: பரமக்கமாகிய கைவடிய சுகத்தையே. இத்தகைய பூஜை முதலிய பரமயத்தைங்களால் வருந்தி முயன்றமைக்குப் பலனாக வேண்டிக் கொள்ளத் தகுதியானது அக்கைவல்வசகமே, இமிழை வாழ்வுக்கு வேண்டுவன என நாம் கருதும் தேகாரோக்ய செல்ல விருத்தி சம்பந்தமான சுகங்களெனதுவும் தீந்தி அளவுக்குப் பிரதானமாகவையாகமாட்டா. அந்தச்

சாயுச்சிய ககமாகிய ஈகவனிய சுகத்தின் முன் இவை சுகமென்னு
மனவுக்கு நின்று பிடிக்கமாட்டா;
மேலும்,

இந்தச் சுகங்கள் தற்காலிகமானவை, ஆசைகாட்டி மோசஞ்
செய்யவை. மேலும் மேலும் வினையைப் பெருக்கிப் பிறவிப்
பட்டியலை நீட்டிபொலை.

அந்தச் சுகம் தற்காலிகமானதல்ல, நிரந்தரமானது; அது
மோசஞ் செய்யாது, விமோசனமே செய்வது. அது பிறவிப் பட்டியலை
நீட்டாது. அதற்கெதிர் அடியோடு இல்லங்களே பங்களி
விடும். இவ்வகையிற் பூஜையின் நோக்கத்தை உணர்ந்து
பயன் பெற வேண்டும்.

எனில், வாழ்க்கைப் பேருகள் வேண்டப்படாதனவோ?
அவையின்றி வாழ முடியுமோ? என்ற ஆசங்கை எழுதல்
இயல்பே!

அவை வேண்டாதென என்பதற்குமில்லை, பூஜைப் பலனுக்
வேண்டிக் கோடற்பாலன அவைதான் என்பதற்குமில்லை;
காரணம்; அவை நம் முகங்ந்திரத்தில் தக்கியிருப்பவையல்ல. நம்
வினையும் அதை வழிநடத்தும் திருவருளுமே அவற்றுக்கு உத்
தரவாதிகள், எலவேயுள்ள நம் நம் வினைப்பவனுக்கேற்ப இறை
வனல், நாம் வேண்டியும் வேண்டாவிட்டாலும், அவை வரு
தல், தவறவே தவறுது:

“வேண்டினும் வேண்டா விடினும் உற்பால
தீண்டா விடுதல் அரிது” — திருக்குறள்

ஏலவே தபாலிற் சேர்க்கப்பட்ட பார்க்கள் அவைக் காரிய
உரிய காலத்தில் ஒவ்வொன்றும் வந்தே சேரும்; ஆனால், வர
வேண்டியதுதான் வரும். வருதற்கில்லாதது எப்படித்தான்
தலைகொய் நின்றாலும் வராது.

“வருந்தியமூத்தாலும் வாராத வாரா”
வரவிருப்பதை வராதேயென்பதற்கும் நாமாசி

“பொருந்துவன போமினென்றும் போக”

இது விதி; இது நியதி; இது எவ்வோரிக்குமுண்டு; எப்போது
முன்டு. அவ்வப்போது அவற்றைப் பெறுவதற்கான முயற்சி
வகைகளையும் திருவருளி தானே பிசேரித்துக் கொண்டிருக்கிறேன்;
இது பிரஸ்தாப்தமரன ஒருங்கையும்.

இருந்தும், நாம் பந்த நிலையிலிருக்கும் இக்காலமென்னாம் எதோ எதையும் நாமே முடிவு கட்டுவதாக முனைந்து முடிகிறுன் நிற்கும் ஒரு தான் தோன்றிப் போக்கு நமக்கு இருப்பதையும் அதுவே ஆசாமிய விணப்பெருக்கத்தை மிகுவிப்பதென்பதை யும், அது நம்மைச் சாரிந்த ஒரு குற்றப்பாடென்பதையும் சற்று முன்னாகவே தெரிந்திருக்கின்றோம்:

நமக்குத் தனித்துணையின்ற திருவருள் நிற்கவும் அதை அவமதித்து விணத்துணைதான் நமக்குற்ற துணையென்று அதன் வேகத்திலே மதர்த்தெழுந்த குற்றப்பாடு ஆத்மாவான நம் அந்றப்பாடோன். இதை பற்றி மாணிக்கவாசகக்கலாமிகள் சொல்வது மிகநல்லாயிருக்கிறது:

“தனித்துணை நீநிற்க

யான் தருக்கீத் தலையால் நடந்த

விணத்துணையேனை விடுதி கண்டாய்”

— திருவாசகம்:

இப்படித் தலையாய் நடக்கும் தறுதலைப்போக்கு மாற வேண்டியே, அதற்குச் சந்தர்ப்பமளிக்காத அனுவக்கு நம் நிலையை மாற்றி ஆன்ம உணர்வை அகற்றிச் சிவோகம் பாவளையேர்டிருந்து சிவபூஜை செய்வது என்ற விளக்கத்தையுஞ் சற்று முன்னாகவே கண்டோம். அது அங்குமாக, விணப்பெருக்கத்துக்கே ஏதுவான சாமானிய வாழ்க்கைப் பேறுகளை நோக்குதலே பூஜையிலும் நோக்கமாயிருக்குமென்றால் இதை நம்பு பவரா? இது பூஜை நோக்கத்துக்கு நேர்மாறே மாறு! குளிக்கப் போனவனைக் கூப்பிட்டுக் ‘குளிக்காதே சேறி பூசிக்கொண்டு வா’ என்றால் எவ்வளவு மாறுபாடோ அவ்வளவு மாறுபாடு இது:

எனில், வாழ்க்கைப் பேறு வேண்ட உயிரிக்கு உத்தரவாத மில்லை, சாயுச்சியப்பேறு வேண்ட மட்டும் உத்தரவாதமுன்டோ எனில்,

உண்டு! தாராளமாய் உண்டு! எங்களமெனில், உயிரை மலநீக்கிச் சாயுச்சியப்பேறு கொடுக்கவே அதனைப் பிறப்பில் விட்டது திருவருள்! இந்த உயிர் அந்த உணர்வின்றி, தான் தருக்கித்தலையால் நடந்தமை அத்திருவருள் நோக்குக்குக்குந்தகை மாய் விடுகிறது: இது விணையப் பெருக்க, அதுவிணைக்குந்தகை பிறப்பைக் கொடுக்க வேண்டியிருப்பதால் விளையரத விபரத்தை மொக்காம் விளைகிறது. இந்த நிலைமாறுகில் உயிர்முயற்சியால் தான் மாற்றவேண்டும், நானென்று ஒரு பொருள் உண்டென்கிற உயிர்,

அப்படியல்ல தானென்று ஒருசிவன் உண்டு. வெளகீகத்துக்குப் பொருள் வேண்டிப் பயனில்லை. ஆதமீகத்துக்கு அருள் வேண்டுவதே பயன் தரும். அதுவே செய்யத்தக்கது என்ற திருப்பதிலை உயிரிடத்தில் வந்தே, பிறகு எதுவும் ஆகவேண்டும். ஆதலாகி காயுச்சிய சுகம் பெற்றுயலும் விஷயத்தில் உயிருக்கு உத்தரவாதமுண்டு; இதைச் சொல்ல யாருந் தயங்க வேண்டியதில்லை

எவ்விஷயத்திலும் குற்றப்பாடான வழியைத் தவிர்த்து நல்வழி நிற்பது தானே நம்கடன்: நல்வழிக்குள் நல்வழி சிவபூஜை வழி 'நல்லாரினக்கழும் நின்பூசை நேசழும் ஞானமுமே அஸ்ஸாமல் ஜேறு நெறியுள்தோ' என்பர் தாயுமானவர். இனி, இந்த நல்வழி நிற்றற்று இம்மைப் பேறுகளும் யாம்வேண்டாமல் தாமரகவேயுண்டு: பெரியார் சரித்திரங்களிக் கூட இதற்கு நிரம்ப அத்தாட்சியுண்டு: அவர்கள் சாரிப்பற பொதுவாகப் பின்வரும் விசேஷங்கள் அவதானிக்கத் தக்கனவாம்:

1. விதிவழியாய் ஒருவரிக்குவரும் பெறுபேறுகளிலிருக்கக் கூடிய மிகை குறைகள் இதனால் சீர்செய்யப்படும்;

2. பொதுவாக இவர்களுக்கே அதிக செல்வங்கள் அதிக கஷ்டங்கள் வருதலும் அவற்றை, அவர்கள் சொத்தைகளாக உற்றுச் சித்தி பெறுதலும் உண்டு.

3. பூஜைப்பயிற்சியாலான உண்மையுணர்வு இவரிக்கிருத்த வினாக்கள், செல்வமயக்கிலீடுபட்டு அது முழுவதையும் இயர்தனதை என்று 'சில்' பண்ணிக் கொள்ளார், சிவமயமானிருப்பவர் பண்மயமாக மாட்டார்தானே!

4. பூஜைவழியிலான சித்தத் தெளிவும் மனோதிடமும் இவரிக்கிருத்தவின் எந்தக் கொடுந்துன்பத்திலும் இவரி அழுந்தி அவலமுரூர். அலைவந்தால் தலைக்கு மேலால் போகட்டும் என்றி ருப்பது அவர் நிலையாயிருக்கும்;

5. இப்பூஜை நெறியில் நிற்போர் தமியல்பிற்கேற்பச் சிறிதனவேனுந் திருவருட்சார்பாக நிற்கும் தனிமையும் உண்டு: அவரவர் சாரிப்பின் தரத்திற் கேற்ப அவரிக்காம் வரழ்க்கைப் பேறுகளில் திருவருளின் கைவள்ளும் பிரத்தியேகமாக இடம் பெறும் அநுபவங்களும் இல்லாதவையல்ல:

நாங்கள் எதைக்கண்டோம்! நம் சமயாசாரியரிகள் சொல் கிறார்கள்,

“நின்னடியே வழிபடுவான் நிமலர நினைக்கருத
என்னடியா னுபிரை வவ்வே லென்றுடற் கூற்றுதைத்த
பொன்னடியே பரவிநானும் பூவொடு நீர்சமக்கும்
நின்னடியா ரிடர்களையாய் நெடுங்களாம் மேயவனே”

— திருஞானசம்பந்தர் தேவாரம்:

மாரிக்கண்டேயர் சிவபூஜையில் லயித்திருக்கிறார். அவருக்கு ஆயுர்காலம் முடிந்ததென்ற சாட்டில் யமன் வருகிறான்: ‘என் பிள்ளையில் தொடாதே’ என்று அங்கு திருவருள் எச்சரிக்கின்றது: திருஞானசம்பந்தர் இசீசெயலைக் கையும்மெய்யுமாகக் கண்டு காட்டும் பாஷ்கிஸ் இச்செய்யுள் ஒசையும் பொருளும் அமைந்திருக்கின்றன: என் அடியரன் உயிரை வல்வேல் — எனது அடியவனின் உயிரைக் கவராதே என்றிருக்கிறது திருவருளின் பரிவு அங்கோ:

இந்த ஆவுக்குப் பலனளிக்கும் பூஜைப்பேறு பூஜிப்பவ ரெராவுவரின் சாமானிய வாழ்க்கைப்பேறுகளில், வேண்டுமாய் இருந்தால், செறிப்பு முறிப்பைத் தராதென்றும் நாம் சொல் வதற்கில்லை, ஆனால் சாமானிய வாழ்க்கைப் பேறே பூஜை நோக்கமலை; பூஜை நேரக்கம் அதற்குரிய உயர்நோக்க மாயேயிருக்கட்டும்; பூஜையின் உண்மைத் தரத்துக்குப் பழுது விளைத்தல் ஆகாது: அதேநேரம் வாழ்க்கை விலாசங்கள் அதிகரித்து வந்தால் விலக்குதற்குமில்லை; வராவிட்டால் குறைப் படுத்துகிறீர்கள். இது சைவநிலை, சைவஞான நிலை:

காரிய பூஜை :

எனினும், தத்தம் அகங்கார மகாரச் சேட்டைகளினாலே மட்டுக்கு மிஞ்சியெழுந் தமது வாழ்க்கைச் சுயதேவை பற்றிய முட்டுக்களைத் தாங்கமரட்டாமல் சதா தனிப்போச் சொல்கையும் உள்ளது தானே! பொருளே உயிரென்று பொருளான்மாவாய்ப் போயிருப்பவர்களும், சுகபோகமே உயிரென்று சுகபோக ஆண்மாக்களாய்ப் போயிருப்பவர்களும் அவற்றின் மயமாகவே பரிணமித்து விட்டவர்கள்: அவர்களுக்கு அம் முட்டுக்களைத் தீர்க்காமல் இருந்து கொள்ளல் இயலாது: அவர்களுக்குங் கடவுள் பேரினுதொனே வழி அமைய வேண்டும்; அவர்களும் ஆலய பூஜையிலேயே முட்டித் தம்முட்டுகைளைத் தீர்த்துக் கொள்ளட்டுமென்ற கருணையால், பூஜை வகுப்பில் காமியபூஜை எனவும் ஒன்றுண்டு. அவரவர் தத்தம் இஷ்டகித்திப் பொருட்டு ஏதேனும் நேர்த்தி பண்ணி அவி

யப்போது செய்விக்கும் பூஜைகள் காம்ய பூஜை எனப்படும்;
இது பூஜையில், ஒரு ‘ஆபத்தர்மம்’ ஆபத்துக்குப் பாவம் இல்லை
என்ற அளவில்தான் அமைந்திருப்பதாகக் கொள்ள வேண்டும்,
இஷ்டசித்திகளைப் பெருக்கி வினையைப் பெருக்குவது விசேஷமல்ல
என்பதே சைவத்தின் நிலை சைவபத்ததிகளிலும் இக்காம்ய
பூஜை பிரபல்யைப் படுத்தப்பட்டிருப்பதாகத் தெரியவில்லை
Normally a saiva is not permitted to perform the KAMYA POOJA. For him POOJA is always for moksha and never
for bhoga.

பொதுவாக, சைவரென்றிருப்பவர் காம்யபூஜைக்கு
அறுமதிக்கப்படுவதில்லை; அவருக்குப் பூஜை நேர்க்கம் மோக்ஷ
மேயன்றி எந்நிலையிலும் போகம் அன்று;

— Worship in the Agamas
M. Arunachalam

இதுபற்றி அப்பர் சுவாமிகளின் எச்சரிக்கையென்றிருத்தலை
யாரும் மறந்துவிடக் கூடாது:

“காமியஞ் செய்துநீர் காலங் கழிக்காதே
ஓமி யஞ்செய் துள்ளத் துணரிமினே
சாமி யேசு சர்ச்ச வதியவன்
கோமி யும்முறை யுங்குட முக்கிலே”

— திருக்குடமுக்கு குறுந்தொகை, 8

காமம் — விருப்பம்; காம்யம் — விருப்பபூர்வமாக நிகழ்
வது; வெளிகித்த தேவையான பொருள் போகங்களை முன்
விட்டுச் செய்வது காமியபூஜை; இது ஆன்ம ஈடுபாடுநிறத்துக்கு
உகந்ததல்ல; ஆதலால் ‘காமியஞ் செய்து நீர் காலங் கழிக்
காதே’ என்கிறுரி அப்பர்; அதற்கு மாற்று வழியும் அவர்
தெரிவிக்கரமல் விடவில்லை

ஓபியம் :

‘ஓம்’ என்பது பிரணவ மந்திரம்; இதைப்பற்றி உப
நிடதங்கள் வெகுவாகச் சிலாகித் துரைக்கும்; திருமுறைம்
வகைவகையாய் வரினிப்பர்; கடோபநிலைத்தில் இம் மந்திரத்
தின் பெருமை பேசப்படுகிறது;

“ஏதத் தூஷி ஏவ அக்ஷரம் ப்ரஹ்ம
ஏதத் தூஷி ஏவ அக்ஷரம் பாங்
ஏதத் தூஷி ஏவ அக்ஷரம் ஞாதவா
போயத் இச்சதி தஸ்ய தத்”

இந்த அக்ஷரமே அபரப் பிரமம்: இந்த அக்ஷரமே பரப் பிரமம்: இந்த அசூரத்தை அறிந்தால் ஒருவன் எதை விரும்பு கிறுமே அது அவனுடையதாகிறது:

— கடோபநிஷ்டி, 8.16:

இவ்வொங்காரம் ஞானக்கலைகளைகிய நாதனின்துக்களின் வடிவாய் உள்ளது: அதன் ஒருவனமைப்பு ஓவியமைப்பு இரண்டும் நாதபிந்து வடிவமே: இது முதலிலும் முடிவிலும் இடம்பெற விட்டால் எந்த மந்திரமும் அரித்தமற்றதாகும்: அபரப்பிரம மும் இதுவே பரப்பிரமமுமிதுவே என்று கடோபநிடதஞ்சொல் அதற்கிணைய, வழிபடும் முரித்தி எதுவாயினும் அதன் சொருப நிலை இதன்மூலமாகவே வினங்கப்படுகிறது:

‘ஓங்காரத் துள்ளெளிக் குள்ளே’

ஒருக்கள் உருவும் கள்ளு தூங்காரி

தொழும்பு செய்யாரவ

ரேள் செங்குவாரியம் தூதருக்கே’

— கந்தரஸ்க ரம்

நன்னெறிப்பட்டதியான பாலனைகளின்மூலம் வழிபட்டு,

‘உய்ய என்னுள்ளத்துள் ஓங்கார மாய்நின்ற மேய்யை’

என மாணிக்கவாசகர் கண்டாய்கு ஓங்காரத்துள்ளே இறைவனைக்கண்டதைத்தலே வழிபாட்டின் உயர் குறிக்கோண்டு இதனையே அப்பர் சுவாமிகள், ‘‘ஓமியங்கு செய்து உள்ளத் துணரிமினோ’ என்றார்;

ஓம் என்பதன் சம்பந்தமானது ஓம்யமி, அது தமிழ் வடிவில் ஓமியம் ஆகும்; காமியத்திற் சித்திபெறுங் கருத்தால் வழிபடு வதை வீடுத்து இறைவன் சொருபத்தை அறிந்து சூடையும் கருத்தால் வழிபட்டு வழிபாட்டுப்பயணையும் உள்ள மறி யானர்ந்து கொள்ளுங்கள் என்பதே இங்கு அப்பர் சுவாமிகளின் உணர்த்துதல். இக்கருத்தைக் கொள்ளும் போது கேட்பவரிக்கு இதிக் நியாய பூர்வமான ஒரு விளக்கம் ஏற்படத்தக்க வகையாகவே அவர் சொல்வதைக் கவனிக்க வேண்டும்: காமியம் பற்றிக் குறிப்பிடும்போது உள்ளத்துணரிதலையும் பொருத்திக் கூறு கின்றார்; இதன்மூலம்,

காமியம்	ஒமியக்
1; காலத்தை வீரங்குவது 2; பலன் உள்ளத்துக்கு உணர வராதது; 3. அரித்தமற்றது.	காலத்தைப் பயன் செய்வது பலன் உள்ளம் உணர வருவது. அரித்தமுள்ளது:

இந்த வகையில் வேறுபாட்டமசங்களை நேருக்கு நேர வைத்து உணர்ந்தால் எதைத் தொடுவது? எதைவிடுவது? என்பது தானே புரிந்துவிடும் அல்லவா

காமியத் தழுந்தி — இணைதே
காலர் ஸ்ம்படிந்து — மடியாதே
ஒமெழுத்தி ஸ்ரபு — மிகவுறி
ஒவியத்தி ஸந்தம் — அருள்யாயோ”

என்ற அருணசிரிநாதர் திருப்புகழும் கவனிக்கத்தக்கது.

இக்காமிய கர்ம முறைகள் வேதத்திலும் பெருமளவில் உள்ளன. ஒயோதிங்போம் என்ற ஒருவகை யாகம் வேதத்திற் சொல்லப்படுகிறது. ‘கஸர்க்கம் விரும்புவோன்’ ஒயோதிங்போமத்தால் ‘கேட்க’ என்னும் வீதியுமண்டு. இவ்வரை அஸ்வமேதம் என ஒரு யாகமுண்டு. அதைச் செய்தால் அண்டையயல் நாடுகளின் ஆதிக்கம் முழுவதையுந் தணக்காக்கும் வன்மை அதைச் செய்வனுக்குண்டாகும். இதை நூறு தடவை செய்த கித்திபெற்றால் இந்திர பதவியே வந்து விடும் விசுவாமித்திர முனிவர் திரிசங்குவச கவரிக்கத் துக்கனுப்பியதும் வசிட்டர் நகுவன் என்ற இராசாவை இந்திர ஞகிகியதும் இப்படியான யாக உண்மைப் பேறுகளுக்கு உதாரணங்கள் யுள்ளன.

இப்படியிருந்தும், வேதத்தின் ஞானகாண்டமாகிய உபநிடத்தின்கள் இவற்றைப் பொருள் செய்யாமல் முறிற முடில் நிராகரித்திருக்கின்றன. இவற்றினர் பலன்பெற்றதாகக் கொள்ளுதல், பசித்தவன் ஒருங்கால் உண்டு பசித்திர்த்தான் பேசு திருப்பதியுற்று நேரக்கழிவில் பிறகும்பசிகொள்ளும் நினைக்கை ஒப்பாகும் என்கிறது சிவஞானபோதம்;

‘பசித்துண்டு பின்னும் பசிப்பான் ஒக்கும் இசைத்து வருவினையிலின்படி’ — சிவஞானபோதம்;

இதனால், அவ்வுபநிடதங்களின் நிலையே நம் சைவசித்தாந்த நிலையுமாம் என்று தெரிகிறது:

மார்க்கண்டோயர் :

பிரசித்தமான மார்க்கண்டோயர் வரலாற்றில் ஒரு கட்டம் இக்காமிய வழிபாட்டு வழியில் குறக்கிடக்கூடிய சில அனர்த்தங்களைச் சுட்டிக் காட்டுகிறது: மிருகன்மூனிவரி, தமக்குப் புதல்வன் பிறக்க வேண்டித் தவஞ் செய்கின்றார்: தவப்பயனாகச் சிவபெருமான் வெளிப்படுகின்றார். அவர் கேட்கிற ஒரு கெள்வி முனிவரைத் தூக்கிவாரிப் போட்டுவிடுகிறது.

"உனக்கு நாருண்டு வாழக்கடியவனுடுத் தம்மிடத்தன்பற்ற வனும் இருக்கும் ஒரு உதவாக்கரைப் பையன் வேண்டுமா? அஸ்து பதினாறு வயது மட்டுமேயுள்ள, நம்மிடம் அன்பு வாய்ந்த ஒரு ஏற்புத்திரன் வேண்டுமா?" என்பது கேள்வி:

நோத்ஸைக்குவினானார் மிருகங்டரி; ஏட்டா கேட்க வந்தேரம்? என்ற தயக்கீலை ஏற்படுகிறது. 'இனி என்ன செய்தது, உள்ளதற்குள் நல்லதைக் கேட்போம்' என்ற முடிவுக்கு வந்தார். கேட்டுப் பெற்றும் விட்பார். பதினாறுவருடமும் பயயினையல்ல; முனிவரையே வெருட்டிக் கொண்டிருக்கிறது யம்பயம். கணதயின் முடிவும் அலாதியானது:

எபயனுக்குச் சிவன்பால் அன்பிருந்தது. அது அன்புக்காகவே அன்பு செய்யும் அன்பு: தான் சீராக நடந்தால் அந்த அன்பு தன்னிசைச் சாகவிடாது என்ற உணர்வு (Consciousness) அவனுக்குண்டு. உள்ள அன்பை விவேகமாகப் பயன்படுத்திக் கொண்டான்: ஓழியஞ் செய்து சிவனை உள்ளதிதழாலா ஆன். தன் கடமைக்காக அவனைக் கைப்பற்ற வந்த கால ழுக்கே ஆபத்தாயிற்று. இன்றைக்கும் என்றைக்கும் வயசுப் பிரசிசைனியில்லாமலே நித்திய மார்க்கண்டலூக்க திவனை உள்ளத் தணர்ந்து கொண்டே கசித்திருக்குஞ் சிவமார்க்கண்டலூயிருக்கும் வாய்ப்பு உள்தாயிற்று: இப்போதுதான் முனிவரும் கண்ணை விழித்தார். பெருங்கஷ்ட குழந்தையில் முனிவரி காமியம் பெற்றது பெற்றதான்: ஆனால், கவலை தீர்ந்ததில்லை. மகன் ஓழியப்பலன் பெற்றபின்தான் அவர் கவலை தீர்வாயிற்று.

"வேண்டும் பரிசொல்லுண்டென்னில் அதுவழுமான்றன் விருப்பன்றே" என்ற திருவாசகப்பொருள் அப்பொழுத தான் முனி வழுவத்திற் பொன்னேன்வப் புப்பட்டிருக்கும்;

நகுஷனும் திரிசங்குவும் :

நாசிகள் சந்திரமுன் வெளித்த சம்பவமிகளின் சார்பாகவும் உற்றறிய உள்ள தொன்றுண்டு; விசுவாமித்திரால் வெரிசிதீத் தக்கனுப்பப்பட்ட திரிசங்குவை அங்கு நிலைகாளிளவிட்டமல்ல; அவர் புரிந்த யாகசக்தியினும் மேற்பட்ட சுதி ஒன்று கீழே தனிலிவிட்டது; அவன் அங்கு கெட்டான், இங்கும்கெட்டான் பூமிக்குஞ் சுவர்க்கத்துக்கும் இடையில் நின்று கொண்டிருக்கின்றன; திரிசங்கு சுவர்க்கம் என்ற புதூச்சுவர்க்கம் இதைப் பிரகித்தப் படுத்திக் கொண்டிருக்கின்றது; வசிட்டரால் இந்திரபதனி பெற்ற நகுஷனைச் சம்பிரதாயப்படி சப்தரிவிகள் பல்லக்கிற சமந்து செல்கின்றனர்; முறகொம்பில் நின்ற வரி அகலிதியர், வேகமாய்ப் போய் இந்திராணியைக் கண்டுவீட்டுவேண்டும் என்ற துடிப்பு நகுஷனுக்கு ரிக்கிகள் மெல்ல மெல்ல அகைவதை அவன் விரும்பவில்லை. வண்டிச் சாரதியின் செயற்பாண்கில் 'சரிப்பு; சரிப்பு-கெதியையப்போ-என்ற நாட்டுனான். அகத்தியருக்கும் பெற்றுக்கண்ணும், எடுத்த வாசிகில், 'தும் ஏவ சரிப்போவ'-நீயே சரிப்பாய்ப்போ - என்றார். வகிட்டரின் யாகத்தால் நகுஷனுக்கு வாய்த்த சக்தியை அகஸ்தியரின் சாபகத்தி கண்டித்துவிட்டது. அவன் அப்பொழுதே பாம்பாய்ப்பால்க்கிலிருந்து கவிழ்ந்தவருள்ளான்; காமியமுறையில் வரும் பலன்களுக்கு ஒப்பதும் விபத்துங்கூடக் காதிதிருக்கும் என்பதற்கு இவை நல்ல உதாரணங்கள்;

இத்திரிசங்குவும் நகுஷனும் காமியம் விரும்பாதிருந்தால்- ஆயியஞ்செய்து விவெளி உள்ளத்துணரும் பேற்றை ஒருகாற் பெற நிருப்பாரிகள் நானே!

இப்படியான காமிய சித்திகளை விரும்பியலையும் ஆக்கம் போதுவில் எல்லார்க்கும் நிரந்தர தொல்லை (Standing nuisance) யாய் இருந்த வருகிறது. இது உயிரின் இயல்புக்கம் என்ற அளவில் தான் சாதாரண அறிவாராய்க்கி இருக்க விலங்கிக் கொள்ளும். எங்கள் சூவகித்தாதத்தாந்தம் இதை இன்னும் ஆழமாகப் பாரிக்கும்; சூவகித்தாதத்தாந்தினபடி, இது உயிரின் செந்தக் குணமல்ல; வந்ததுணம். உயிரூச் சார்ந்த மலமாயா கன்மங்களின் சேர்க்கையால் வந்ததுணம், இந்தமலமாயா கண்மங்களின் வேலையே பொறிபுனர்கள் முல்மாக உயிரிடத்தில் காமிய சித்தி விருப்பத்தை எப்போதும் தூண்டிக்கொண்டிருப்பதுதான். இதுபற்றிப் பீரங் சூவகித்தாந்த நாசிகளில் அறியப்படும்.

பிறர் தூண்டுதலில் எடுப்பட்டுத்திரிபவனை நாம் அநுமதிப் பதிகின்றேன். நம்யவர் என்றாலும் மூக்குத் தங்கான காரியகி களில் நம்மைத் தூண்டுகையில் நாம் ஊக்கங்கொள்வதில்கூடும்.

நம் புறமுக வாழ்க்கையில் இந்த அம்சத்தில் நாம் விழிப்பாகத் தரவேயிருக்கிறோம்: உயிரின் உள்முக விஷயத்திலும் மலமாயர சன்மச்சாரிபரன் பெற்றிபுலன்கவால் தூண்டப்பட்டுக் காமிய சித்திகளில் ஊக்கங்கொள்ளும் அம்சத்தில் மிக விழிப்பாகவே யிருக்கவேண்டியது,

“புள்ளுவர் ஜவர் கள்வர் புனத்திடைப் புதுந்து நின்று
துள்ளுவர் குறைகொள்வர் தூநெறி விணை ஒட்டர்
— திருநாவுக்கரசர் தேவாரம்

ஆவரிகள்வர் — பொறிபுலன்களாகிய ஜவரி, வஞ்சகக்குண
முடையவர்,
புள்ளுவர் — வேடர்;

“ஜவர் கொண்டிடுக் காட்ட ஆடி
ஆழ்துழிப்பட் டழந்துவேணுக்
ஞ்யுமாக்கென்றநாளிச் செய்பரி
ஒனை காந்தன் தளியுள்ளே”

— சுந்தரர் தேவாரம்

ஆகையால் செய்யும் வழிபாடு எதுவும் திருநாவுக்கரசுக்கவாயிகள் சொல்கிறபடி ஒழியவழிபாடாகவே இருக்கவேண்டியதவ சியம்: நமக்கு வரவேண்டிய நியாய பூர்வமான வாழ்க்கைப் பேறுகளுக்கும் அதன் பலனை மிச்சாமிக்கம்! பிரத்தியேகமாக அதற்கெனக் காமியஞ்சுக்குத்தழல் வேண்டிய அவசியம் இல்லவேயில்லை என அழைவோமாச;

விரதமும் பிறவும்

விரதங்கள்

பூசை வழிபாட்டில் ஈடுபாட்டையும் பரிமளிப்பையும் பெருக்குவதற்காக ஏற்பட்ட ஒருவகை நியமங்கள் தான் விரதங்கள் என்ற பெயரில் இருக்கின்றன. விரதம் என்ற பெயரிக்காரணத்தை ஆராய்ந்தால் இது விளங்கும்:

வரத: சங்கல்பபூர்வக புண்யகார்ம:

சமிக்கற்பத்துடன் செய்கிற சமய காரியமும் மற்றும் புண்ணியச் செயல்களும் விரதம் ஆகும் என்று வடமொழி அவராதியிற் சொல்லப்பட்டுள்ளது:

இதனிப்ரகாரம் சங்கறபமுள்ளதாயிருத்தல், சமய காரியமையிருத்தல், நன்கையானதாயிருத்தல் என்ற முன்று சருத்தும் சமிகளி விரதத்திற்கு இருக்கக் காண்கிறோம்.

சங்கறபம்:

ஒருவர் தாம் செய்யும் காரியமொன்றுக்கு மனம், வாக்கு, காயம் மூன்றையும் நேர்படுத்திக்கொள்ளுதல் சங்கறபம் ஆகும். சங்கறபம் என்ற பெயரில் தரிப்பை அணிதலும், பிராண்யாமம் பண்ணுதலும், விநாயகரை நினைத்து தணியிற் குட்டிக்கொள்ளுதலும், சங்கறப் வசனங்களை வாய்விட்டுக் கொல்லுதலும் அந்த நேர்பாட்டுக்காகவேதான்.

சமயகாரியம்:

ஆண்ம சடேற்ற நலங்கருதிச் செய்யும் காரியங்கள் சமய காரியமாம்:

முன்றுவது அம்சம் வெனிப்படைக் கிணி,

“விரதம் என்பது விணைமாச தீர்ந்து அந்தக்கரணங்கள் தூயவாதற் பொருட்டுத் துறந்தோராற் காக்கப்படுவது; அது இன்ன அறஞ்செய்வலெனவும் இன்னபாவும் ஒழிவில் எனவும் தம் ஆற்றலுக்கேற்ப வரைந்து கொள்வதாகும்”

இது திருக்குறளுக்கரியில் விரதம் பற்றிப் பரிமேழைச் சிருங்கருத்து:

ஒல்லையாறி உள்ளமொன்றிக்
கள்ளமொழிந்து வெய்ய
சோல்லையாறித் தூய்கை செய்து
காமவினையகற்றி
நல்லவாரே உன்தன் நாமம்
நாவில் நவின் ரேதத
வல்லவாரே வந்து நல்கால்
வலிவலம் மேயவனே'

— இது திருஞானசம்பந்தர் தேவாரம்

திருவிவெப்ப பதிகத்தின் முதற்பாடல் இது: இப்பாடல் கூறும் கருத்துகளில் மேலே கண்ட வடமொழியகராதிதரும் பொருளுண்டு: பரிமேலழகர் தருங் கருத்தம்சங்களுமுண்டு: அவற்றுக்கு மேலாகவும் உண்டு: அங்கே கங்கலப் மெனப்பட்டது: இங்கே உள்ளமொன்றி என்றதிடை அடங்கும்: அங்கே வினைமாச தீந்து என்றதும் இங்கே தொல்லைவினையகற்றி என்பதும் ஒக்கும்: அங்கே அந்தக்கரணங்கள் தூயவாதல் எனப்பட்ட கருத்து இங்கே, ஒல்லையாறி, கள்ளமொழிந்து, சோல்லையாறி, தூய்கை செய்து எனவகை வேறுபாடு புலப்பட விளக்கப்பட்டிருக்கிறது: இவ்வெல்லாவற்றுக்கும் மேலரக,

‘நல்லவாரே உன்தன்தாமம் நாவில் நவின்ரேதது’ என்றதும் இருக்கின்றது:

உபாசம் :

விரதத்திற்கு உபாசம் எனபதும் ஒருபரியாயம் (Bynnonym) உபவாசம் என்று கிட்ட இருத்தல் என்றகருத்துப் ப்ரஸ்து மனங்கள் என்ற வேதநூல்களிலேயே இடம்பெற்று வந்திருக்கிறது. எதற்குக்கிட்ட எனில் வழிபடுபொருட்குக் கிட்ட என்பர்: கிட்ட எனபது இடத்தினாலும் தான் மனச்சேரிக்கையாலும் தான் அகலாதிருத்தலைக் குறிக்கும். இடத்தாற்கிட்டுதல் மனத்தாற்கிட்டுதல் இரண்டும் சைவத்தில் மகாமுக்கியமானவை; பிறர் பிறர் இடத்தாற் கிட்டுதலை இரண்டாம் பட்சமாக்குதல் கண்டு நம்மவரும் அது புரியாதொழிதல் வேண்டும். விட்டி விருந்தபடியே விரதம் திருப்பியளிக்காது: நிறக,

விரதம் என்ற கருத்து வாழ்க்கை ஏநுசரணைகளிற் பல்வேறு முறைகளில் நின்று மனிதரை நல்வழிப்படுத்தி வருகின்றது: பொய்ச்செரல்லாமை, வெகுவாரமை, பிறர் பொருளை இச்சிப்பாமை,

ஜம்புல நுகர்ச்சிகளில் அனவு கடந்து செல்லாமை என்பது சாமானியமாக அனைவரிக்குபூரியன: இவையும் விரதங்களே எனில், சங்கறிப் பூரிவமாக அநுட்டிக்கப்பட்டால் இவை களும் தத்தமளவில் விரதங்கள் ஆதலுடன் மற்றும் மற்றும் உயர் விரதங்களுக்கு இவை அங்கங்கமுமாம்: ஆதலின் இவையும் விரதங்களே என்போம்:

*கொல்லா விரதமொன்று கொண்டவரே நல்வோர் என்றார் தாயுமானவர்: அன்றியும் இவற்றில் ஒன்று வழுவி னும் எந்த விரதமும் வீறுகொள்ளாது என்பதையும் அறிந்து கொள்வோம்:

தன்கணவனையேயன்றிப் பிறரெவரையும் ஒரு பொருளாகக் கருதாத பாதி விரத்தியம் என்பது பெண்களுக்கு விசேட விரதமாக வேண்டப்படுகிறது: நாங்கள் கருதும் விரதக் கருதி தங்கும் இக்கருத்து டடந்தையானதே! ஆன்மாவாகிய பெண் சிவபெருமானுகிய நாயகனையன்றி வேறெவரையும் பொருள் படுத்தாதிருத்தலாகிய கற்பு நெறியை இது நினைவிக்கும்: சொல்லி யாறித்தாய்கை செய்து கொல்லாமை, புலாலுண் ணைமை, புலஞ்சுக்கம், அவாவின்மை, உடற்றுன்பங்களை மன விகாரமின்றிச் சுகித்திருத்தல், என்றும் சித்தசமாதானத்தோடு ருத்தல் ஆகியன துறவு நெறி விரும்புவோரிக்கு விசேடமாக வேண்டப்படுவன: இவையும் மற்றெந்த உயர் விரதத்துக்கும் இன்றியமையரதனவே:

இத்தகைய விரதநிலை ஒவ்வோர் சமயத்தாரிக்கும் அவ்வவர் போக்குக்கேற்ப அமைந்திருக்கிறது: ஆனால் சைவ சமயம் அவ்வெல்லாவற்றையும் ஒருமுகப் படுத்திக்கொண்டு போய், பூஜைவழிபாட்டுக்குச் சாதனமாய் அமைந்திருக்கின்றது. சற்று முன்னே அவதானித்த சம்பந்தர் தேவாரத்தில் இஃதாமாற்றை நன்கு கண்டோம்: விரதநிலையை எடுத்துக் கூட்டுத்தற்கும் விரத நாளில் பாரஷனமாக ஹேந்கொள்ளுத்தற்கும் ஏற்ற ஒரு அருமையன தேவாரம் அது:

காலத்துவம்

இவ்வகையால் சைவத்துக்கு எல்லா நாட்களும் விரத நாட்களே, எனினும், கடவுளுக்கு அடுத்தபடியாக நமக்கு விசேடமிக்கது காலமென்ற ஒரு தத்துவம், கடவுள் உயிரிக் கருஞானிகாரியங்கள் அனைத்தினையும் காலத்தை இடமாகக் கொண்டே நடத்துகிறார்: அவருடைய விசேட அருடு செயல் களுங் காலம் இடமாகவே நடைபெற்றிருக்கின்றன, கிவன்

நஞ்சன்ட காலம் ஒரு திரயோதசித் திதியன்று பிரதோஷ நேரம்: அவர் பிரமணிஷ்ணுக்கள் நடுவிற் சோதியாபெழுந்தது மாசி அபரபக்கச் சதுர்த்தசியன்று நடு யாமத்தில்; தில்லையில் வியாக்கிரபாத பதஞ்சலி முனிவரிகளுக்கு நடனத்திசனம்தல்கியது நேதமரசப்பூச் நட்சத்திரத்தில்; உமாதேவியைத் தாம் திருக்கல்பாணம் புரிந்தது பங்குளி உத்தர நட்சத்திரத்தில்; இது இவ்வாருக,

சைவசித்தாந்த தத்துவங்கள் முப்பத்தாற்கி சதீமாயா தத்துவங்கள் ஆன சிவதத்துவம் ஐந்துணு சொல்லப்பட்டு மேல் அசத்தமாயா தத்துவங்கள் ஆரம்பிக்கையில் முதல் நத்துவ மாகக் காலம் சொல்லப்படுகிறது! அருவமாகிய கடவுள் எவ்வாறு நின்று உவக கிருத்தியமெல்லாஞ் செய்சிறூர்? என்றெழும் வீளுவுக்கு அருவமாகிய காலம் நிற்பது போல நின்று செய்கிறார்களிரே சிவஞானசித்தியார் விடை சொல்கிறது;

“ஞாலமே விகம்பே இவை வந்து பேங் காலமே உணை என்று கொல் காஸ்பதே”

— திருவாசகம்:

மாணிக்கனாசக சுவாமிகள் காலத்துக்கும், கடவுளுக்கு முளின நெருங்கிய தொடர்பு குறித்தே அவரைக் காலமே என விளிக்கின்றார். காலேசுவரவாதம் எனப் பெயர் பெற்ற ஒரு சமயக்கொலிகையுமுண்டு. சைவசித்தாந்தத்திற் காலம் கடவுள்ளவை; ஆனால், கடவுள் ஆணைக்கமைந்து அதற்குமிக அன்மியதாய் நிற்கும் ஒரு துணைக்காரணம்.

இப்படிக் கடவுளோடு கிட்டிய தொடர்பிருத்தல் பற்றிக் காலம் முழுவதிலும் பொது நிலையிலும் குறிக்கப்பட்ட வெவ்வேறு காலப்பகுதிகளிற் சிறப்பு நிலையிலும் கடவுள் பிரபாவும் சம்பந்தப்பட்ட ஏனைய தத்துவங்களிற் பிரதிபலிப்பதிலும் கூடுதலாகப் பிரதிபலித்துக் கொண்டிருப்பது ஒருங்கை. இதன் பிரகாரம் கடவுள் பிரபாவும் விசேஷமாகப் பிரதிபலிக்குங் காலப்பகுதிகள் விரதத்துக்கு விசேஷ தினங்களாகக் கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றன;

காலம் என்ற பொருள், கலிபம், மன்வந்தரம், யுகம் என்ற பெரும்பிரிவுகளாகவும் வருஷம், மாசம், வாரம், திதி, நஞ்சத்திரம் முதலிய சிறு பிரிவுகளாகவும் நின்று நமக்கு உதவுகின்றது. தனிப்பட்ட ஒந்பிறைப்பில் நமக்குத் தொடர்பாயிருக்கக் கூடியவை இச்சிறு காலப்பிரிவுகளே; அதனால், இப்பிரிவுகளில் குறிக்கப்பட்ட சில நட்சத்திரங்களும், குறிக்கப்

பட்ட சில திதிகள், வாரங்கள் என்பதைம் விரதகரவங்களாக ஏற்பட்டிருக்கின்றன:

தைப்பூச்சவீரதம், உத்தரவீரதம், திருவாதிரைவீரதம் போன்றவை நகூத்திரசௌரிபான விரதங்கள். விநாயகசதுரித்தி. ஸ்கந்தசஷ்டி, ஏகாதி, அமாவாசை, பெண்ணமியி போன்ற விரதங்கள் திதி சாரிபானவை. சோமவாரவீரதம், சக்கிரவார வீரதம், சவிவாரவீரதம் போன்றவை வாசம் சாரிபான விரதங்கள்; பிரதோஷவீரதம், சிவராத்திரி, நவராத்திரி என்பதை நாட்காருகள் சாரிபானவை:

இங்ஙனம் நகூத்திரங்கள், திதிகள், வாரங்களிற் குறிக்கப்பட்ட சில, கட்டங்களில் விசேஷம் பெறுவதற்குக் கிரக சஞ்சாரரித்யான விஞ்ஞான காரணமுழுதாகத் தெரிகிறது. அவற்றிற் சிலைற்றைப்பற்றிய சில அக்கைகள் (Glimpses) சோதிடசாஸ்திர வாயிலாக அறியப்படுகின்றன. முழு விபரமும் வெளியாக வேண்டுபவை:

குரிய வீதியாகிய வானவட்டம் பனினிறு இராசிகளாக உள்ளது. இவ்வானவட்டத்திலேயே சந்திரனும் மற்றும் கிரகங்களும் ஒன்றையொன்று சுற்றுதலும் குரியனைச்சுற்றுதலுமாகிய செயல்களும் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கின்றன: சந்திரனுடைய ஒரு கந்தில் 27 நகூத்திரங்கள் தொடர்பு படுகின்றன: இந்த 27 இல் ஒவ்வொன்று குரியன் செல்வாக்கினுடைய ஒவ்வொரு இராசியில் மேன்கையறும். அத்தொடர்பில் அவ்வந் நகூத்திரப் பெயரின் சார்பிலேயே மாசப்பெயரும் ஏற்படுகிறது:

இவ்வகையால்,

குரியன் மேடத்திற் செல்லுங்காகி விளக்கம் பெறுவது சித்திரை நகூத்திரம், அம்மாசமும் சித்திரை மாசம்; இங்ஙனமே,

இலக்கினம்	விசேஷங்களிற்கும்	மாசப்பெயர்
இடபம்	விசாகம்	வைகாகம், வைகாகி
மதுனம்	முஸம்	ஜெயஷ்டம், ஆணி
கரீக்கடகம்	உத்தரசடம்	ஆஷாடம், ஆடி
சிங்கம்	திருவோணம்	சிராவணம், ஆவணி
கன்னி	உத்தரட்டாதி	பரத்ரபதம், புரட்டாதி
ஆலா	அச்சுவினி	ஆஜ்விசம், ஆப்பசி
விருச்சிகம்	கார்த்திகை	கார்த்திகை
தனு	திருவாதிரை	மார்க்கர்ஜீஷம், மார்க்கி

இலக்கினம்	விசேந்திரம்	மங்கப்பெயர்
மகாம்	ழும்	புஷ்யமாசம், கத
குட்பம்	மகம்	மாகமாசம், மாசி
மீனம்	உத்தரம்	பாற்குனம், பங்குனி
மாஶாமாசம்	விசேந்திரங்களையும்	விபரம் இதுவாகும்;

இவி, திதிகளில் ஒவ்வொன்று ஒவ்வோர் மாசத்தில் விசேந்தம் பெறுகின்றது; சந்திரனுடைய சுற்றுநிலையில் அது குரியனுக்குப் பண்ணிரண்டு பாகை விலக ஒருதிதி என்று கணக்குண்டு. குறிக் கப்பட்ட ஒவ்வோர் ஒவ்வொர் திதி இப்பாகைநிலை நோக்கில் விசேந்தம் என்ற கருதப்படுவதாகத் தெரிகிறது. ஆவணியில் சதுர்த்திக்கும், ஐப்பசியில் சஷ்டிக்கும், புரட்டாதியில் தசமிக்கும், மார்கழியில் ஏகாதசிக்கும் விசேந்தமுண்டு. பொதுவாக அமாவாசை, பெனர் ணிமைகளுக்கு எவ்வாமாசங்களிலும் விசேந்தமுண்டேனும் கூட அமாவாசையும் ஆடி அமாவாசையும் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன. இவ்வாறே சித்திராபூரணக்குந் தனி விசேந்தமுண்டு,

தத்தம் சுற்றுநிலைகளில் பூமிக்கும் மற்றும் கிரகங்களின் செல்வாக்குச் சம்பந்தப்படும் ஒவ்வோர் நிலைகளில் வைத்து அவ்வகையால் வார விசேந்தங் காணப்படுகிறது. ஆவணி மாசத் திற் குரியன் பூமிக்கு ஆட்சியாயிருத்தல் பற்றி ஆவணியில் குரியவாரமாகிய ஞாயிற்றுக்கிழமை விசேந்தம் பெறுகிறது; சித்திரைக்கும் இது பொருந்தும். வைகாசியில் சுக்கிரவாரமாகிய வெளியிக்கிழமை விசேந்தமுறுகின்றது. ஐப்பகிக்கும் இது பொருந்தும்; புரட்டாதிமாதத்தில் சனிநட்பு நிலையிலிருத்தலால் சனி வாரம் அம்மாசத்துக்குச் சிறந்ததாகிறது. இவை ஓரளவில் நாம் அனுமானிக்கக் கூடியவை. இவ்வாறே பங்குனி யில் சந்திரன் நட்பு நிலையிலிருத்தலால் சந்திரவாரமாகிய திங்களுக்கு அம்மாசத்தில் விசேந்தமுண்டு; விருஷ்கமாசமாகிய கார்த்திகை மாசத்தில் சந்திரன் நீசமாயிருக்க அவன் வாரமாகிப் பிங்கட்சிழமை சோமவாரமாக அநுட்டிக்கப்படுகிறது. ஆடி மாசத்தில் செல்வாய் நீசமாயிருக்க அதன் வாரமாகிய செல்வாய் விரத தினமாகக் கொள்ளப்படுகிறது. இவையுஞ் சிந்தித்தறிகுரியன:

எவ்வாமாகப் பார்த்தால் பொதுவில், “நல்ல தெல்லாம் உள்பாந் கொண்டப் பார்த்தா சன்முகர்” என்ற துதிதான் ஞாப தத்துக்கு உருகிறது. நகூத்திரம், திதி, வாரம் என்ற ரீதியில் காலத்துவத்தில் எங்கெங்கு தெய்வீகளு சிறக்கிறதோ அவ் ஹேஸ்கள் விரத தினங்களாகக் கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றன;

சோதிடர்தியாக அவதானிக்கூடிய கிரகநிலைக் குறிப்புகளும் அதற்குப் புறநிலை அத்தாட்சியாயமென்றன எனலாம்;

ஓரு மாசத்துக்கொருமுறை குரியன் இராசி மாறுவதாகவும் சந்திரன் ஒரு மாசத்துக்குன்னாகவே பண்ணிரு இராசிகையெயும் வலம் வருவதறகவும் சோதிடத்தில் ஒருகுறிப்புண்டு: அக்குறிப் பின் வண்ணம் மாசத்தில் ஓருநாள் குரியன் இருக்கும் இடத் தைச் சந்திரன் அனுகி அதன் உடனிருக்கும். அந்தத்தினம் அமாவாசையாகக் கொள்ளப்படுகிறது. விரதங்களில் பெறும் பாண்மையாக எல்லோரும் அநுட்டிக்கும் விரதங்கள் கிவைற்றில் அமாவாசை பெளர்னினமே இரண்டும் பரவல் வழக்கிற பிரதான மானவை, இவற்றில் அமாவாசை பலதுறைகளில் விசேடம் பெறுகிறது. அன்று பிதிரர்கள் மகிழ்ந்திருக்குங்காலம் என்றும் பிதிரப்பீர்தியளிக்கும் திவதரப்பணம் (எள்ளுந்தன்னீருமிறைத் தல்) அன்று விசேடமாகச் செய்யப்படவேண்டும் என்றும் கொள்ளப்படுகிறது: அண்டத்திலே குரியனுஞ் சந்திரனும் ஒன்று கூடும் அவ்வேளை பின்டத்திலே (உடலில்) உள்ள குரிய சந்திர மண்டலச் சேர்க்கைக்கு உகந்த காலமெனவும் அந்தநிலை தியாளத்துக்கு மிக உவப்பானதெனவும், குரிய சந்திரத் தொடரையுள்ள இடைகலை, பிங்கலை நாடிகளின் ஒத்துழைப்பு அன்றைய பிரானையாமத்தில் விசேடமாயிருக்கு மெனவும் கருதப்படுகிறது: இனி, சித்தாந்த உண்மை நோக்கில் அன்றைய தினம் ஆன்மா கிவனை அண்டியிருக்கும் நிலையின் அறிகுறியாகவும் அவதானிக்கப்படுகிறது. இதன் ஒப்புமை விளக்கம் அவசியமானது. குரியமெனியாற் சந்திரனும் தற்காலிக ஒளியுள்ளதாயிருந்ததன்றி தன்னெனியுடையதன்று: உயிரும் சிவன்குளாலன்றித் தானாக அறியும் அறிவுடையதன்று: இருந்தும் அமாவாசையலிலா நாட்களில் சந்திரனும் தன்னெனியாளன் போல உவகிறுப்பும்படி இருந்தது. உயிரும் தன்னரிவாளன் போலவே தன்பெத்தநிலைக்காலமெல்லாம் உலாவியது: அமாவாசையன்று சந்திரனுக்கிருந்ததென என்னிய ஒளியெல்லாம் குரியமெனியே வேற்கலை என்ற இரகசியம் பரகசியமாகிறது. அன்று சந்திரன் ‘என்னெனியாவ தொன்றிலை எல்லாம் உன்னெனியே’ எனச் குரியனிடத்தில் தன்னை ஒப்படைத்து அதனெனியிலதான் அமிழ்ந்தியிருக்கும் நிலை உற்படுகிறது: தலைக்கறிவுங்கென்றிருந்த உயிரும் பெத்தநிலை நீக்கமாகிய ஒரு கட்டத்தில் ‘என்னாறிவாவ தீயாதொன்று சில்லை சிவனே: எஸ்ஸாம் உன்னறிவே’ எனத்தன்னைறிவுவசி கிவன்பால் ஒப்படைத்து அவன்றில் அடங்கி உடனிருக்கும் நிலையென்று இருக்கிறது. இந்நிலையை மனதூர என்னித்தியான்பூச்ச வழிபாடுகள் செய்ய இது நல்ல தருணந்தானே! அன்றியும்,

பிரபஞ்சசிருஷ்டி முழுவதற்கும் தந்தையும் தாயுமரயுள் வனவ குரிய சந்திரரிகள், குரியனின் உக்கிரத்திலும் வெப்பத் திலும் தந்தையாயியல்பும் சந்திரனின் தண்மையிலும் செம்மை யிலும் தாய்மையியல்பும் பிரதிபலித்தல் கண்கூடு. இதன்படி குரியன் தன்னேளி மிஞ்சி நிற்கும் அமாவாசைத் தினம் தந்தை வழியை (பிதிரவழியை) நினைவு கூரிதற்கும் அவரிக்காம் கடன் ஏரிதற்கும் உரிய தினமாதலும், சந்திரன் ஒளி நிறைவற்றிருக்கும். பூரணை நாள் தாய்வழியை நினைவுகூரிதற்கும், அவரிக்காம் கடன் புரிதற்கும் உரிய தினமாதலும் பொருந்துவதேயாம். அமாவாசை தந்தை விரத நாள்; பூரணை தாய்விரத நாள் என்ற வழக்கத்தின் பின்னணி இதுவாகும்.

இப்படி இப்படி விரத விசேஷங்கள் உணர்ந்து உணர்ந்து விரதங்கள் அனுட்டிக்கூத்தக்கவையாம், விரத விளக்கங்கள் பெறுவதற்குப் பூராணக் கல்வியும் இன்றியமையாதது:

எவ்விரதமாயினும் நாம் ஏலவே கண்டவாறு அகத்துயிமை புறத்துயிமையைப் பெருக்கி அகப்புறக் கருவிகளில் ஒடுக்கத்தை ஏற்படுத்திச் சிவத் தியாஸ்த்தையும் சிவபூசை வழிபாடுகளையும் செழிப்பிக்கும் பாங்கில் அநுட்டிக்கப்பட வேண்டும். விரத அம்சங்களாகிய சங்கற்பம். உபவாசம், தீர்த்தஸ்நானம், சிவ வழிபாடு ஒவ்வொன்றும் கிரமமாகக் கொள்ளப்படவேண்டும்; உணவொழிந்திருத்தல் மட்டும் உபவாசமன்று. அதுமட்டுமானால் அதற்குப் பெயர் பட்டினி திருத்தல். உணவொழிந்திருத்தலோடு மனத்தொய்மையுஞ் செம்மையும் மிகுவித்துச் சித்தத்தைச் சிவங்கால் செலுத்தி உடலாலும் உந்தாலும் அந்நிலையிற் பிரியாதிருத்தலே உபவாசம் என்பது விசேஷதரமாக அறியப்படவேண்டியதாகும்; உணவொழிந்திருத்தல் விரதத்துக்கு இன்றியமையாத ஒரு நியமமாகவே கொள்ளப்படும்; உணவின்மை உடலின் கண்தத்தன்மையையும் மதரிப்பையும் பெருமளவிற் குறைக்கும். அந்நிலையில் உணரப்படும் ஒரு வகை இலகுத்தன்மை மன ஒருக்கத்துக்கும் தெய்வ சிந்தனைக்கும் மிக மிகப்பத்தியமான ஒரு குழ்நிலையாகும். நம் பொறி புள்ளிகளின் பரூபரப்பும் மனதின் சஞ்சல நிலையும் உணவொழிந்திருத்தலால் தணிவடையும்; திருஞானசம்பந்தர் பாடலிலுள்ள ஒல்லையாறி கள்ளமொழிந்து, வெய்ய சொல்லையாறி, காமவினையகற்றி என்ற இந்த நாடுவகைப்பண்புகளும் ஸப்பியமாதற்கு உணவின்றி இருத்தல் சிறந்த சாதனமாகிறது:

விரதநாளில் உணவொழிந்திருத்தவின் அவசியம் மற்றொரு வகையாலும் வழுவுறும்; நமக்குள் வாதனைகளிற் பிரதான

வாதனையாயுள்ளது பசி இயல்பில் நமக்குள் வாதனைச்சீலை மெல்ல மெல்ல வெளிப்ப பழகுதலும் வேண்டியதே: இடையிடை ஒரோ வொருநாள் பசியை மறந்திருக்க இது நல்லதொரு சந்தர்ப்பமாகிறது. அதை அடியோடு மறக்கமுடியாமல் அதன் தரக்கம் உணரப்பட்டுக் கொண்டிருந்தாலும் தான் பழுதிலை: பசிக்கப் பசிக்க உணவை நினைப்பது சாதாரணங்கும் அதற்கெதிர், பசிக்கப் பசிக்கக் கடவுளை நினைக்கும் வாய்ப்பு இங்கே ஏற்படுகிறது:

“உண்ணினும் பசிப்பினும் உறங்கினும் நின்

ஒண்மல ரடியல்லால் உரையா தென்நா”

— சம்பந்தர் தேவாரம்:

இத்தேவாரப் பொருள் அத்தொடர்பில்தான் செம்மையாய் வினங்கும்: இந்த வினக்கமும் விரத உணர்வுக்குமிகு மிகப் பத்தியமாய் இருக்கும்:

பிரதான விரதங்களில், பொதுவாக முதனாள் ஒரு நேர உணவும் விரதங்களிலிரு முழுப்பட்டினியும் அடுத்தநாள் மட்டும் பத்திய உணவும் விதிக்கப்பட்டுள்ளது, இவ்வகையில் எங்களுக்கு எல்லா விரதங்களுக்கு சிவலீரதங்களே: அமாவாசை யுன் சிவலீரதமே. விநாயக விரதம், அப்மன்விரதம், முருகன் விரதம் என்ற பெயரிற் சொல்லப்படுவதைவும் சிவ விரதங்களே. விநாயகரும் அம்மனும் முருகனும் சிவவின் வேறுகாரர்களாகும்:

ஆன்மபஷுத்திற்கும் கிரியையிற் பங்கு:

இவ்வுலகில் வாழ்ந்து பெத்த நிலை நீங்கிச் சுத்தநீலையெய்தும் சிவங்கள் சிவலோகத்துக்கு உரியவர்களும் சிவலோகம் எண்பபடுவது எங்கள் தத்துவக்கிரமத்திலே சுத்தவித்யா தத்வம் முதல் சிவதத்துவம் சரூப ஐந்துதத்துவங்களை அடக்கியுள்ளது: அப்பகுதி சிவனும் சிவனருட்சக்திகளும் சுவருபித்து நிற்கும் பகுதியாதலால் அதன்பெயர் சிவலோகம் ஆயிற்று: எமது இவ்வுலகிலிருந்து கிவகதி பெறத்தகுதியான உயிர்களிலும் தரவேறுபாடு உண்டு. சிவகதி பெறுத்தறஞ்சிய உயிர்களின் குறைந்தபட்சத்தகுதி மாயாமல நீக்கம் ஆகும்: மாயாமலத் தொடர்புமட்டும் முற்றுக நீங்கி மற்று இரு மலைகளிலும் கணிசமான அளவு குறையப்பெற்ற உயிர்கள் பிரஸ்யாகனா என ஒரு வகையினராவர். மாயாமலத்தோடு கண்மமத் தொடர்பும் முற்றுக நீங்கி ஆணவமலத்தொடர்பு இன்னும் கொஞ்சம் உணவர்கள் விஞ்ஞானகலர் எனப்பிற்கோர் வகை

யினராவரி ஆணவமலத் தொடரீபும் முற்றுக நீலிகப்பெற்ற உயிர்கள் முகத் ஆன்மாக்கள்—விடுதலைபெற்ற உயிர்கள் ஆவார்கள். ஒவ்வொரு வகையிலும் உள்ளுக்குள் தகுதி வேறுபாடு உண்டு.

அதற்கமைய முத்தான்மாக்களில் ஒருபகுதியினர் சத்தி தத்துவம் சிவதத்துவம் என்ற 35 ஆம் 36 ஆம் தத்துவங்களில் சிவனருட் பேசேன்றறையே அநுபவிப்பவர்களாயிருப்பார்கள். அவர்களுள் பக்குவம் மிக்கவரிகளாகிய ஒருபகுதியினர் சிவனேடு இரண்டறக் கலந்திருத்தலாகிய சிவசாய்ச்சிய நிலையை அடைந் திருப்பார்கள். இரு பகுதியினர் நிலையும் முத்திநிலையே. ஆனால் முனையபகுதியினர் அபரமுத்தர்கள் எனவும் பின்னைய பகுதி யினர் பரமுத்தர்கள் எனவும் பெயர் பெறுவரி. அபர முத்தர் களும் பரமுத்தரிகளாகும் வாய்ப்புக்காலகதியில் தன்பாட்டிலே கிடைக்கும்,

விஞ்ஞானகள் எனப் பட்டவகையினர் சக்தித்தித்துவத்துக் குக் கீழ்ப்பட்ட 33 ஆம் 34 ஆம் தத்துவங்களாகிய மகேசர தத்துவத்திலும் சதாசிவதத்துவத்திலும் சிவனையால் தமக்கு வாய்க்கும் கிடைக்கின்ற அதிகாரங்களோடு இருப்பார்கள். இதனால் அவர்களுக்கு அதிகார முத்தர்கள் என்று பெயரி: அவர்களும் தரவேறுபாட்டுக்கிணங்க மந்திரேஸ்வரர், மந்திரமகேஸ்வரர், அஷ்டவித்யேஸ்வரர்; அனுசாசிவர் என்ற வகைகளில் இருப்பார்கள்; இவர்களுக்கும் நெடுங்கால அடையில் அபரமுத்தர் களாய்ப் பின் பரமுத்தர்களாகும் வரய்ப்புண்டு. பரமமுத்தரிகள் அபரமுத்தரிகளைப் போலவே, இவர்களுக்கும் மீளவும் பூமியில் வந்து பிறக்கும் நிலையில்லை. இவர்கள் எல்லோரும் பிறவைநெறி பெற்ற பெருமக்களா

இவர்களில் மந்திரேஸ்வரர்கள் சிவலோகத்தில் வியாபகமாயிருக்கும் சிவசக்தி அம்சங்களைச் சிவனையால் மந்திரங்களாக அமைத்துக் கொண்டிருக்கும் பணியில் இருப்பார்கள். மந்திரமகேஸ்வரர்கள் அப்பகுதித் தலைமையாளர்களாவார்கள். அனுசாசிவர்கள் என்போர் சிவனருளால் சதாசிவமூர்த்திக்குரிய முக்கண், நீலகண்டம் என்ற அம்சங்களோடு கூடிய திருமேனி தாங்கி அவர் ஆணைக்கமைந்து அவர் பகிகங்களில் இருப்பார்கள். அஷ்டவித்யேஸ்வரர்கள் என்போர் சதாசிவமூர்த்தி மகேஸ்வரர் என்ற பெயரில் அதிகாரம் புரியும் நிலையில் அவர்மருங்கில் எட்டுத் திசைகளிலும் அமரிந்து அவருடைய அதிகார கிருத்தியங்களில் அவர்களைக்கமைந்து பங்கு கொள்பவராயிருப்பார்கள்; இவரி

கருக்கு அந்தர், சூக்குமர், சிவோத்தமர் முதலாகிய பதவிப் பெயர்களும் உண்டு; இவர்களின் நிலை கல்லூரியதிபரின் நிர்வாகத்துக்கு உடன் நிற்றுதவும் சிரேஷ்ட மாணவ தலைவர் களின் (prefects) நிலையாம். இவருள் அந்தர்நிலை பிரதம மரணவர் தலைவரின் நிலைபோல்வதாகும்: இனி, பிரளயாகலர் எண்பட்டுவேர் மகேசுவரத்துவத்துக்குக் கீழ்ப்பட்டதான் சுத்த வித்தியாதத்துவத்தில் உருத்திர மூர்த்தியாகிய சிவஞெணயின் கீழ், தம் தரத்திற்கேற்ப குத்திரர்களாய் சுத்தவித்தைகளுக்கீழ்ப்பட்ட எல்லாப் புவனங்களிலும், எல்லா அண்டங்களிலும், அண்டப் பிரிவுகளிலும் அங்கிருந்து பிரபஞ்ச அதிகாரத்திற் பங்கு பூண்டிருப்பார்கள்; இவர்களுக்கு மட்டும் இருந்தபடி யிருந்தே அபரமுத்தி பரமுத்திகளை அடையும் வாய்ப்பில்லை; மீணப்பிறந்தே அவற்றையடையும் வாய்ப்பைப் பெறுவர். ஆனால், அவர்கள் பிறப்பு நம்மவர் பிறப்புப் போல்லாது மஹத்தான் பெரும் பிறப்பாகவேயிருக்கும்: இவர்களின் பிறப்பே அவதாரம் என்ற பெயருக்குப் பொருந்துவது: சைவத்தில் சிவசம்பந்தப் பட்ட ஏதுவும் மனிதர் போற பிறப்பதில்லை. அனு (உயிர்) சம்பந்தமரன் பிரளயாகலருக்கே பிறப்புண்டு: அதற்குப் பிரத்தி யேகமரன் பெயர் அவதாரம்: நாங்கள் சகரை; எங்கள் பிறப்புக்குப் பிறப்பென்றுதான் பெயர்;

கருணையின் பெருமை :

சிவபெருமானுடைய பிரபஞ்ச சாம்ராஜ்ய அதிகார நிர்வாக ஒழுங்கிருக்கும் சீரை, சாதாரண உலகியல் அரச நிர்வாக ஒழுங்கில் அமைத்துப் பார்க்கத் தக்கவாறு ஆகமங்கள் இவ்வாறு வகுத்து விளங்கியிருக்கின்றன: இதுபற்றிய சுவையான கருத்தம்சங்கள் இன்னும் அவற்றில் நிறையவுண்டு: நாங்கள் தற்போகதைய தேவையளவில் அமைவோம்:

“அளவிறந்தது அருள் சிவ சிவ சிவ” என்று வியந்தார் அங்கொரு பெரியார்: “கருணையின் பெருமை கண்டேன் காண்க” என்று குதூகலித்தார் மாணிக்கவசக சுவாமிகள்: சிவபெருமான் நம்போன்ற உயிர்களை மேலிகதிக்கெடுத்துத் தமது சிவத்திவச் சார்பைக் கொடுத்தவிற் கொண்டிருக்கும் அக்கறை எவ்வளவிலைதென்பதை மேற்கண்ட ஆகம விளக்கம் அமுத்தந் திருத்தமாய் எமக்குக் காட்டுகிறது: ஆகக் குறைந்த பட்சத் தகுதி கண்டாலே அதற்கேற்ற ஒரு உயர்வைத் தந்து சிவலோகத்தில் வாழுவதை முந்துகிறதல்லவா சிவபெருமான் திருவருள்!

இத்திருவருள் நத்துக்கிணங்க, மேற்சொன்ன அதிகாரமுத்தநிலையினர் கவுரகிய ஆண்மாக்களையும் சிவனுக்குரிய பிரதிஷ்டை அபிஷேக பூசைக் கிரியைகளிற் சம்பந்தப்படுத்திக் கொள்ளும் ஈசுவக் கலீசு செழிப்பை இனிக் கவனிப்போம்:

கோயிலோன்று நிர்மாணமாகிப் புதிதாகப் பிரதிஷ்டை நடைபெறும்போது மூலமூர்த்திப் பிரதிஷ்டை பிரதானமானது: மூலமூர்த்தி பிரதிஷ்டையானதும் அதைச் சுற்றிவர எட்டுக் கோணங்களில் எட்டுப் பெருக்குப் பிரதிஷ்டை நடக்கும்; அந்த எண்மருடு யார்?

உற்சவமாகும் கோயிலில் கொடிமரம் பிரதிஷ்டை செய்த கூயோடு அதைச் சுற்றிவர எட்டு மூலையில் எண்மருக்குப் பிரதிஷ்டை நடக்கும்; அந்த எண்மரீ யார்?

கோயிலில் ஸ்தபண அபிஷேகத்துக்கு ஒன்பது கும் பம் அமைக்கும்போது நடுவில் உள்ள பெரிய குமிபம் சிவம்; அத னேரு ஒட்டினுற்போல் ஒரு சிறு கும்பமிருக்கும்; அது சக்தி. இந்தச் சக்தியேசுடு கூடிய சிவகும்பத்தைச் சுற்றிவர எட்டுக் கும் பகிள்ளி இருக்கும். இவற்றுக் குறிக்கப்படுவரீகள் யார்?

இவரீகள் வேறு யாருமல்லரே? மேற்சொன்ன அதிகாரமுத்தரி வகை நான்கில் ஒரு வகையாகிய அஷ்டவித்தியேஸ்வரரை கணோதான். இவரீகள் அனுக்கள். அதாவது ஆன்ம வர்க்கத் தினரீகள்; இவரீகளுக்கும் சிவஞேடு சேர்ந்து ஆவாஹனம், சந்திதானம், சந்திரோதனம், தியானம், அபிஷேகம், அலங்காரம், நெவேத்தியம், பூஜை எல்லாமுண்டு. ஆனால் இவரீகள் பெரும்பாலும் மனதால் சுற்பித்துப் பூசிக்கப்படுகிறீர்களே தனிச் சூரித்தியைப் போல உருவமாகச் செய்து வைக்கப்படுவத்ருமே.

மூலமூர்த்திக்குப் பூஜைபுரிக்கயில் முன்னேடியாக பஞ்சாவணங்களை ஏன் ஒன்று நடைபெறும். அதில் இரண்டாவது ஆவரண தீதிற் பூஜிக்கப்படுவரீகள் இந்த அஷ்டவித்தியேஸ்வரரீகள் தான்.

ஸ்தபண குமிப் அபிஷேகம் நடைபெறும்போது அஷ்டவித்தியேஸ்வரர் கும்பக்களும் முச மூர்த்திக்கு அபிஷேகமாகின்றன. கோயில் புறாருத்தாரங்கள் செய்கையில் அங்கிருக்கும் மூலமூர்த்தி இடம்பெயரிக்கப்பட வேண்டிவரும்; அதற்குமுன் அமிருர்த்தியிலிருக்கும் தெய்வங்க்கு பரிபக்குவமாக மந்திர ஈதனையால் இழுக்கப்பட்டு ஒரு கும்பத்திற் சேர்க்கப்படும்;

இதற்குக் கவாக்டனாம் என்று பெயர்; இக்கிரியையின் போது அஷ்டனித்தியேஸ்வரர்களின் சக்தியைக் கும்பத்தில் சேர்த்த பிளபே முரீத்தியின் சக்தி இழுக்கப்படும்; ஸ்நபன த்துக்கு ஒன்பது கும்பங்கள் மட்டும் இடம்பெறுவதை அதமத்தில் மத்திமம் என்ற அளவில்தான் சித்தாந்த சேகரம் என்ற ஆகமம் ஒத்துக் கொண்டிருக்கின்றது; இத்தொகை, இருபத்தைந்து நாற்பத்தொன்பது, எண்பத்தொன்று, நூற்றெட்டு, இருநூற்றுப்பத்தினாறு. ஐந்தூறு என்று போய் ஆயிரம் ஆகும்போது உத்தமத்தில் உத்தமம் எனப்படுகிறது; இப்படிக் கும்பங்களின் தொகை அதிகரிக்கவில் எங்கள் அதிகாரமுக்கு பட்சத்திலும் மற்றுமுன்னோர் பட்சத்திலும் இன்னும் எதிதனையோ பேர் இடம்பெறும் வாய்ப்பு உண்டு.

சண்டேஸ்வரர்

இது இவ்வாரூப, ஆவய நிதிய நெமித்ய பூஜையம்சங்கள் எல்லாவற்றையுந் தொகுத்துச் சொல்லும்போது கொருதி சண்டாந்தம் என்பார்கள்; செவர - சூரியன், சண்ட - சண்டேச வரர், ஒவ்வொரு நிதிய நெமித்ய பூஜையும் சூரிய பூஜையில் தொடங்கிச் சண்டேஸ்வர பூஜையில் முடிய வேண்டும்; இச்சண்டேஸ்வர பூஜையைப் பக்த பூஜை என்றும் சொல்வர், இச்சண்டேசுவரர் யரர்?

இவ்வுலகவாழ்விலிருந்து சடேறிச் சிவனருளால் அதிகார முத்தர் பதவிக்கும் அப்பாலான பெரும்பதனி பெற்றுச் சிவனு பக்கத்தில் அமர்ந்து பூஜிப்போரிக்குப் பூஜைப்பலன் கொடுக்கும் நிலையிலுள்ள ஒரு ஆண்மாவே இச்சண்டேஸ்வரராவரீரு சிவன ருளால் இவர்க்குப் பிரத்தியேகமான அந்தஸ்துக்கனுமுன்டு; இவருக்குத் தனிக்கோயில், சிவனுக்குச் சூடுவன நிவேநிப்பன எல்லாவற்றிலும் பின்னுரிமை, விசேஷமாகச் சிவனு குடுங் கொண்றமாலையுரிமை, வழிபாட்டுப் பலன்கொடுக்கும் உரிமை, தமக்கும் தனியான பூஜையுரிமை ஆகியன இவர்க்காம் விசேட அந்தஸ்துக்கள். எவ்வளவு செய்தும் சண்டேகரபூஜை முடியா விட்டால் அப்பூஜைக்கு முடிவுமில்லை, விடிவுமில்லை. பெரிய புராணத்து நாயன்மார்களில் ஒருவர் இந்த உயர் பதவி பெற்றிருத்தல் பிரசித்தம். இன்னும், ஆவயங்களில் பஞ்ச மூர்த்தி உற்சவம் ஆகும்போது ஐந்தாவது இடம் வகிப்பவர் சண்டேஸ்வரர், பஞ்சரத உற்சவத்தில் ஐந்தாவது ரதம் பக்த ரதம் என்ற சண்டேஸ்வர ரதம், கொடியிரக்குந் திருவிழாக்கி சண்டேஸ்வரர் மட்டும் தனியே எழுந்தருளும் சண்டேஸ்வர

உத்சவம் இடம்பெறும். கோயில் வழியடுவோர் எவ்வும் இறுதிக்கட்டமாகச் சண்டேஸ்வர சந்திதியிற் சென்ற கும்பீய டேயாக வேண்டும் என்பது வழிபாட்டுவது.

எல்லாவகையாலும் பாரித்தால் சண்டேஸ்வரரிக்கு ஆவய பூஜை விழாக்களில் ஏப்போக உரிமை இருத்தல் புலப்படும்.

சம்யாசாரியார்கள் :

கைவசமயாசாரியரிகள் நாளிவருக்கும் சிலாமூர்த்தங்கள் அகமத்துப் பூசித்தலும் செப்புப்படிமங்கள் சமைத்து விழா வெடுத்தலும் இராஜஇராஜஸோழன் காலம் முதலாகவே நடை பெற்ற வருகிறது. கால அமைவில் ஆகமங்கள் இவர்கள் காலத்துக்கு முற்பட்டவாதலால் ஆகம பூசாவிதிகளில் இடம் பெறுதொழியினும் இவர்களையும் கோயிற்கந்றுப் பிராகாரத் திடு தென்மேற்கில் பிரதிஷ்டை செய்த பஜித்து வழிபதற் கால ஒழுங்குகள் வகுக்கப்பட்டுள்ளன. பிரதம உறிசுவங்களில் ஒன்று பக்தோற்சுவமாக நடைபெற விதியுமுண்டு. குருடலை தாட்களில் ஆயயங்களில் விசேடபூஜை விழாக்கள் நடைபெற தலும் கணக்கு.

மாணிக்கவாசகர் :

மாணிக்கவாசகர்க்கு மேலுமோர் தனிக்கிறப்புண்டு. மாரி கழித் திருவாதிரை நாளில் ஆரித்ரா தரிசனத்தின் சார்பில் நடேசரோடு ஒன்றுக் மாணிக்கவாசகர் அபிஷேகம், பூஜை, வீதியுலா அலைத்திலும் இடம்பெறுவர். திருவெம்பாவைக்கரவும் மாணிக்கவாசகர்க்குத் தனியுறிசுவ காலமுமாகும். தென்னிந்தியாவில் அறநூலங்கள்தமிழிலுள்ள ஆவுடையார்கோயில்மாணிக்கவாசகர்க்கே முற்றிலும் அர்ப்பணிக்கப்பட்ட அற்புதசி சிறப்பு கோயிலரியிருக்கிறது. அங்கு சகல கிரியாவைபவங்களும் மாணிக்கவாசகர்க்கே.

திருஞாணசம்பந்தரிக்கும் சீகாழிப் பெருங்கேவிற் பீரங்காரத் தில் ஒரு தனிக் கோயிலுண்டு: அப்பரி கவாயிகளுக்குத் திருவாழிலும், திருப்புகலூரிலும் சமீபத்தில் தனிக்கோவில்கள் எழுந்துள்ளன. சுந்தரரிக்குத் திருவராஜூரில் விசேட சிறப்பு நிகழ்ச்சி கண்டுள்ளது. சிவனுக்குரியதுபோல எவ்வாவகையான பூஜைக் கிரியைகளும் இவரிக்குள்ளன, இவராற் பாடப்பெற்ற திருத் தெரண்டத்தொகை அடியாரிகள் அறுபத்துமூவருக்கும் ஒருகூட்டாக பிரதிஷ்டைபூஜை விழாவைபவங்கள் பெருங்கோவில்கள்

எல்லாவற்றிலும் உருபு வசவாதீஸங்களில் சந்தானங்களியாக ஆகுக்கும் பிரதிஸ்தைப்படுத்த விமாச் சிறப்புகள் விமரிசுவசங்களைப்பெறுகின்றன;

ஈசவ ஆலய பூஜைக் கிரியைகளின் தனிப்பெறும் நோக்கம் ஆன்ம ஈடேற்றமே, ஈடேறிய ஆன்மாக்கள் பூஜைக் கிரியை கனிர் சம்பந்தப்படுதல் மூலமும், முத்திபெற்ற ஆன்மாக்கள் சிவலுக்குரிய சகல கொரவ நிலைகளைடும் பூஜைக்கப்படுதல் மூலமும், சுங்கேட்டில்வரர் ஆலய பூஜையிற் பெற்றிருக்கும் விசேட அந்தஸ்துக்களின் மூலமும், இவ்வண்ணம் வெகுவாகப் பிரஸ்தாபிக்கப்படுகின்றது. சிவாலய பூஜையின் பக்கும் பயனும் ஈசவதித்தாந்த அநுபவ சாதனைப் பயிற்சியே எடுப்பதை இங்கு மொருகால் நினைவு கூரவோம்.

ஆலய பூஜைகள் செழிக்க வழி :

“எல்லாரும் இன்புற்றிருக்க நினைவதுவே அல்லாமல் மற்றென்றாலியேன் பரங்பரமே”.

— தாயுமானவரே

நாங்கள் வரமுன் குழ்நிலை மையலும் மொய்யலும் மனிதத்து; வெளகிக வாழ்வில் நம்முன்னே கிளைத்துச் சொல்லும் வழிகள் ஏய்ப்பும் மேய்ப்பும் நிறைந்தவையாகத் தென்பட்டு கின்றன. இன்பமெல்லூ கருதி ஒன்றில் இறங்கினால் துணிபதி தீட்டில் கொண்டு சேர்க்கின்றது. நல்வழியென்று ஒன்றைத் தெரிந்துகொண்டு தொடரிந்தால் பெருந்திசைகள் தோன்றித் தீக்கிடக்கவேகின்றன. உலகமுகத்தில் பிரவர்த்திப்போம் என்று சென்று இப்படி இப்படித்தான். இருந்தாலும், இடையிழையே இனபம்போல, வாழ்வபோல, மறுமலர்க்கிபோல ஒவ்வொன்று தோன்றி தோன்றி நம்மை ஆகத்தீரச் சளைக்க விடராமல் ஏதோ நடத்திக்கொண்டு போகிறது. ஆனால், நிலையான நிம்மதியாக, நிலையான இனபமாக, நிலையான சுகமாக இங்கு எதுவுமில்லைப் போலிருக்கிறது. அதேவேளை, இல்லை என்ற முடிவுகட்டவும் முடியாமல் இருக்கிறது; நம் பின்னவிலே பெரியதொரு பாரம்பரியமிருத்தல் தெரிகிறது. நிலையாக இன்புற்றேர் நினைவுகள் அதன் வழியே வந்து கொள்கிறுக்கவும் காணகின்றோம்; நாம் காணவும் கேட்கவும் கூடிய தரக இன்பநெறி நின்றார் வாழ்க்கைகளும் நடந்தேறியிருக்கின்றன. எல்லாரும் இன்புற்றிருக்க இடமுன்டென்றே தாயுமானவர் சொல்கின்றார், இவற்றின் மூலம் ஒரு புதிய தெம்பு பிறக்கின்றது,

இப்படி இன்புற்றவர்கள் எவ்வழியால் இன்புற்றார்கள் என்று ஆராய்கிறோம். வேறு யாருமல்ல தன்னையறிந்தவர்கள் தான் இன்புற்றிருக்கிறார்கள் என்று எப்படியோ தெரியவருகிறது. தன்னையறிதல் என்றுவென்ன? தான் இந்த ஆசாபரசமயமான லோகப்பிராந்தியலில், உண்டுடுத்துப் பூண்டு செத்துச் சாம்பராகுதற்குரிய வெறும் வாழ்க்கைப் பொதியலில்: தான் இவற்றுக்கு வேறான ஒரு சித்துப் பொருள். தன் வழியும், துறையும் வேறு. ஆனால், இவற்றுக்குள்ளே தற்காலிகமாகத் தடடிகுண்டு மாய்கின்ற சங்கடம் தனக்கிருக்கிறது: இச்சங்கடத்திலிருந்து விடுபோட்டால் இன்பமரகும் எனப்படுகிறது. அவ்வளவுக்குத் தன்னை இதற்குள்ளிருந்து விடுவித்துக்கொண்டு விடுதலே தன்னையறிதற்குச் சரியாகும் எனத் தெரிகிறது:

இனி இதை அடைவதற்கு வழியென்ன என்று விசாரித்தால் பலவிதசாதனைகளைச் சொல்லுகிறார்கள்: நம்கலாச்சரபாரம்பரியத்துக்கு இணக்கமான ஒருவழியும் இருக்கிறது: இதுவே இலகுவழி எனவும் தெரிகிறது: இது மற்றொத்துவமல்ல ஆலய பூஜை வழியேதான் என்று தெரிந்துகொண்டோமானால் அதைச் சரியாக நடைமுறைப்படுத்துவதே அடுத்த கடமையாகிறது.

ஆவபழுஜைகள் பற்றி இதுவரைநாம் விசாரித்தவற்றின்மூலம் இது நமக்கு இன்றியமையாதது; மாற்றுவழி வேறிக்காதது; இனியது; நல்லது என்பதை அழுத்தந்திருத்தமாக அறிந்தோம். யதார்த்தபூர்வமாக ஆலயபழுஜைகள் இருக்கவேண்டியதற்கும் இன்றைய நடைமுறையிலுள்ளதற்கும் வெளுத்தார் வேறுபாடு இருத்தல் தெரிகிறது. இது ஏன் இப்படி? என்ற விசாரிக்குமளவில் அது காலப்போக்கு என்கிறார்கள்: அரிச்சகரிக்கஞ்சும் அதுதான் சொல்கிறார்கள். ஆலய நிர்வாகமும் அதைத்தான் சொல்கிறது:

உண்மைகள் காலத்துக்குத்தகமாறுமோ? இல்லை. ஆனால் காலத்துக்கும் ஒருவலுவண்டு. தன்போக்கிலே காலமெல்லாவற்றையுந் தன்திசையில் செலுத்தப்பார்க்கும்: உண்மையில் நம்பிக்கை வைத்தவர்கள் இக்காலப்போக்கில் எடுப்புவதில்லை: உலகில் உண்மையை நிலைநாட்ட முயன்றவர்கள் எல்லாம் கால வெள்ளத்தில் எதிர்நீச்சல் போட்டுத்தான் கருமம் பரித்திருக்கிறார்கள்என்கள் நாவலர் வாழ்க்கைதான் இருக்கிறதே! கால நீரோட்டத்தில் அவர் எதிர்நீச்சல் போட்டுக்கொண்டுவந்த அமசம்கள் தானே, அவர் வாழ்க்கையில் நாமறிந்து சுவைக்கச்

கிடக்கின்றன; திருஞானசம்பந்தர் இந்தஉண்மையை ஒரு உதாரணத்தால் எல்லோரும் அறியச்செயல் முறையில் நிருபித்து மிருக்கிறார். மதுரையில் சமணரிகளுடன் வாதிட்டகட்டத்தில் திருஞானசம்பந்தர் ஆற்றின் நீரோட்டத்துக்கு எதிர்ப்பக்கமாக ஒடும்படி தம்ரட்டைச் செலுத்தி இதை நீருபித்திருக்கிறார்: நாமும் எங்கள் விஷயத்தில் இந்தமுனிமாதிரியையே கடைப் பிடிக்கவேண்டிய நிலையில் உள்ளோம். காம் சடப்பொருள்: நரங்கள் சித்துக்கள் உன்னித்தெழுந்தால் சடம் விட்டுக் கொடுக்க வேண்டியதே முறை.

நாவலர் வாக்கு :

இதற்கிடையில் நாவலர் வாக்கில் ஒருபகுதி நினைவுவருகிறது. “யாதாயினும் ஒருசமயத்தை நம்புகிறவன் அந்தச்சமயத்தின் வழி ஒழுகும் ஒழுக்கம் இல்லாதபெரமுது பயன் பெறுஞ் அந்தச்சமயத்துக்குரிய கடவுள் இவசென்பதும் அவருடைய இலக்கணங்களும் அவரால் விதிக்கப்பட்ட புண்ணியங்களும் விலக்கப்பட்ட பாவங்களும் அந்தப் புண்ணிய பாவங்களின் பலன்களாகிய சுகதுக்கங்களும் அவரை வழிபடும் முறையும் அந்த வழிபாட்டினாலே பெறப்படும் பிரயோசனமும் ஆகிய இவைகளை அறியும் அறிவு உதியாத பொழுது அந்த ஒழுக்கம் உண்டாகாது. சற்குருமுகமாக விதிப்படி பெறுஞ் சமயநாற் கல்வி கேள்விகள் இல்லாத பொழுது அந்த அறிவு உதியாது. ஆதலால் கல்வியும் அறிவும் ஒழுக்கமும் ஆகிய இந்த முன்றும் வேண்டும், இது எல்லாச் சமயத்தாருக்கும் ஒத்த துணிவு.

“கல்லார் நெஞ்சில் நில்லானீசன்”*

— நாவலர் சரித்திரம் பக. 43.

நாவலர் வழிவழி :

நாவலர் வழியே நம்வழி. இதற்குள்ளே கிடக்கிறது நம்விமோசன வழி. கல்வி, அறிவு, ஒழுக்கம் ஆகிய இந்த முன்றும் வேண்டும் இது சாகாவழம் பெற்ற ஒரு வாசகமாயிருக்கிறது: இதிலேயே முதலில் நம் கவனம் லயிக்கவேண்டும்:

கல்வி :

சமய காரியங்களிலீடுபடுவோர் எவராயினும், - அவர் அரிச்சகராயிருக்கலாம், ஆலய வழிபாட்டாளராயிருக்கலாம்; - அங்கு நடைபெறுவன பற்றிய பூரண அறிவு விளக்கம் உணவுவராதல் வேண்டும். இந்த ஆலய விஷயங்களை விஜங்குதற்கு புறமுக அறிவு (Empirical Knowledge) மட்டும் போதியதாகாது;

அதற்கே சிறப்பாக உரியது சைவசித்தாந்த அறிவு: சித்தாந்த அறிவொளி விளக்கத்திலே சிவாஸய விஷயங்களை அலசித் தெளிந்துகொள்ள வேண்டும். சித்தாந்த அறிவு என்பதும் வெறுமனே ஒரு கட்டுப் பெட்டிக் கலையிலோ சகலதுறை அறிவு களின் சாராமிருதமாயுள்ளது அது: அகிலகலையின் பொருட் கெல்லையாயுள்ளது அது என்ப பொருந்தும்: அதற்கேற்ற அனவு விரிவான கலாவிசாரணையோடு சிந்தாந்தக்கல்வி நிகழ வேண்டும்: சுயமொழியோடு அயல்மொழி அறிவும் வேண்டும்: அயல்மொழியில் வடமொழி மஹாப்பிரதான முள்ளது. இம் மொழிகளில் இலக்கண இலக்கிய தரிக்கர்தியான விளக்கம் வேண்டும். பிரதானமாக அர்ச்சகர்களும் ஆலய நிர்வாகமும் இதிற் சிரத்தைகொள்ள வேண்டும்: சுருங்கச் சொன்னால் ஆயச் சூழலில் கல்லூரினப்பரிமளிப்பு முதலில் ஏற்பட வேண்டும். வேதாகமபுராணத்திகாச விளக்கம் அங்கு ததும்ப வேண்டும் என்றால் சரியாயிருக்கும்:

அறிவு

கல்விக்குப் பயன் அறிவு: அறிவு என்பது கல்வியின்மூலம் எனக்கின்றது கேண்டும்: என அறிந்து அலைத்துக்கொள்ளும் ஒரு உணர்வு நினையைச் சுட்டுகின்றது: இன்னது தனக்கு நல்லதென அறிந்து கொண்டவன் தன் மனச்சாட்சியோடு அதனைப் பொருத்திக்கொள்வான்: புறநிலை ஏதுக்களாக அதற்கு இரண்டகம் விளையவரின் விட்டுக்கொடுக்கான்: இந்த நிலையே அறிவு நிலை. சம்மா தெரிந்து கொள்ளுதல் என்ற அளவில் அறிவின் முழுமை உருப்படவராது: பலன் தரவும் மாட்டாது:

ஓழுக்கம்

கல்விக்குப் பயன் அறிவு என்பது போல அறிவுக்குப்பயன் ஒழுக்கம் என்பதும் பிரதானம்: ஏதேனுமொன்றைத் தன் மனச்சாட்சியோடு ஒட்ட அணைத்துக்கொண்டிருப்பவன் தன் நினைவில், பேச்சில், செயலில் அதனையே அநுசரித்து நடந்து கொண்டிருப்பான். இந்த அநுசரணை ஓழுக்கம் என்று பெயர் பெறும். சித்தாந்த விளக்கத்தின் மூலம் ஆயக்கிரியை விஷயங்களை விளக்கிக்கொள்ளி கல்வி. அவையே எமக்கு இன்றி மையாதவை. இனியலை, நல்லவை என மனச்சாட்சியோடு ஒட்ட அணைத்து உணர்ந்து கொள்ளுதல் அறிவு: அதற்கேற்ப ஆலயக்கிரியைகளைத் தூய்மையாக நேரிமையாகப் பண்பாகும்.

பலன் பத்தக்க விதமாக அருட்டிப்பது ஒழுக்கம்: சாதாரணமாக ஒழுக்கம் என்ற சட்டப்பட்டும் அகப்புறநிலைப் பண்புள்ள அனைத்தும் இதற்கடக்கமாய் விடும்: இனி ஒருகால் திருவள்ளுவர் திருக்குறளோச் சிந்திக்கலாம்: கற்க கசடறக் கற்பவை கற்றபின் நிற்க அதற்குத்தக: கற்க வேண்டுபவற்றைக் கற்க வேண்டும். ஜய விபரிதமில்லாமல் தெளியக் கற்க வேண்டும்: அதுவே கசடறக்கற்றல்: கற்றால் அதற்குத்தக நிற்கவேண்டும்: கற்றபின் என்பதற்குப் பொருள் கற்றல்; இத் திருக்குறள் ஒரு மும்மணிப் பேடகம்: மூன்று விளையுயர்ந்த மணிகள் இதில் உள்ளனவு கல்வி, அறிவு, ஒழுக்கம் மூன்றும் மும்மணிகள்.

கற்க கசடறக் கற்பவை — கல்வி
நிற்க அதற்குத்தக — ஒழுக்கம்:

கற்றால் என்ற ஒரையில் ஒரு தயக்கம் (Pause) இருத்தகி தொனிக்கிறது: இத்தொனிக்கும் பொருளுண்டு: கற்றதே நல்லது என அறிந்துகொள்ளவால்லூல் என்பதே அப்பொருள்: இதனுடைய இச்சொல்லின் மூலம் கல்வி ஒழுக்கங்களுக்கிடையில் அறிவும் அகப்படவற்றதாயிற்று: கற்றபின் என்ற சொல்லுக்குக் கற்றுக் கண்பிரிமேலழகர் உரை கண்டதன் நுட்பம் இதுவாகும்: கல்வி, அறிவு, ஒழுக்கம் என்ற மூன்றுக்கும் உள்ள தொடரிப்பதே திருவன்னுவர் குறள் துடியாக உணர்த்தியிருக்கிறது: நாவரை வாக்கு அதனைத்துவியியமாக விணக்கியிருக்கிறது:

அரிச்சகராயிருப்பவர் அதிகம் படித்திருக்க வேண்டியவரை விசேடமாக மொழி, சமயம் பற்றிய விஷயங்களில் உத்தரவாதத் தன்மையுள்ள அறிவும் அதற்குத் தக்கபடியும் அவருக்கு அவசியம்: சம்பிரதாய முறைப்படி பிரமசிசரிய விரதங்கரத்துப் படிக்கவேண்டியவர் அவரை:

பிரஹ்மச்சர்யம்

எங்கள் சமயம் வைதிகத்தை வேண்டுமெனு பயன்படுத்தி யிருக்கிறது: உயர் வருணப் பின்னொலுக்கு உபநயனஞ்ச செய் விதது அந்தக்கையோடே குருகுலத்திமர்த்திக் கற்க வைப்பது பிரஹ்மச்சர்யம் என்பதும். அக்காலத்து அப்பின்னொகள் அருட்டித்தற்குரிய நியமங்களும் பல: அவற்றின் நோக்கம் கல்வி, அறிவு, ஒழுக்கம் என்ற முத்துறையிலும் பின்னொகளைப் பரிபூரண புருஷர்களாகத் தேற்றி எடுப்பதேயாமாலும் இப் பிரஹ்மச்சர்யத்துக்கு ஒரும்பமாக நிசுழம் உபநயனவைபவத்தில் இடம்பெறும் ஆசீர்வாத சோகமொன்று பின்வருமாறு கேட்கப்படுகிறது:

அயம்படு: வ்யாச இவ புராணங்கு
பாணினிரிவ வ்யாகரி, என
ஸ்ரீ சங்கர இவ உத்தரமிமாம்சாயாம்
ஹனக இவ தத்வஜ்ஞானே
ப்ரஹலாத இவ பக்ஷதபக்ஷதெள
ஹரிச்சந்தர இவசந்தயவசனே
பீஷ்ம இவ ப்ரஹுமசர்யே
மார்க்கண்டேய இவ சிரஜீவித்தனே
ச யூயாத இதி மஹாந்த : அநுக்ரஹங்களுடு

கண்ணான பத்தி வைராக்கிய ஒழுக்கவிஷயங்களில் எவ
ரெவர் உலகில் அதிப்பிரதித்தி பெற்றிருக்கிறாரோ அவரவர்
ஒவ்வொருவரும் போக இந்தப் பிரம்மசாரி (படு) தேரிந்தவரு
மாறு ஆசீர்வதிப்பது இச்சௌகம்:

புராணங்களில்	— சியாசரி
இவக்கணத்தில்	— பாணினி
உத்தரமிமாம்சயில்	— சங்கரரி
தத்திவங்கணத்தில்	— ஜனகர்
பகவத்பத்தியில்	— ப்ரஹலாதன்
சத்தியத்தில்	— அரிச்சந்திரன்
பிரம்மசரியத்தில்	— பீஷ்மரி
நிதியஜீவத்துவத்தில்	— மார்க்கண்டேயரி

இவ்வனவு மேதாவிகளின் திறமைகளும் ஒருங்கமைய ஒரு
பீன்னை இருந்தால் ! நினைக்கவே வாழுறுகிறது:

இது வைதிக சமுதாயம் முழுவதற்கும் பொருந்த அமைந்த
ஒரு கருத்தமைப்பு:

இதேபிரமசரியத்துக்குரிய இதே பிரயாசத்துடையே
(Strain) எங்கள் அரிச்சகப் பீன்னைகளின் பிரமசரியமும் நடை
பெறவேண்டியது. காவகமயத் தேவைக்குரிய சிறப்பம்சங்
களுடன் இப்பிரமசரிய இப்பிரமசரிய காவத்தைத் தங்கள்
ஆலய பூஜைப்பயிற்சிக் காலமாகக்கொண்டு நல்ல தேரிச்சி
பெற்று வேளிவசைவேண்டும்.

பிரமசரியம் என்பது குழந்தையை முழு மனிதப்பண்புகளை
ஒழுக்க விக்கிரகமாக வடித்தெடுக்கும் உலைக்களும். இதன் அருமை
பெறுமையை அறிந்து அறுசரிப்பின் சமயத்துக்குஞ் சமுகத்துச்
கும் எவ்வளவோ நன்மைகள் பொலியும்!

உண்மை நிலைமை இவ்வாருச,

‘குருகுலப்படிப்பு இல்லாமல் குருபக்தி வள்ளாது: ஈசவர் பக்தியும் வள்ளாது: அப்படி, குருகுலப்படிப்புத்தான் வேண்டும் என்று சொன்னால் அது இந்தக் காலத்தில் சிரமந்தரன்: பூரணமாகக் கொண்டுவர முடியும் என்ற நம்பிக்கையில் சொல்லவில்லை, அப்படி வந்து விட்டால் நல்லது நான். ஆனாலும் இதுபோன்ற ஒருமுறை இருந்திருக்கிறது என்பது தெரியாமல் அடியோடு அழிந்துவிடக்கூடாதல்லவா! மியூசியத் தில் வைக்கிற மாதிரியாவது நான் குருகுலவாசம் செய்து படித்தேன் என்று வருங் காலத்தில் சொல்லிக் கொள்வதற் காவது பத்துப்பேர்களை அப்படிப் படிக்க ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். விதை முதலையாவது ரக்ஷிக்க வேண்டும்: இது ஒரு கும்பாயிஷேக மலர் விஷயம். தில்வேற்றும் பாவளை நிலைகொள்ள வேண்டிய சூழலிலே வெறும் மியூசிய பாவளை தனிக்கொள்கிற விபரித்ததை இவ்வசன கரித்தா வாய்சோரிந்து விட்டிருக்கின்றார்! இதை ஆரோடு நோக்கே ஆர்க்கெடுத் துறைப்போம்! அருகுலபாவத்தில் மியூசியபாவளையைச் சுமத்தும் இவ்வறிவுநினையை என்னி அழவா? சிரிக்கவா? என்ன செய்வது!

உலகிலே உள்ளதமானது, இனியது, நல்லது என்ற திவாரிச் சனைத் தொழிலுக்கு, அதற்கேயுரிய பிள்ளையைப் பயிற்றி எடுக்கும் விஷயத்தில் அதிகாரமியார் ஒருவருக்கு இத்தனைதார அவநம்பிக்கை இருப்பானேன் என்பது விவரங்களில்லை.

“பொய்ம்மையாலே போது போக்கிப் புறத்துமில்லை அத்து மில்லை” என்று சுந்தரமூரித்தி சுவாமிகள் பாடியதிலும்,

“பொய்ம்மையே பெருக்கிப் பொழுதினைச் சுருக்கும் புழுதிலைப் புலையனேன் தனக்கு”

என்று மாணிக்கவாச சாமிகள் பரடியதிலும் இருக்கிறதுதான் விஷயம் என்பது இப்போதுதானே தெரிகிறது!

இப்படி இப்படி உள்ளது முழுவதையும் குட்டிச் சுவாரக்கும் அலட்சிய புத்தியைச் சாய்க்க எத்தனை போர்முனை தோன்றினுந் தனும்! இன்றும் இருக்கின்றார் நாவலர்! அவர் நினைவு நம்மைவிட்டு என்றும் அகலப்போவதில்லை;

இத்தனைய அலட்சியமாப்பாள்ளமகனும் அவநம்பிக்கையும் ரலிகளும் அநுமதிக்கப்படக்கூடாதனவு; இவர் கருதுவதுபோல மியூசியக்காட்சிகளுக்கு நிலைக்களாங்களாக நம் ஆயைங்கள் உருப் பெறுமானால் நமக்காகத் தமிழ் பொருள் நலபேரகங்களை ஒருத்து

இவ்வாலயங்களை உருவாக்கி வைத்துப்போன அம்மகானுபவர் களின் மனம் என்ன வேதனைதான் படுமோ! இதற்கு நிவாரணங்கண்டேயரகவேண்டும். இப்படியான அர்த்தமற்ற போக்குகளைச் சீக்கி இங்கொரு சைவ சமுதாயம் இல்லை என்றநிலை முதலில் நிலைநிறுத்தப்பட வேண்டும். சமுகத்திற் சைவஞானம் எவ்வளவுக்கு ஏற்கிறதோ அவ்வளவுக்குச் சலபமாகவும் சீக்கிரமாகவும் இது நிலைநிறுத்தப்படும்.

நமக்கு வேண்டுமென்று உணரப்பட்டதெரன்று நம்மாலா மாற்போன சம்பவம் நம் சரித்திரத்திலிலை. சமுகவெளக்கத் தேவைகளில் எதற்கும் நமக்கு ஆட்பலமுண்டு. பொருட்பாருட்டு அதியந்திய தேவையாகிய ஆத்மீகத் தேவைக்கு மட்டும் அவை உதவாமற் பொய்வுடுமோ? நம்நாட்டு அரிச்சகப்பீர்ணாளன் தரமான அரிச்சகர்களாகப் படித்து மூன்னேற கலப்பதற்கு வேண்டியது எதுவுமில்லை. அதன் அவசியத்தை உணரும் உணர்வு, அதற்கு இன்றியமையாத சைவஞான அறிவு, அதை ஊட்டவல்ல இந்தாந்தக்கள்வி, ஞானவறுமையே மோசமான வறுமை;

“நுண்ணுணர்வின்னமை வறுமை அஃதுடைமை
பண்ணப்பளைத்த பெருஞ்செலவும்”

இவ்வணர்வுடைமை செழிக்கச் செல்வஞ்செழிக்கும்; கருதியது கைக்கடும்; பரந்துபட்ட மண்பாட்டின் வழிவந்த நம் சைவ சமுதாயத்துக்கு இது எளிதே எனிது!

எங்கள் ஆயைங்களை உண்மை நம்பிக்கையோடு நாட்வரும் பொதுமக்கள் பல்லாயிரவர். அவர்களி நம்பிக்கைக்கு இரண்டும் பண்ணைத் தனவுக்கு ஆலயங்களில் மந்திர சாந்நித்தியம், மூர்த்திப்பிரபாவம், ஆன்மகாஷாத்காரம் பொங்கிப் பொனிய வேண்டும்; அதற்கு அநுகண்மான அரிச்சகர்கள் அங்கங்கு இடம்பெற வேண்டும்; அவநம்பிக்கை, அலட்சியபுத்தி என்பவற்றின் தலைக்கறுப்பும் அங்கே காணக்கூடாது.

இந்த அவநம்பிக்கை அலட்சியபுத்தி இரண்டும் மாயாவாத யிலாகிளிகள், குறித்த மியூசிய மனப்பான்மை உலகாயாத உந்துதல், எங்கள் ஆயைங்கள் சைவசித்தரந்த நிலையங்கள். அந்தப் போக்குகள் இந்தக் கோவில்களில் அநுமதிக்கப்படுத்தற்று அனுப்பக்கீருமானாலேனும் இடமில்லை; இனி,

முறையான அரிச்சகர்களை அமர்த்தி ஆலய பூஜையை ஆலய பூஜையாக நிகழ்வப்படுத்தி ஆலய நிர்வாகத்தரப்பி கருக்கும் அதிக பங்குண்டு; உயர் பெரும் புண்ணியப் பேருக

அந்திலையில் வைக்கப்பட்டவர்கள் அவர்கள்; எத்தனையோ ஆயீரம் உயிரிகளுக்கு ஆன்ம காடேற்றம் அளிக்கவேண்டிய நிலையங்களை நிர்வகிக்கும் அந்தஸ்துள்ளவரிகள் அவர்கள்.

எங்கள் ஆலய பூஜை விதிகளைச் சொல்லும் நால்களின் பிரகாரம் ஒரு ஆலயக் கடமைக்கு அமரும் அரிச்சகரி அந்த ஆயைத்துக்கே உரியவர்; அவர் எகிகாரணம் கொண்டும் வேறு பராக்குப் பாரிக்க அவருக்கு அவகாசமில்லை. உதயாதி, உதயந்தம் அவருக்கு ஆலயத்திலேயே தொழும்புண்டு, அதற்கிணங்க அவர் நம் வாழ்க்கைத் தேவைகளுக்குப் போதுமான அளவு எவ்வாவகையாலும் உதவிக்கொண்டு வருவதற்கான அமைப்புகளை நிர்வாகல்தர்கள் ஏற்படுத்திவைக்க வேண்டும்; அச்சுக்கரி வாழ்க்கை விசாரமின்றி, பூஜை கைங்கரிப்புகளுக்குத் தமிழை மற்றுக் கர்ப்பணிக்கூடிய அந்தஸ்தில் அவர்களைத்துக்கொள்ளும் பூரண பொறுப்பு நிர்வாகல்தர்களுக்கு இருக்கவே இருக்கிறது.

இவையெல்லாங் கைகூடும் பட்சத்தில் ஆலய பூஜைகள் செழிக்க வழி தானே அமையும்;

பூர்வக் கிரியைகள்

சிவாலயக் கிரியைகள் போன்று பூர்வக்கிரியைகளும் சைவ சித்தாந்த ஞானப் பேற்றையே இலக்காகக் கொண்டதை; சித்தாந்த தத்துவ உண்மைகளே அவற்றின் அடிப்படையாக இருத்தல் அவதானிக்கத்தகும்:

உலகில் மனித உடலெடுத்துவரும் உயிர் ஒவ்வொன்றும் சைவ சித்தாந்த ஞான அருபவத்துக்குத் தகுதிப்பட்டு வரவேண்டும் என்பது சைவசமயத்தின் குறிக்கோள். உயிர் என்ற பொது மையில் எல்லாம் ஒன்றூயினும் உயிருக்குயிர் தகுதியும் தரமும் வெள்வேறு: சமயரிதியில் இவ்வேறுபாடு ஒருதலையாக ஒத்துக் கொள்ளவிருப்பது. ஒவ்வோருயினும் தன் தரமும் தகுதியும் எவ்வளவுக்குண்டேர அவ்வளவுக்குச் சைவசித்தாந்த அருபவதி துக்குத் தகுதிப்பட்டுவருதல் தப்பாது: அதற்கிணைங்க, ஒவ்வொருவரின் உடல், உயிர், உள்ளம் முன்றும் படிப்படியாகத் தூய்மையும், வலுவும், உரனும் பெற்று வரவேண்டியதன் அவகியத்தைச் சைவம் தூதியாக உணர்ந்திருக்கின்றது: அது ஒவ்வொரு கருவிற் புகும் அந்த அடிநிலையிலிருந்து அது எடுத்த உடலை விட்டுக் கழல் இருக்கும் நிலைவரையில் அவ்வுயிரின் உடல், உயிர், உள்ளங்களுக்குத் தூய்மையும், வலுவும், உரனும் விளைக்கக்கூடிய பலவித கிரியைகள் சைவத்தில் உள்ளன:

அக்கிரியைகள், குதுசங்கமனம், கருப்பாதானம், பும்ச வனம், சீமநிதம், ஜாதகர்மம், கரிண வேதனம், உத்தாபனம், நாமகரணம், உபநிஷ்டிரமணம், அன்னப்பிரசனம், பிண்ட வர்த்தனம், சௌலம், வித்தியாரம்பம், உபநயனம், காண்டோபகரணம், காண்டமோசனம், சமாவர்த்தனம், விவாஹம், தினை, சந்தியாவந்தனம், சிவபூஜை, சிவாகிரமம் என்ற பெயரில் வழங்குகின்றன: மனிதனின் மரணநிலையை அமயமாக வைத்து, அதற்கு முன்னாக இவை நடைபெறுவதால் இவை பூர்வக் கிரியைகள் எனப்படுகின்றன. பூர்வம் — முன். மரணத்தின் பின் நிகழ்வன அபரக்கிரியைகள், அபரம் — பின். அவற்றை அடுத்துவரும் அத்தியாயத்திற் காண்போம்:

சிவகும்பம், சிவாகிக்கினி, சிவமந்திரம், சிவமுலமந்திரம் என்பவற்றுடன் வேண்டுமெனவிற் சம்பந்தப்பட்டே இக்கிரியைகள் நிகழ்தல் இவற்றின் பொதுப் பண்பாகும்: நாம் மேற்கண்டவாறு, உடலுயிர் உள்ளங்களுக்கு உண்மையான தூய்மை வருவதாயின் அது சிவத்துவச் சார்பினாலேயே அமைய வேண்டும்: உண்மையான வலு அமையினும் அதனாலேயே அமைய

வேண்டும்; உண்மையான உரன் விளையினும் அதனுடேயே அமையவேண்டும்: ‘சிவாயில்லாமல் எதுவுமில்லை’ என்றது பரா மாப்தமான உண்மை. இச்சைவ ஞான உண்மையின் அடிப்படையிலேயே இலவ அனைத்தும் அமைந்திருத்தல் குறிப்பிடத் தக்கதாகும்;

சைவ சித்தாந்தத்தை வேதாகம சைவகித்தாந்தமென்றை பெருவழக்கு. ஆகமம் என்ற சொல் வேறு அடைமொழியின்றி உச்சரிக்கும்போது சிவாகமங்களையே குறிக்கும்: வேதங் கூறும் உண்மைகளும் சிவாகமங்கள் கூறும் உண்மைகளும் சைவதி தினால் தழுவப்படும். எனினும், வேத உண்மைகளை ஒரு பொது நிலையிலும் ஆகம உண்மைகளைச் சிறப்பு நிலையிலும் ஏற்றுக் கொள்கின்றது சைவம். சிவாகமத்தைச் சைவம் என்றே வழங்குதலும் உண்டு:

‘ஆரணாநூல் பொது சைவம் அருஞ்சிறப்பு நூலாம்’

‘வேதம்பக அதன்பால் மெய்யாகமம்’. என்ற வழக்குகள் பிரகித்தமானவை;

மெற்குறித்த பூர்வக்கிரியைகள் வேதத்திலுமுள்ளன; சிவாகமத்திலுமுள்ளன: அவற்றின் மூல உண்மைகள் இரண்டிற்கும் ஒன்றே நடைமுறை வியவகார விதிகளில் வேதத்திலிருந்து சிவாகமஞ் சற்று வேறுபடும்: இக்கிரியைகளைச் சையானுபவர்கள் ஸ்மிருதியாளர், வைதிகரி, சைவர் என முத்திறத்திலராவர். அவருள் ஸ்மிருதியாளர்களும் வைதிகரி களும் வேதத்தில் உள்ள அமைப்பினைபடியே அவற்றைக் கைக்கொள்வர்; சைவர்கள் சிவாகமத்தில் உள்ளபடியே கைக்கொள்வர்;

இக்கிரியைகள் பற்றி வேதத்திற் கண்டவற்றை நெறிமுறைப் படுத்திக் கூறும் பகுதிகள் ஸ்மிருதி நூல்களில் உள்ளன. அந்தநூல்கள் ஆபஸ்தம்ப ஸ்மிருதி, போதாயன ஸ்மிருதி, ஆஸ்வாலாயன ஸ்மிருதி முதலாகப் பலவாகும். அவற்றில் வேத சுலோகங்களும், மந்திரங்களும் மிக அதிகமாகக் கையானப்படும்: நடைமுறை விதிகளும் சில. சில கிரியைகளில் மிக மிக விரிவுள்ளவாய் இருக்கும். அந்தணர்களாயிருப்பவர்கள் பெரும்பான்மையும் ஸ்மிருதி விதிகளையே பின்பற்றுவர்.

எங்கள் குழலில் அந்தணர் இல்லமொன்றில் நடக்கும் விவாகக் கிரியைக்கும், வேளாளர் இல்லமொன்றில் நடக்கும் விவாகக் கிரியைக்குமிடையில் வேறுபாடுகள் காணப்படும்! பொதுநாம் மலைக்கிழேமலிலவா!

எங்கள் மணவரையில் அரசாணி இருக்கும்; நலக்கிரக கும்பமிருக்கும்; சிவகும்பபூஜை முதலில் நடைபெறும். அவர்கள் மணவரையில் இவை இல்லை! அவர்கள் மணநிகழ்ச்சியில் மண மகிஞாக்கு இடுப்பில் தருப்பைச் சுயிறு கட்டுதல் உண்டு. மணப் பெண்மடியில் தரு ஆண்குழந்தையை இருத்திப் பழம் உண்பித்த ஆண்டு. எங்கள் விஷயத்தில் இவை இடம் பெறுவதில்லை. இத்தகைய வேறுபாடுகள் ஸ்மிருதி விதிகளுக்கும் ஆகமவிதி களுக்கும் இடையிலுள்ள வேறுபாட்டினாலே நிகழ்வனவாம்: பூர்வக்கிரியைகளிற் போல அபரக்கிரியைகளிலும் இத்தகைய வேறுபாடுகள் உள்.

இனி, வேதங்களிலுள்ள பூர்வக்கிரியைகள் அபரக்கிரியைகள் பற்றிய கருத்துக்களை ஸ்மிருதிகள் நெறிப்படுத்திக் கூறிவது போல ஆகமங்களிலுள்ள அக்கருதித்துக்களை நெறிப்படுத்திக்கூறிய நூல்கள் பதினெட்டு உள்ளனவாகச் சொல்லப்படுகிறது: அவைகள் பத்ததிகள் எனப்படும்; அவற்றில் இரண்டு பத்த திகள் மட்டும் தற்போது வழக்கில் உள்ளன. ஒன்று அகோர சிவாசாரியர் பற்றத்தி, மற்றைப்பது சோமசம்பு சிவாசாரியர் பற்றத்தி: இவற்றில் சோமசம்புவிவாசாரியர் பத்ததி மிகச் சுருக்கமானது; அகோரசிவாசாரியர் பத்ததி வேண்டுமெனவுக்கு விரியானது; அதனால் அகோரசிவாசாரிய பத்ததியே நம்நாட்டில் பெரும்பாலோராற் கைக்கொள்ளப்பட்டு வருகிறது: ஈசவரிகளாகிய நமது பூர்வக்கிரியை அபரக்கிரியைகளுக்கு இப்பத்ததியே உத்தரவாதமுனினதாயிருக்கிறது:

எந்தக் கிரியையாயினும் அதைச் செய்வோருக்கும் செய் வித்துக் கொள்வோருக்கும், உரிய தகுதிப்பாடு இன்றியமையாதது. சைவர்களுக்குரிய பூர்வ அபரக்கிரியைகளைச் செய் வோர் சிறந்த குலஜுக்கமும், வேதசிவாகமப் பயிற்சியும், உயர்ந்த சிவத்திக்கூப்பேறும், சிவபூஜைநியமமும், சிவபக்தி வினாயப் பண்பாடும் சைவாசாரிய ஏக்ஷன்ஸும் உள்ள வராயிருத்தல் வேண்டும்: அவற்றைச் செய்வித்துக் கொள் வோரும், சிவத்திக்கூப் பெற்றுச் சந்தியாவந்தனம் பண்ணுபவர் கணாய், பஞ்சமாபாதகங்களில் ஈடுபடாதவர்களணாய், சுத்த போசனிகளாய், சிவ வழிபாடு உள்ளவர்களணாய் இருத்தல் வேண்டும்: சந்தர்ப்ப வசத்தால் மாமிச போசனிகளாயுள்ள வர்கள் அவ்வக்கிரியா காலங்களிலாவது பிராயச்சித்தஞ் செய்து தோலூம் நீக்கிச் சுத்த போசனிகளாய் இருந்தே அவற்றைச் செய்வித்துக் கொள்ளல் வேண்டும்;

கைவக்கிரியைகளுக்குத் தகுதிகாண்டற்குரிய ஏதுக்களில் தீக்கூடிய பிரதானமாகக் கொங்கப்படும் பூர்வக்கிரியை விஷயத்திலும் பார்க்க அபரக்கிரியை விஷயத்தில் தீக்கூடுத் தகுதி அதிமுக்கியமாகக் கருதப்படும்; தீக்கூடுத் தகுதிக்கேற்பக்கிரியைகள் வித்தியாசப்படும் நிலை அங்குண்டு;

இனி, இப்பூர்வக்கிரியைகளின் கருக்கமான விளக்கங்களைக் கவனித்தல் நலமாகும்;

இருது சங்கமனம் :

விவாகத்தின் பின் தமிப்பதிகளின் முதல் நாட்சேஷன்களுக்கு முன்னாக நிகழும்கிரியை இதுவாகும்; தமிப்பதிகளைச் சிவாக்கினிக்கு மேற்கூடிய மேற்கூடுதல் ஆக்கினியில் சிவத்தைப் பூசித்து, சிவமந்திரங்களால் ஒமஞ்செய்து நாயகனால் நாயகிக்கு விழுதி தரிப்பித்து ஆசீர்வாதம் பண்ணிவிடுதல் இதற்குரிய கிரியையாம்; இதற்குமுன் பெண்ணுக்கு ருதுசாந்தி நிகழ்ந்திருத்தல் வேண்டும்; பெண் பூப்படந்த மாதம், நாள், திதி, நகூத்திரங்கள் சாரி பாக ஏற்படக்கூடிய தோழங்களை நீக்குவதற்குரியது ருதுசாந்தி: அதுவும் சிவகும்ப பூஜையுடனும், கிவரக்கினி காரியத்தை னுரை நடைபெற வேண்டியது. தண்ணீரில் நீராடியபின் சிவ மூம்பதித்திலூம் நீராட்டப்பட்டபின்பே பெண்ணின் ருததோழம் சாந்தியானதாகும்; அதன் பின்பே நெலி சாதம் முதலியவற்றுல் ஆராத்தி எடுத்துக் கழித்தலும், தீப ஆகத்தி சுற்றுதலும் நடை பெற வேண்டும்;

இன்றைய நடைமுறையில், சிவகும்பழுஜையும் சிவாக்கினி காரியமும் இல்லாமல் ருதுசாந்தி செய்வதும், ருதுசங்கமனம் செய்யாது விடுவதும் அந்தணர்வைதாரிடத்திற் பெரும்பாலும் மையாயிருத்தல் குறிப்பிடத்தக்கதாகும்;

கருப்பா தானம் :

கருப்பத்தை நிலைபெறச் செய்தல்: கருப்பையில் உறுபத்தி யான கரு ஸ்திரப்பட வேண்டி இக்கிரியை நடைபெறும்; கருவற்ற அடே மாசத்தில் இது நிகழும். ஒரு நன்மூகர்த்தத் தில் சிவாக்கினி வரைத்து சத்தியோஜாத மந்திரத்தால் நாற் றெட்டு ஆகுதிபண்ணி கோதுமை, உழுந்து என்பவற்றை அரைத் துப் பால், நெய், தயிர் என்பவற்றிற் கலந்து பெண்ணைப் பருகச் செய்து பின்னும் சத்தியோஜாத மந்திரத்தால் 25 தடவை ஆகுதி பண்ணி நாயகனால் நாயகியின் வயிற்றைத் தடவுவித்துப் பூர்ணாகுதி பண்ணுதலை இட்கிரியை நிகழ்ச்சியாகும்;

புஞ்சவளம் :

ஆண்குழந்தை உட்டாதல் கருதி நிகழுமிகிரைய இதை கருவற்று இரண்டாம் மாசத்தில் அல்லது நாலாம் மாசத்தில் இது நடைபெறும். இதில் விநாயகபூஜையும் சிவாக்கிளினி ஓம்பலும், கோதுமை, உழுந்து அரைத்து முன்போலவே குடிப்பித்தலும் நிகழும்: சிவாக்கினிக்குபிபக்கத்தில் பெண்ணைக் கிழக்குமுகமாக இருக்கி ஆல், அரசு, அத்தி, பலாச மொட்டுக் களைப் பிழிந்து பெண்ணை முக்குத்தவாரத்தில் விடுதல் இக்கிரையின் விசேட அம்சமாகும்.

சீமந்தம் :

நடு உச்சிவகிரிதல், ஆரை அல்லது எட்டாம் மாதத்தில் இது நிகழும். இதற்கும் விநாயகபூசையும் சிவாக்கினி காரியமுறைடு கிழரக்கினிக் கருவில் கர்ப்பவதியை இருக்கி, மந்திரசகிதமாக, பக்றிமுன், தருப்பை, அந்திக்குச்சி என்பவற்றால் தனித்தனி நான்குதரம் உச்சிவகிரிந்து, பின் நான்கும் ஒன்றாக எடுத்து ஒருமுறை ஓம் தேச தேச சிதிருபாய நேதரத் த்ரயாய ஹாம் பண்ணம்: என்று கூறிவகிரிந்து பின்னும் மந்திரசகிதமாக அவற்றைச் சிரிகிக்கோல் வைத்தல் இக்கிரையின் பிரதான நிகழ்ச்சியாகும்: கோதுமையும் உழுந்தும் அரைத்துக் குடிப்பித்தல் நாயகனைக் கொண்டு நாயகியின் வயற்றைத் தற்புருஷமந்திரத்துடன் தடவல் என்பவனும் இக்கிரையில் இடம் பெறும்: கிரைய முடிவிக் தம்பதிகளை அறுகிரியிட்டு வாழ்த்த வேண்டும். இக்கிரைய வரையிலான நான்கு கிரைய கணும் பெண்ணை முதற் கர்ப்பத்தில் மட்டும் செய்தற்குரியன வார்கள்.

ஜாத கரும் :

குழந்தை பிறந்தவுடன் செய்யும் கிரைய. இக்கிரைய கண வளர்ச் செய்யப்படவேண்டியது. குழந்தை பிறந்ததும் தகப்பள்ளிநாளைத் தேவை செய்து விநாயகபூஜையும் சிவாக்கினி காரியமுறை நிகழ்த்தி அல்திர மந்திரத்தால் ஆகுதிபெண்ணி மந்திரசகிதம் குழந்தையின் நாபிக்கொடியை விலக்கி (தொப்புள் கொடி வெட்டி) அங்க மந்திரங்களை ஒதிக் குழந்தையைத் தூய்மை செய்வார். தொடர்ந்து பத்து நாள்வரை அக்கினி தனியாமல் வைத்திருந்து நெய் வெண்டுகூடு என்பவற்றால் ஓமஞ்ச செய்து வர வேண்டும்:

காஷ வேதனம் :

காது குத்துதல்: பிறந்து பத்து, பன்னிரண்டு, முப்பத் தொன்று என்ற எண்ணிக்கையுள்ள நல்ல நாளில் இது செய்தல் வேண்டும். பெருங் கிரியை இல்லாவிட்டுமும் பீன்ஸோயர் பிடித்துக் கும்பம் வைத்து வணங்கிச் செய்தல் உண்டு;

உத்தாபனம் :

குழந்தையைப் பிரசவ அறையிலிருந்து வெளிக்கொணர்தல், அவரவரிக்குரிய ஆசெனச நீக்கக் எல்லீக் கணக்குக்குத் தடிக்படி பத்து, பன்னிரண்டு, முப்பது இராவுகளின் பின் இது நிகழ்மும். அன்று வீடு முழுவதும் கத்தி செய்து விராயக பூஜையும் புண்ணியா ஹவாசனமும் செய்து சம்பந்தப்பட்ட எவ்வோரும் பஞ்சகவல்லியம் பருதுதல் வேண்டும்; குழந்தையைப் பொன் அணிந்து சிறப்பீத்தலும் இத்தினத்தில் அமையலாம்;

நாமகரணம் :

பெயரிடுதல்: ஆசெனசக் கழிவு நாளில் இது நிகழ வேண்டியது, விக்கினேஸ்வரபூஜை, சிவாக்கினி காரியம், சிவகும்ப பூஜை, அறுகரிசி ஆசீர்வாதம் என்பன இக்கிரியையிக் கூடம் பெறும்; பெயர் தெய்வப் பெயராக நக்ஷத்திர எழுத்துக்களும் இடம்பெறக் கூடியதாக அமைத்து வேண்டுமென்பது விதி;

உபநிஷ்டகிரமணம் :

வீட்டெல்லைக்கு வெளியே குழந்தையைக் கொண்டுசெல்லல்: விக்னேஸ்வரபூஜை, சிவாக்கினி காரியம் என்பன இதற்கு முன்டு வீட்டுமுறிறத்திலும் மணல்மேடையில் அரசினை வைத்து உருத்திராதித்தளைப் பூசித்தல் வேண்டும்; இவற்றின் பின் மங்களசாமாகக் குழந்தையைத் தூக்கிக் கொயிலுக்குக் கொண்டு செல்லுதல் வேண்டும்; இச்செபலுக்குத் தாய்மாயன் உரிமை யூடையவர், ஆலயத்தில் குழந்தையை நந்திக்குப்பின் வைத்து வழிபட்டுக் கொண்டு வீடு திரும்பித் திருஷ்டி தோழும் நீக்கிக் கொள்ளவேண்டும்; [உப — சமீபமாக, நிஷ்டிரமணம் — வெளிக்களம்புதல்.]

அன்னப் பிராசனம் :

முதன்முதலாகச் சோறு தீற்றுதல்; முப்பதுநாள் ஒரு மாசமாகக் கணக்கிட்டு வரும் ஆரூம் மரச முதல் இரட்டை மரசங்களில் ஒன்றில் ஆன் குழந்தைக்கும், ஐந்தாம் மாச முதல் வரும்

ஒந்தை மாசங்கவில் ஒன்றில் பெண் குழந்தைக்கும் அன்னப் பிராசனம் நிகழும்; விக்னேஸ்வர பூஜை, சிவாக்கினி காரியங்களுடன் நவக்திரக பூஜையும் இக்கிரியைவளில் இடம்பெறும்; அக்கினிமுன் கிழக்குமுகமாகக் குழந்தையை இருத்தி நெய்களந்த பாயாசத்தைச் சிவாக்கினியில் ஒமஞ்செய்து சிவபீஜமந்திரத்தால் அப்பாயசத்தையே குழந்தைக்கு ஊட்டுவது முறை; பின் டூரினாகுதியும் குழந்தைக்கு விபூதி சாத்துதலும் ஆசீர்வாதமும் இடம்பெறும்; பெண் குழந்தைகளாயின் அக்கினிகள் காரியம் வேண்டியதிலிலே என்பார்.

பிண்டவர்த்தனம் :

உடல் வளர்ச்சி நோக்கமாகச் செய்யுங் கிரியை; பின்டம் — உடல் வரித்தனம் — விருத்தி. அன்னப் பிராசனத்துக்குப் பீரகு வரும் ஒரு சபதினத்தில் இது நிகழும்; விக்னேஸ்வர பூஜையுஞ் சிவாக்கினி காரியமும் இதற்குமுண்டு. அன்ன குழந்தையாயின் வகைக்கயின் ஐந்து விரகிள்ளும் பெருவிரல் முதலாக ‘சானுயநம்’ முதலிய ஐந்து மந்திரங்களையும் அமைத்து வகைக்காதில் வியோமவியாபி மந்திரமோதி மதுபங்கம் பருக்குதல் இதற்குரிய கிரியையாகும்; தேன், நெய், நீர், பால் நான்கும் கலந்த பானம் மதுபரிக்கம் எனப்படும்;

சௌளாம் :

குடுமி வைத்தல்: குடுமி முடிதற்கேற்றபடி தலையின் முன் பருதி மயிரை வழித்தல் சௌளாக்கிரியை எனப்படும். இக்கிரியைக்கும் விக்னேஸ்வர பூசை சிவாக்கினி காரியம் என்காமுண்டு. சிவாக்கினி சந்திதியில் குழந்தையை இருத்தி அரஹர ஒலியுடன் அறுவரிசியிட்டு, இனவெங்நீரில் தருப்பைப்பையத் தொய்த்து சமயிரில் தெளித்து நீண்தது மந்திர சகிதமாகக் குரு அல்லது தந்தை மயிர் வழித்தலை ஆரம்பித்துவிடுவர். அப்படி வழித் தெடுக்கும் மயிரைத் தாய் மருங்கில் நின்று சாண நீருள்ள பாத்திரத்தில் ஏற்றுக் கொள்வர். பிறகு மீதிப் பாகம் நாவித ணல் முறைப்படி சுவரஞ்ச செய்யப்படும். மூன்றாம் வயதில் இக்கிரியை செய்தல் உத்தமம். பிறந்த ஒரு வருடத்துள் குறித்த ஒரு மாசத்தில் துடக்குமயிர் வழித்தல் என்ற கிரியையும் உண்டு; அது வேறு இது வேறு,

வித்தியாரம்பம் :

கல்வி பயிலத் தொடங்குதல்: இது ஐந்தாம் வயதில் தடைப்பெற வேண்டியது; உத்தராயணகாலம் இதற்குச் சிறந்த

தாகும்; சுபவேளையில் விக்னேஸ்வர பூஜை சூலிவதி பூஜைகள் செய்து வித்தியாரம்பம் நிகழ்த்த வேண்டும்; அறிவொழுக்க அனுபவம் மிக்க ஓசாரியாரிகள் ஆசிரியரிகள் பலர் மத்தியில் இது நடைபெறுதல் விரும்பத்தக்கதாகும்;

உபநயனம் :

இரண்டாவது கண்; கிறப்பாகிய கண்; அறிவுக்கண்; பின் ஈாக்குச் சமய ஒழுக்க அதிகாரம் வழங்குதல் இதன் நோக்க மாகும்; அதற்கறியாகப் பிள்ளையின் உடலில் தொப்புழி விருந்து நோன்றுவர குறுக்காக அமையும்படி பூனூல் ஒன்று தரிசிக்கப்படும். பூனூலைத் தொடர்பாகத் தரிசிக்குந் தகுதிப்பாடு இவ்வாதவரிகள் சமயக்கிரியா காலங்களிலாவது தரித்துச் சொன்னால் வேண்டும்; இக்கிரியாயிக் விக்னேஸ்வர பூஜை சிவாக்கினி காரியம் இரண்டும் இடம்பெறும்; சுவரஞ் செய்து ஸ்தானம் முடிந்த பின்னால் சிவாக்கினி கயலில் வடக்கு முகமாக இருத்தி மந்திர சகிதநாக முஞ்சிப்புற கயிற்றை ஆசையிறி கட்டி மான்தோல் தண்டோள்க்கு கோத்த பூனூல் அணிந்த நோன் வேஷ்டி, தண்டம், பவித்திரம் எல்லாம் கொடுத்து பஞ்சகங்களியம் பருகுவித்துப் பிரமமந்திரங்களால் ஓம்ரீ செய்யப் படும்.

காண்டோபகரணம் :

காண்டரிவிளைத் திருப்தி செய்தலிற் பகடப்பிலுள்ள ரிவிகள் தொகையில் தேவரிவி முதனாகப் பத்து வகை உண்டு: அவற்றில் காண்டரிவிகள் எண்பது ஒரு வகை. இவ்ரிவிகள் வேதாகமங்களின் மந்திரப் பகுதிகளுக்கு அதிபர்களாகவும் அவற்றை விளக்கும் பொறுப்புள்ளவராகவும் இருப்பர்; அவர்களின் திருப்திக்காக அஸ்திர மந்திரத்தால் ஓமஞ்சு செய்யப்படும்; பின் பிரமகாவத்திரியையும் கிவகாயத்திரியையும் உச்சரித்து எவ்வெட்டு ஆகுதி செய்யப்படும்; ஆகுதி முடிவில் அம்மந்திரங்கள், சம்பந்தப்பட்ட பிள்ளைகளுக்கு உபதேசிக்கப்படும்; இது உபநயன்த்தைத் தொடர்ந்து மூன்றுநாள் அநுஷ்டிக்கப் படுவது.

காண்டமோசனம் :

காண்டோபகரண நிறைவேற்றம்: மோசனம் – விடுதலி: முனிஸை விரதம் தொடங்கி நான்காம் நாள் சிவாக்கினியிக் நூற்றெட்டு ஆகுதி செய்து விரதம் கைவிடப்படும்; இது விருந்து குறித்த பின்னைக்குப் பிரமசரியவிரதம் ஆசம்பமாகும்; சிவபூஜை செய்யும் பயிற்சியும் இதிலிருந்தே தொடங்கும்;

இதை நிறைவேற்றிய பின்பே வேதசிவாகமங்களை ஒதுந் தனுதி உள்ளதாகும்.

சமாவர்த்தனம் :

உரிய முறைப்படி பிரமச்சரியம் முடித்துக் கொண்டவர் இனி இல்லறம் மேற்கொள்ளும் பொருட்டுப் பிரமச்சரிய நிலையி விருந்த திரும்புதல் இக்கிரியையின் அர்த்தமாகும்; சமாவரித தலம் — திரும்புதல்: விக்ஞேஸ்வர பூஜை முடித்துச் சிவாக்கினியில் அஸ்திர மந்திரத்தால் நூரூகுதிபண்ணிப் பிரமச்சரியங்கைவிடப்படும்: முன்னணிந்த முஞ்சிப்புற கயிறும் பூணாலும் விலக்கப்பட்டபே புதிய இரட்டைப் பூணால் அணியப்படும். பின் மதுபரிக்கம் பருகிச் சிவாக்கினியை வலம்வந்து குடை, பாதுகை, தண்டு, முதலியவற்றுடன், பிரமச்சரியங்கைவிட்ட பின்னோ கண்ணிகார்த்தமாக வடக்கு நோக்கிச் செல்வரி: அதைத் தொடரிந்து பென் கொடுத்தற்குரியவர் போய் வழி மற்று அவரை அழைத்து வருவர். இது சமாவர்த்தனத்தில் கவரிச்சிவான் அம்சமாகும்.

விவாகம் :

இல்லற தர்மத்துக்குகந்த கன்னியொருத்தியைக் கைப்பிடித் துக் கொண்டுவருதல் என்பது விவாகம் என்ற சொற்பொருள், விவாகம் எட்டு விதமாக உள்ளது: அதில் நம்மவர்களால் பெரும்பாலுகக் கைக்கொள்ளப்படுவது ‘பிரஜாபத்யம்’ என்ற விவாகம் ஆகும். மணமகனின் சுற்றத்தார் பென் கேட்க மணமகளின் சுற்றத்தார் அதற்குடன்பட்டுக் கன்னியைக் கிவரக் கினிமுன் தத்தஞ் செய்து கொடுக்கும் நியதியோடு கூடியது பிரஜாபத்யம்.

எந்த ஆனுக்கு எந்தப் பென்? இது சாமானிய மனித அறிவு நிச்சயத்தைத்துக்கு முற்றிலும் அப்பாறிபட்ட விஷயம்; விவாகம் தெய்வலோகத்தில் நிச்சயிக்கப்படுவது என்றல் பிரசித்தம்: எல்லா விஷயங்களும் அப்படித்தான் என்றாலும் இது பற்றி இவ்வாறு விசேடமாகச் சொல்லப்படுகிறது; இதெய்வ நிச்சயத்தை ஒருவாறு இணக்கண்டு கொள்வதற்குச் சாதகங்கள் உதவுகின்றன: அவற்றின்படியுள்ள கிரகநிலை, நகாத்திர நிலை களை ஒப்புநோக்குதல் மூலம், விவாகப் பொருத்தம் தெரிந்து கொள்வதை பெரும்பான்மை: இப்பொருத்தம் பார்த்தவின் மூலம் சம்பந்தப்பட்ட இருவருக்குமிடையில் இருக்கக் கூடிய உடல்நிலை இணக்கம், உள்நிலை இணக்கம் என்பன அவதானிக்கப்படுகின்றன.

இப்படி நல்லினக்கம் வாய்க்கப்பெற்ற மணமகன் மணமகனு இருவரையும் பாரிவதி பரமேஸ்வரர் கனாகப் பாளித்து விவாகக்கிரியை நடைபெறும்; கைவ விவாகக் கிரியையில் சங்கற் பம், விக்னேஸ்வர பூஜை, புண்யாஹவாசனம், பஞ்சகவல்யம் அமைத்தல், காப்புக்கட்டுதல், சிவகும்ப பூஜை, நவக்கிரக பூஜை, நாந்திமுகம், அக்னிகாரியம், தத்தஞ் செய்தல், மந் திரவாசம் வழங்கல், மாங்கல்யதாரணம், கோதரிசனம், சப்த பதி, அம்மி மிதித்தல். அருந்ததி தரிசனம், ஆசீரவரதம், அறுகரிசியெடுத்தல் ஆதியன இடம்பெறும்;

இக்கிரியைகளில் நாந்திமுகம் என்பது பிதிர பூஜையாகும்: பிதிரகளை நீணவு கூர்ந்து அவர்கள் திருப்தியுறும் பொருட்டாகத் தானம் வழங்குதல் இக்கிரியையாகும். மந்திரவாசம் வழங்கல் என்பது கூறை கொடுத்தல்: சப்தபதியென்பது மணமகன் மணமகளின் வலக்கையைப் பற்றிக்கொண்டு ஏழு இடத்தில் இட்ட நெல்லின்மீது மணமகள் அடிவைத்து வரும் படி நடத்துதல்: ஏழாவது அடி வைத்ததும் அம்மி மிதித்தல் இடம்பெறும். அம்மி மிதித்தவுடன் சிவாக்கினியை வலம்வந்து இருவரும் கூப்பிய கைகளால் நெற்பொரி ஒமஞ் செய்வர்: இது தெரடர் நிகழ்ச்சியாக மூன்றாறு நடைபெறும்: மணமகன் மணமகளைத் தன் மரபிற்குரியவளாகச் செய்தல் என்ற அரித்தம் சப்தபதிக் கிரியையில் உண்டு: வாழ்க்கையில் வரும் எவ்வித தாக்கங்களையும் தாங்கும் திட்பநிலையைப் பெறுதல் அம்மி மிதித்தவின் அரித்தமாகிறது இக்செயற் பேறுகளுக்குச் சிவனருள் கைகொடுத்தலைக் குறிப்பது சிவாக்கினியிற் பொரி ஒமஞ் செய்தல்; விவாகத்தின்பின் நான்காம் நாள் என்னெண் ஸ்தானங்கு செய்து அன்றிரவே அருந்ததி தரிசனம் செய்தற பாலதெனும் விதியுண்டு. தற்பொழுது பகல்வேளை என்றாலும் கூட மணவறைக் கிரியையோடே அதுவும் முடிக்கப்படுதலு முண்டு:

தீக்கஷ:

தீ — தானம் — கொடுத்தல்: கைஷ — கஷயம் — கெடுத் த்தல், கெடுத்தல், கொடுத்தல் என்ற இருதன்மைகள் இக்கிரியையில் உண்டு. மலங் கெடுத்தலையும் ஞானங் கொடுத்தலையும் அவை குறிக்கும். இத்தீக்கஷ உபநயனத்தை அடுத்து நிகழவேண்டியது. சிவதீக்கஷ, சமய தீக்கஷ என்றும், விசேஷதீக்கஷ என்றும், நிர்வாணதீக்கஷ என்றும் மூன்று பிரிவாக உள்ளது. சமயதீக்கஷ குறைந்தபட்சம் தேவையாகக் கருதப்படும்; அதைப் பெற்றுக்கொண்டவரே சமாக்கிரியை

களில் எச்மானைய், கர்த்தாவாய் இருக்கத் தகுதியடையவராவர், ஆவரே சமய அநுட்டானங்களை அநுசரிப்பதற்கும், சமய நூல் களைக் கற்பதற்கும், திருமுறையோதுதற்கும், உற்றூர் பெற்றூரின் அந்தியக் கிரியைகளைச் செய்வதற்கும் தகுதி பெற்றவராவர்; விசேடத்தைக், ஒருவர் ஆண்மார்த்த பூஜை செய்தற் குரிய தகுதியையளிக்கின்றது; நிர்வாண தீக்கூடு ஞானப்பேற் றுக்கு ஒருவரைத் தகுதியாக்குகிறது; இம் முன்று தீக்கூடனும் அவரவர் தகுதிக்கும் குழ்ந்தைக்கும் ஏற்றவாறு தனித்தனி வெவ்வேறு காலங்களிலாயினும், ஒரேதடவையில் ஒரு மித்து ஒரே தொடர்பாகவாயினும் ஒவ்வொருவராலும் பெற்றுக்கொள்ளப்பட வேண்டுமென்பது சைவத்தின் உட்கிடையாகும்; எனினும், ஆசார அநுட்டானங்களைக் கடைப்பிடிக்கும் வலுவின்மையாலும், பிரதானமரகச் சுத்தபோசனமைவில் திருப்திப்பட முடியாதிருத்தவினாலும், சமய ஞானநூலறிவுக் குறைபாட்டினாலும், பொதுவாக அலட்சிய புத்தியினாலும் இது பெரும்பாலுமையேரால் நழுவுவிடப்பட்டு வருகின்றது; குறைந்தபட்சம் சமய தீக்கூட்டுத் தகுதியாவது பெற்றுக்கொள்வாதவர்களவர் எனப்படார். சமயநிலை பிறப்பினாலே, தீக்கூடினுலேயே உத்தரவாதனு செய்யப்படுகின்றது.

சமயத்தீக்கூடு ஒருவரிக்கு உடல் தூய்மையையும் உள்தூய்மையையும் வருவித்துச் சிவத்தொண்டுக்கும், வழிபாட்டுக்குந் தகுதியாக்குகிறதால் இது பெற்றவரிக்குச் சரியையில் அதிகாரமுண்டு. விசேடத்தீக்கூடு மேற்கூறியவற்றுடன் உயிரைச் சிவபுதி திடங்கை மாறிப் பிறக்கச்செய்து வைத்தவினால் அது பெற்றவர் ஆண்மார்த்த பூஜைத் தகுதியுமுடையவராய் சரியை கிரியை இரண்டுக்கும் அதிகாரியாகிறார். நிர்வாணதீக்கூடு உயிரின் பந்தகாரணமாகிய வினைத்தொடர்ச்சி முழுவதையும், வினை அநுபவத்துக்கு உதவியாயிருக்கும் பேரக போக்கிய அம்சங்கள் ஆண்த்தையும் நீக்கிவைக்கும் வகையில் அத்துவ சோதனையும் அத்துவ சுத்தியும் ஆகிகிவிடுதலினாலே அத்தீக்கூடு பெற்றவர் பந்தங்களின் தொந்தரவு நீங்கிச் சிவயோகத்திலீடுபவைதற்கு அதிகாரியாகிறார். யோகத்துடன், முன்னைய சரியை கிரியை அதிகாரங்களிலும் இவருக்குக் கூடுதலான உத்தரவாதமுன் தாகும்; இவ்வாற்றால் முழுமையான சிவானுபவப் பேற்றுக்கு வழிகோலுவதே தீக்கூடியின் நோக்கம் என அதன் தனித்துவம் உணர்தற்பாலதாகும்;

தீக்கு உயிருக்குத்தான் உடலுக்கில்லை என்பது பிரசித்த மான ஒரு வாதம்: இதில் அர்த்தமிருப்பதாகத் தெரியவில்லை; தீக்குக்கிரியையில் சாதி யுத்தாரணம் (சாதியை மேம்படுத்தல்) என்ற ஒரு அம்சமுண்டு. சாதி உடற்சாரிபால் அமைந்தது தானே! அன்றியும், குருவாயிருப்பவர் சீடனது உயிரைப் பாவனை முறையினால் சிரகித்துச் சிவாக்கிணியிடத்திலும் தன் இதயத்திலுமின்னள் சிவத்துடன் சேர்த்துச் சமரச பாவம் பண்ணி அதாவது ஒப்புமைத்தன்மையாக்கி மீனாச் சீடனுடலில் பதிக் கும்போது சுத்தஞ் செய்யப்பட்ட உடலில் பதிப்பதாகவே சொல்லப்படுகிறது: இவ்வாற்றால், தீக்குயால் உடலும் தூய்மையும் உயர்வும் பெறுகின்றது என்பதை ஒப்புக்கொண்டேயாகவேன்டும்; தீக்கு பெற்றவர் தமது சகவரசம், உணவுக் கலப்பு, உறவுக்கலப்பு முதலிய விஷயங்களில் சமயத் தூய்மை யற்றவரைகளோடு சம்பந்தப்படலாகாது என்ற விதிநடைமுறையிலிருப்பது தீக்குயால் உடலெப்பற தூய்மையை மீளக்கெடுதுக்கொள்ளாதிருக்கும் நோக்கத்தினாலேயாம்; இவ்வுண்மையை அறியாது அத்தகையேராக மற்றவர்கள் உலகத்துக்குத்தவரை என்று பரிகிகிக் காரணமாக அவர்கள் அது தாங்கவாற்றாது படிப்படியாக மற்றவர்களுடன் கண்டபடி கலந்துவிடுங் காட்சிகள் இன்று அநேகம்; இந்நிலை விரும்பத்தக்கதல்ல:

இச் சிவதீக்கு இன்னெருவகையில் ஏழுவிதமாக அமையும்; அவற்றுள் ஓன்றிதீக்குயில் கும்பபூசை, சிவாக்கிணி காரியம் என்பன நடைபெறுவதாலும், சகாந்தீக்குயாகிய சாம் பயித்தீக்குயில் ஆசாரியன் தலச்சூசீ கைவந்துள்ள சிவேஷம் பாவனையினாலே தான் சிவமாயிருந்துகொண்டு சீடனப் பார்ப்பதினாலும், பரிசீதீக்குயில், ஆசாரியன் தனது கையைச் சிவ நுறையுநிகையாகப் பாவித்து அருக்கித்துச் சீடனது சிரசில் வைத்து எங்குந் தடவி அவன் வடிவையே சிவவடிவாகச் செய்தலினாலும், வாசிக தீக்குயில் சிவசக்தி மயமாகிய சங்கிதர மந்திரங்களையும் அங்க மந்திரங்களையும் சிவமூலமந்திரத்தையும் சீடனது செவிவழியாக உபதேசிப்பதாலும், சாந்திர தீக்குயில் கைவாகமங் கூறும் ஞான உண்மைகளாகிய சித்தாந்த அறிவைப் போதிப்பதாலும், யோகதீக்குயில் ஆசாரியன், சிவத்தியானத்தின் மூலம் சீடன் உயிர் அதற்குண்ணியிராயிருக்குஞ் சிவங்கேடு ஒன்றுபடும் நிலையை வருவிப்பதாலும் இவ்வணித்தும் சௌகிழக் சிவமயமாக்கி அது தங்குமிடமாகிய உடலையும் சிவமங்களும் நோக்கியே நடைபெறுவதாகத் தெரிகிறது; சிவதீக்குயாவது யாதேவனிக், சீடன உள்ளும் புறமும் சிவமாக்குஞ் தீக்குபெனல் பெராந்தும்;

இல்லையுவகைத் திகையில் ஒன்றிரி திகை மற்ற அறுவகையையும் உள்ளடக்கும். மற்றாற்றி திகைகள் அவரவர் தசத்துக்குத் தக்கபடி தனித்தனியும் அனையும்; சாமானியமரக நம்மவரிக்கு அனையுந் திகை ஒன்றிரி திகையேயாகும்.

சந்தியா வந்தனம்:

சந்தியா காலங்களிற் செய்யும் ஜமிபாடுஇது; குரியன் வரச் சந்திரன் விலகும் உதய காலமும், சந்திரன்வர, குரியன் சிலகும் அல்லது காலமும் சந்தியாகாலம் எனப்படும்; மகலும் இராவும் என இருகாலப் பகுதிகள் சந்தித்தல் பற்றிச் சந்தியா என்ற பெயர் ஏற்பட்டது; குரியன் சிவனுக்கிருப்பிடம் சந்திரன் கக்திக்கிருப்பிடம் என்பது தெய்வ தர்சனமுள்ளவர் களின் அபிப்பிசோயமாகும்; அத்தன்மையால் இக்காலங்கள் சந்தியாவந்தனத்துக் குரியன் ஆயின்; உச்சிப்பொழுதாகிய மத்தியானமும் தேவர்களின் பிரதிக்குரிய காமாதவின் அதையுஞ்சேத்துச் சந்தியா காலமும் முன்றாகச் சொன்னப்படும்; திகை பெற்றவர்கள் இம் முன்றுகாலங்களிலும் வழிபாடு செய்தல் பிரதானமான ஒரு சமயக்கடமையாகும்; சமயத்தைச் செய்தல் பெற்றவர்கள் காலைச் சந்தியும் விசேஷ திகைபானர் காலை, மாலை என்னும் இரு சந்திகளும் நிருவாண திகையுடையார் காலை, உச்சி, மாலை என்னும் முசிசந்திகளும் ஆவது வழிபாடாற்றக் கடமைப்பட்டிருக்கிறார்கள்; அது செய்யாவிடில் அயரிகள் பெற்ற திகையாற் படனின்றியொழியும்;

குந்திரானிகள் என்ற நூக்களிற் கூறப்பட்டுள்ள சந்தியா வந்தன விதி வைத்து சந்தியாவந்தனம் என்றும் பத்ததிகளிற் கூறப்பட்டுள்ள சந்தியா வந்தன விதி சூவசந்தியாவந்தனம் என்றும் பெயர் பெறும். வேதத்தை மூலமாகக் கொண்டது வைத்திகளிலும்; ஆகமத்தை மூலமாகக் கொண்டது வைவம். வேதவிதி களிலும் தழுவவேண்டியனவற்றை ஆகமந் தழுவியேயுள்ளது.

வைத்திகரிகள் வைத்து சந்தியாவந்தன திதையும் சூவரிகள் கைவ சந்தியாவந்தனத்தையும் அநுட்டிக்கவேண்டும்; சிவாசாயரிகள் என்றிருப்பவர்கள் இரண்டையும் அநுட்டிக்கவேண்டும்; இவரிகள் வைத்து சந்தியாவந்தன விதிகளிலும் ஆகம விசேஷத்மாணவற்றைக் கைக்கொள்ளார்கள்; கைவ சந்தியாவந்தனத்தில் பின்வரும் அம்சங்களை இடம்பெறும்;

தானாகத்தி:

சந்தியாவந்தனஞ் செய்தற்குரிய இடத்தை அல்திரமந்திரத்தாற் சுற்றுதெவித்துத் தூய்மை செய்தலு;

களம்பி குரு வணக்கம்:

விநாயகரையும் தூஷாகுருவையும் தியானித்துக் குட்டி
கும்பிடுதல்.

சலகத்தி :

கணக்ளைச் சூரிய சந்திர மண்டவங்களைப் பாவித்துக்
கொண்டு சந்தியாவந்தனச் செம்பிலுள்ள சுவத்தைப் பாரித்தல்
புருவ நடுவில் உசதாகக் கொள்ளப்படும் விந்துத்துளியை
எடுத்து நீரில் தெளித்தல், செம்பின் விளிம்பில் தட்டி நீரில்
ஆள்ள சிளகத்தியைப் பீராகாகிக்கவுத்தல் முதலிய கிரியைகள்.

ஆசமனம்:

ஆத்மத்தவாய சுவதா, வீதியாதத்வாய சுவதா சிவதத்
வாய சுவதா என்ற மந்திசங்களைத் தனித்தனி உச்சரித்துக்
கொண்டு ஒவ்வொரு முறையும் ஒவ்வொரி துளி நீர் உட்ட
கொள்ளல்.

தொடுயிடந் தொடுதல்:

மேரவாய், வலமுக்கு, இடமுக்கு, கண்களிரக்கு, காது
உளிரண்டு, புயங்களிரண்டு, உந்தி, மரரிபு, சிரம் என்னும்
பன்னிரண்டு இடங்களிலுமுள்ள தேவர்களை அருட்டி விழிப்
பாயிருக்கச் செய்யும்பொருட்டு இருதய மந்திரத்தை உச்சரித்
துக்கொண்டு தொடுதல்.

விபூதி சுத்தி:

அனிதற்குரிய விபூதியைச் சங்கிதா மந்திரத்தால் அபிமந்
திரித்தும் தென் மேற்குத் திசையில் ஒரு சிறித தெறித்தும்
சுத்தியாக்கி, அவ்விபூதியில் ஒரு பகுதியாக தனிணையும் உச்சி
முதல் எங்குஞ் சுத்திபண்ணிக்கொள்ளல்;

முக்குறி தரித்தல்:

சுத்திகரித்த விபூதியை மந்திரச்சிதம் நீர்விட்டுப் பகுச
யேறக் குழைத்து ஈசான, தற்புருட, அகோச, வாய்தேவ சத்தி
போஜாத மந்திரங்களுடன் முறையே உச்சி, நெற்றி, மாரிபு,
தொப்புழ், முழந்தாள் என்னுமிடங்களிலும், சுத்தியோ ஜாத
மந்திரத்தாலே ஏனோ பதினேரிடங்களிலும் முக்குறியாயமையதீ
தரித்துக் கொள்ளுதல். பொதுவாக நம்மவர்க்கு விதிக்கப்பட்ட
ஒன் இப்பதினாற்றுமாம்: இனி: சிலர் சிலர் தத்தம் குரு
மாபின் சம்பிரதாயத்துக்கிணங்க 32, 12, 8, 5 இடங்களில்
முக்குறி தரித்துக்கொள்ளுதலுமண்டு

பிராண்யாமம் :

தியானத்திற்குபகாரமாக மனததை நினைறுத்தற் பொருட்டு முச்சக்காறிறை உள்ளிமுத்தலும் வெளிவிடுதலு மாகிய முயற்சியைச் சமப்படுத்தி. இதற்குச் சம்ஹிதா மந் திரங்கள் உதவும்:

மார்ச்சனம் :

துடைத்துத் துப்புரவு செய்தல்; சந்தியாவந்தனத்துக்குரிய மந்திரபூர்வமான ஜலத்திற் கொஞ்சம் இடக்கையில் நிரப்பிக் கீழாழுகுஞ் ஜலத்தை வலக்கையால் தன்மேற்படுமாறு தட்டிச் சிதரங்கெய்தல். இது தன்னுடை சம்பந்தமான அழுக்களைத் துடைத்துத் துப்புரவு செய்வதாகும்:

அகமர்ஷனம்:

பாவங்களை நீக்குதல்; ஜலத்திற் கொஞ்சம் கையிலெடுத்த நாசியின் சமீபத்திற் பிடித்துக்கொண்டு அதனை அயிரிதமய மாகப் பாவித்து அந்த ஜஸ் இடது நாசி வழியாக உள்ளி மூக்கப்பட்டு உள்ளுள்ள பாவங்களைக் கரைத்துக்கொண்டு வலதுநாசி வழியாக வெளிவருவதாகப் பாவிக்கும் பாவனை இதுவாகும்:

தருப்பணம்:

சந்தியாவந்தனத்தில் உபயோகிக்கப்படும் மந்திரங்களினிடமாக அவற்றின் அதிதேவதைகளாய் நின்று பண் தரும் தேவர்களைத் திருப்பிப்படுத்தும் பொருட்டாக இருக்கக்கொல்லும் நீரிறைத்தலே; இது சங்கிதா மந்திரங்களுடன் ‘ஸ்வாஹா’ சேர்த்துச் சொல்லிப் பதினெடுமுறையும், சிவமுல மந்திரத்துடன் ஸ்வாஹா சேர்த்து முன்று முறையுஞ் செய்யப்படும்; தருப்பணம்—திருப்திசெய்தல்:

கங்கரணம் :

‘ஈசானை’ முதலிய பதினெடு மந்திரங்கள் சக்திகளைகள்: அவைகளே சிவன் திருமேனியாதற்குரியவை. அமிமந்திரத் திருவருவத்தை நமது உடம்பிலும் அமைத்துக்கொள்ளும் பாவனையே சகலீகரணம் எனப்படும். முதலில் உள்வங்கை களில் அம்மந்திரங்களை விரல்தோறும் அமைத்து நடவில் சிவன் எழுந்தருளியிருப்பதாகப் பராயித்துத் தியானித்து அதே கரங்களால் உடலின் பல்வேற்டங்களைப் பரிசுத்தனினால் இது கூக்கும் முங்கூறியவரறு கூட யில் சிவனை அமைத்தல்

கருநியாசம் எனப்படும். பின் மெய்யில் அகமதிதல் அகிகறியாசம் எனப்படும்; கருநியாசம் கையில் அகமதிதல்; அகிகறியாசம் உடம்பீசு அகமதிதல்ல; சக்ரணம் — சிவம் உடவிற் பொருந் தியதசகச் செய்தல்; சகனம் — உடம்போடு கூடுதல்;

மூலமந்திர ஜபம்:

மூலமந்திரத்தை ஒலிவெளியிற் கிவராது உசிசரித்தது. நாற்றெட்டுத்தெரத்துக்குக் குறையாமல் இம்மந்திரம் ஆபிக்கப் படும்; இதற்கு உதவியாக செபமாணியுருட்டல் அல்லது கை வீரல் வரைகளை ஒன்றுமரந்தொன்று பத்து ஏட்டம் தொட்டுக் கொள்கூது உண்டு. மூலமந்திர ஜபத்துக்குமுன் விதாயக மந்திரமும் பின் உயர்தோலி, சரவணபவ, சிவகூரை, சிவகுரு மந்திரங்களும் பயப்பத்து முறைக்குக்குறையாமல் ஆபிக்கப்படும்;

தோத்திரம்:

ஐபழுடலீல கைப்பெற திருமுறைப் பாடல்களில் இப்பு மலை படித்தல்.

திக்வந்தனம்:

அட்டதிக்கிழும் உள்ள திக் பாலர்களை அவர் நாம மந் திருஞ் சொல்லிக்கொண்டு நின்ற நிலையிற் கற்றி வணக்குதல்.

சிவகூர்ய துரிசனம்:

திக் வந்தன முடிவில் குரியனை நோக்கிக் கைப்பெற அதிர் சிவனைக் கண்டு வணங்கிப் பிரார்த்தித்தது.

இளைஞ் பூர்வக்கிரியைகளில் எஞ்சியுள்ளது இரண்டு; அவற்றுள் ஒன்று சிவபூஜை. மற்றைபது சிவாசிரமம்;

சிவபூஜை:

ஏந்தியாவந்தனஞ் செய்து கொண்ட பக்கமயோடு உடனடியாகச் செய்தற் பாலது சிவபூஷச.

“பஞ்ச சுத்தி செய்து நின்னைப் பாவித்துப் பூசை செய்தால் விஞ்சிய மெய்ஞ் ஞானம் விளங்கும் பராபரமே”

— தாயுமரனவர் பரஶபாக்கண்ணி;

சிவபூஜை செய்யாதொழியிற் கிவஞானம் விளங்காது; அவரவர் தாம்தாம் சிவபூஜை செய்வதே அவரவர்க்கு உள்ளை வழிபாடாவது. இதற்குத் தகுதிப்படும் பொருட்டுச் சமய திகையுடன் விசேட திகையும் பெற்றுக்கொள்ளவேண்டும்; திகூருகுவின் மூலம் சிவபூஜை எழுந்தருளுவித்துக் கொள்ள வேண்டும்; சாகுமிவரை நியமாகச் செய்தும் வருவேண்டும்; நாலின் இதுவரை கவனித்த பூரிவக் கிரியைகள் அமைத்

தினுக்கும் முடிவான பெரும்பேற்றை அருள உள்ளது இச்சிவ
பூஜையாகும்;

அருப்போடு மலர்பறித்திடுண்ணலூரும்

அவையெல்லாம் ஊர்ஸ்ஸ அடவி காடே

— அப்பர் தேவாரம்

கிவழுஜையாளர் இருத்தல் ஊருக்குத் தவிச்சிறப்பென்கின்றது
இப்பாடல்.

சிவாசிரமம் :

ஆண்மீக முன்னேற்றங் கருதிய அநுஷ்டான நிலைகள் வைதி
கத்திலும் சைவத்திலும் நந்நான்கு விதமாகச் சொல்லப்படு
கின்றன வைதிகத்தில் பிரமச்சரியம், க்ருஹஸ்தம், வாணப்ரஸ்
தம், சந்நியாசம் எனவும் சைவத்தில் சரியை, கிரியை, போகம்,
ஞானம் எனவும் அமையும்; சைவத்தில் இவை நாற்பாதநிகள்
எனவும்படும். சைவம் வேதாகம சைவம் ஆதலின், வைதிகத்துக்
குரிய ஆச்சிரம நிலைகளையுந் தனக்கு வேண்டுமொவில் ஆசம
அறிவியலுக்கு விரோதமாகாதவகையில், தழுவிக்கொள்கிறது;
அத்துடன் சரியை முதலிய நாற்பாதங்களையும் பிரதானமாகக்
கொண்டுள்ளது. இந்நாற்பாதங்களும் படியேற்றக் கிரமமாக
ஒன்றன்பின்னென்றாகத் தொடர்ந்து அநுசரணைக்கு வரவேண்டியன்; ஞானபாதத்திலே நிற்பவர் நான்கிறகும் பூரண உத்தர
வாதமுள்ளவராவர். நாற்பாதத்திலே எந்தப் பாதமாயினும்
அவரிடத்தில்தான் பூரணவிளக்கம் பெறும். நம் சமயாசாரியர்
நால்வரில் ஒவ்வொருவரிடத்தில் ஒவ்வொரிபாதம் விளக்கமுற்
றிருந்தமை பிரசித்தம்; தம்முன்னமையில் நால்வரும் ஞானிகளே
யாவர். இந்த நரங்கும் படிமுறையால் அடையப்படுந் தன்
மையை அரும்பு, மலர், காய், கனி என்ற உதாரணத்தால்
விளக்குவர் தாயுமானவர்;

“விரும்புஞ் சரியை முதல் மெய்ஞ்ஞானம் நான்கும்

அரும்புமலர் காய்கனிபோ லன்றே பராபரமே”

— பராபரக்கணனி, தாயுமானவர் பாடல்:

உவமம் விசேஷம் :

சைவ நாற்பாதங்களாகிய சரியை, கிரியை, போகம்,
ஞானம் என்பவற்றின் அந்தங்கத் தொடர்பை விளக்க எழுந்த
ஒரு அருமையான உவமை, அரும்பு, மலர், காய், கனி என்
பகை அவதானித்தல் தகும்; அரும்பு ஆரம்பநிலை. மலரும்
கருயும் அதே அரும்பின் பரிஞாமவளரிச்சிநிலைகள். கனி அதன்
முடிநிலை: மலராதற்கும் காயாதற்கும் கனியாதற்கும் வேண்டிய
அளைத்தும் அரும்பினிடத்தேயே அடங்கிக்கிடந்தவை
அதேபோல, கிரியை, போகம், ஞானம் என்ற முன்றும் சரி

கயயிலேயே அடங்கிக்கிடந்தவை; இதனை இன்னும் விடுவிதி துக்கண்டுகெரளினுதல் நலமாகும்;

அரும்பு தன் ஆதாரமாகிய கொம்பையோ கிளையையோ இன்றி அமையாதது; அதுபோலச் சரியையும் தன் ஆதாரமாகிய சிவத்தைக்குயை யின்றியமையாதது. சிவத்தைக்குயின்றிச் சைவலூழுக்கம் எதுவுமேயில்லை. கொம்போ கிளையோ இல்லாமல் அரும்பில்லை. இதனை உற்றுணர்தல் வேண்டும். எனவே, சரியையைப் பற்றி என்னும்போது சிவத்தைக்குயையும் உடன் கொண்டே எண்ணால் வேண்டும்: அப்படி என்னும்போது, சரியை, சிரியை, யோகம், ஞானம் என்ற நான்கினதும் அடிப்படை சிவத்தைக்குயிலே அமைந்திருக்குஞ் சிறப்பும் அவதானிக் கப்படுமா? சிவத்தைக்கு பெற்றுச் செய்யும் சந்தியாவந்தன அநுட்டானத்திலே, சுத்த ஜமை தயாரித்தல், மரை பறித்தல், தோத்திரஞ் செய்தல், சுற்றிக் கும்பிடுதல், விழுந்து வணங்கல் என்பன அனைத்துஞ் சரியையாம்;

தாணசுத்தி, ஜலசுத்தி, விபூதிசுத்தி, விபூதிஸ் நானம், விதிஸ் நானம், மந்திரல்நானம், சகலீகரணம், ஆசமனம் முதலியன சிரியையாம்.

பிரராணையாமம் பண்ணி மனதை ஒருவழிப்படுத்தல் யோகமாம்; சிவமூல மந்திரத்தைச் செபித்து அதைத் தியானித்தல் ஞானமாம்:

“ஞானமெய்ந் நெறிதான் யார்க்கும் நமச்சிவரயச் சௌல்லசம்”

— பெரியபூராணம்:

இவ்வகையில் நாற்பாத இயல்புகளுக்குமுரிய ஆரம்ப முயற்சி நிலை தைக்குயிலே அடங்கியிருக்கக் காண்கிறோம்!

சிவத்தைக்கு இத்தகைய உபயோகத் தன்மையை முன்னிட்டே, சைவத்தின் அடிப்படைத் தேவையாகச் சிவத்தைக்கு வற்புறுத்தப்பட்டிருக்கிறது. ஆதலால், சிவத்தைக்கு பெற்றுச் சந்தியாவந்தனம் பண்ணிக் கொள்ளாவிட்டு ஒருவருக்குச் சரியைத் தொழிலுக்குக்கூட அதிகாரமில்லையென்பதையும், கொம்பில் இருந்து அரும்பு தோன்றி, மலராய் விரிந்து, காயாய் உருத்திரிந்து, கனியாய்ப் பரிணமித்துப் பலன்படுதல் போல, தைக்கு அநுட்டான அநுசரணையிலிருந்து சரியை அரும்பிக் கிரியையாக மலர்ந்து, யோகமாய் உருப்பட்டு, ஞானமாய்க் கனிந்து, உயிர் ஆன்ம லாபப் பேறு அடைகின்றது என்பதை யும் இத்தொடர்பில் வைத்து விளங்கிக் கொள்ளுதல் நலமாகும்;

பூர்வக் கிரியைகளின் பண்பும் பயனும்

உடலுயிர் வாழ்விற் பூர்வக்கிரியைகளின் பங்கு மிகவும் மகத்தானதாகத் தெரிகின்றது. இவற்றின் மூலம் ஆண்மீக ரீதியாக ஏற்படும் நலங்களைவிட, சுகாதாரரிதியாகவும், வைத்திய ரீதியாகவும் சரிர் போஷண ரீதியாகவும் பலவேறு நன்மைகள் விளையக்கூடியதாயிருத்தல் ஆவதானிக்கத்தகும்;

‘உடம்பை வளர்த்தேன் உயிர்வளர்த்தேனே’ என்ற திடு மந்திரவிளக்கத்தின் அடிப்படை இங்கே இடம்பெற்றிருக்கக் காணலாம். ஒவ்வொர் கிரியைக்கும் இன்றியமையாத தேச சத்திமட்டுமள்ளு, அவற்றில் அதிகமாகச் சம்பந்தப்படும் அக்கினி காரியமும் அவற்றில் உபயோகமாகும் வெண்கடுகு, நெய், மரவிலை, விதவிதமாய ஓமத் திரவியங்கள் என்பவற்றின் மணமும் கூடச் சிறந்த சுகாதரர் சாதனங்கள் என்பதை மறுக்க முடியாது:

பின்வரும் கிரியாம்சங்களில் வைத்திய ரீதியான நன்மைகள் பல விளைதல் கூடும் என்று அநுமானிக்கப்படுகின்றது:

1: கருப்பாதானத்தின் போதும் சீமந்தத்தின் போதும் நாயகன் நாயகியின் வயிற்றைத் தடவுதல்.

2: பும்சவன்தின்போது, ஆல், பலாச, அரசு, கூத்து மொட்டுக்களை அரைத்துக் கர்ப்பவதியின் மூக்குத் துவாரத்திற் பிழிந்து விடுதல்.

3: சீமந்தத்தின்போது பன்றிமுள், அதிக்குச்ச, தருப்பை கோதுமை முனை என்பவற்றுடைய கர்ப்பவதியின் உச்சிவகிரதல்;

4: காது குத்ததல், துடக்குமயிர் வழித்தல்; சௌளஞ் செய்தல்;

5: (i) சந்தியாவந்தனத்தில் மோவரய் முதல் உச்சி சரு கப் பன்னிரண்டிடங்கள் தொடுதல்

(ii) பதினாறிடங்களில் விழுதிக்குறி அணிதல்;

(iii) பிராண்யாமஞ் செய்தல்;

தற்போது பிரசித்திக்கு வந்து கொண்டிருக்கும் அக்ஸ்பங் சர் என்ற சீன நாட்டு வைத்திய முறைச்சாயல் மேற்கூறிய கிரியங்களில் அமைந்திருப்பதாகக் கொள்வதில் தவறில்லை.

கர்ப்பவதியின் உச்சி வகிர்தலிலை கர்ப்பத்திலிருக்கும் சிக வுக்கு ஏற்படக்கூடிய அங்கவினங் குறைபாடுகள் நிவீரத்தியாகும்

என்பர் : காதில் தொளையிடுவதனால் குழந்தைக்கு நரம்பு சம்பந்தமாக நிகழக்கூடிய கில நோய்கள் தடைப்படுத்தப்படும் என்பர். சந்தியா வந்தனத்தில் தொடுமிடங்களும் குறிவைக்கு மிடங்களும் உடலில் நோய் தோன்றுதற்குரிய மூல இடங்களிற் பல என்கிறீர்கள். குறி வைக்குமிடங்களில் அதிகமானகை எலும்புப் பொருத்து நிலையங்கள் (முட்டுக்கள்) ஆக இருத்தவினால் அவற்றில்லையப்படும் விழுதியினால் அவற்றுக்கு ஸ்திரத்தன்மையோ வலுவேர உண்டாகலாம் என்பதும் பொருந்துவதேயாம் :

இனி, கருப்பாதானம், சீமந்தம் முதலையற்றிக் கோதுமை, உழுந்து என்பவற்றை அரைத்து நெய், தயிர், தேன் என்பன வற்றிற் கலந்து குடிப்பித்தல் :

ஐாதகர்மதின்போது தேன், தெய், வெல்லம், என்ப வற்றைக் கலந்து பொற்கரண்டியாகி பிரசவ மாதிரிக்கு குடிப்பித்தல் :

குழந்தைக்கான கிரியைகளில், மதுபரிக்கம் தயாரித்துப் பருக்குதல் விசேஷமாகப் பிண்ட வர்த்தனம் என்ற கிரியை செய்தல், என்பன எல்லாம் தேகபேரவூணையைப் பிரதானமாகக் கருதிய கிரியர்மசங்கன்னாயிருத்தல் வெளிப்படை :

சிவச்சாரிபில்லாத எந்தக் கிரியையும் அதாவது சரீர குத்திக்கிரியை, வைத்தியக்கிரியை, தேக போவுணக்கிரியை என எதுவும், உரிய பலன் அளிக்கமாட்டாது என்பது சைவரான உண்மையாகும். அதற்கிணங்க அனைத்துக் கிரியைகளும் விநாயகபூஜை, சிவகும்பயூஜை, சிவமந்திர உபாஶன, சிவாக்ஷி காரியம் என்பவற்றுடனேயே நடைபெறுவால்வாயின்; இவ்வகையால் தற்காலிகப் பலனுகைய வெளிகை பலன்களும் நல்ல முறையில் வாய்க்கின்றன; நிரந்தர பலனுகைய ஆன்மீ கப் பேறும் அடையப்படுகின்றது: ஆதலின் சைவசமயிகள் என்றுவின அனைவரும் இக்கிரியைகளுக்கு உரிமையுடையவர்களே யாவர்கு

இருந்தும், குத்தமான சமய ஆசார ஒழுக்கத்தில் தம்மை நிலைநியுத்திக்கொள்ள முடியாத கஷ்டத்தினால் சைவமக்களில் மிகுதியான பெருந்தொகையினர் இவற்றிற் பலவற்றைக் கை நழுவவிட்டுவிட்டார்கள்; ஸ்மிருதிப்படி அந்தணர்க்குதித்தான் இவைஅவசியம்; ஏனையவர்க்கு அநாவசியம் என்று கில கடமைக

நிலவிவருஷி கருத்து அர்த்தமற்றதாகும்: எவராயினுஞ்சரி, முறையான சைவ ஆசார அநுட்டானாள்ளவர்க்கு மட்டுமே இக்கிரியைகள் பலனளிப்பனவாகும் என்பதே சைவாகமங்களின் நிலை: ஸ்மிருதிக் கருத்துக்கள் எல்லம் சைவத்துக்குப் பிரமாணமாதவில்லை. ஸ்மிருதி விதிகளின்படி சைவக்கிரியைகள் நடைபெறுதற்கு அங்கோரமுமில்லை, ஸ்மிருதியாளர்களைக் கொண்டு சைவக்கிரியைகளைச் செய்விப்பதில் அந்தமுழுமில்லை, இவை சைவத்தில் என்றும் வற்புறுத்தப்படவேண்டிய கருத்துக்களாலாம்.

இங்கும், சிவத்துவச் சாரிபான வெளிக்கப் பேறுகளையும் உண்ணமயான ஆத்மீகப் பேற்றையும் கருதி நடைபெறும் இவ் வெல்லாக் கிரியைகளுக்கும் சிரமாய அமைகின்றது சிவத்திக்காரர் இதற்கு முன்னேடியாயுள்ள மற்றைக் கிரியைகள் அளித்தும், இதற்கு வேண்டிய அளவு அக்கபுறத் தூய்க்காரணயும், தகுதிய்பாட்டையும் விளைவித்தற்குரியவை என்பதை மறந்த விடுதல் ஆகாது: இந்நிலையில் அவையும் சிவத்திக்காரன்து சைவநாற்பாதங்களாகிய சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் என்பவற்றின் கருவாய அமைகின்றது. [இதன் விபரம் சுற்று முனிபாகவே அவதானிக்கப்பட்டுள்ளது] இதனால் உயிர் தான்டையவேண்டிய மேல்கதிக்குத் தன்னைத் தயார் செய்து கொள்கின்றது, இதுவே பூர்வக கிரியைகளின் உயிர் பயனுகும் என்கு.

அபரக் கிரியைகள்

உயிர் உடலோடு கூடி வாழும் நிலையில் அதன் நன்மை கருதிச் செய்யப்படுவ் கிரியைகள் பூர்வக்கிரியைகள்; எடுத்த உடலை விட்டுவிலகியபின் அதன் நன்மை குறித்துச் செய்யப்படுவ்கிரியைகள் அபரக்கிரியைகள் எனப்பெயர் பெறும்;

உயிர் என்றைக்கும் வாழும் ஒரு வள்ளு (Soul is a living principle) அதன் வாழ்க்கை மூன்று நிலைகளில் வைத்து ஏவ தானிகப்படுகிறது. அது இவ்வகில் உடம்பெடுத்து வாழும் வாழ்க்கை நிலை இங்கை; இவ்வடில் வீழ்ந்தபின் திரும்பவும் இதுபோல் உடலிறி கூடி வாழும் வாழ்க்கை மறுகை; உடல் வரழ்க்கைக்கான விணத்தொடர்பு முறிஞக நீங்கி இறைவண்டி சேர்ந்துவிடுதல் அங்கை எனப்படும்;

மூன்று நிலையிலும் உயிர்க்கு வாழ்வதன்டு; இவற்றில் இங்கை வாழ்க்கைக்கும் மறுகை வாழ்க்கைக்குமிடையில் குறிக்கப்பட்ட அரசு ஒரு இடையீடுண்டு; அந்த இடைக்கால எல்லை குறைந்த பட்சம் ஒருவருடம் என்பாரிகள்;

நம்மவர் யாரேனும் முன் பின் அறியாத ஒரு புதுத்தேசத் திற்குப்போக நேர்ந்து விட்டால் எமக்குப் பெரும் விசாரமேற் படுகிறது; அங்கு இடந்துறைகள் எப்படியோ? வாழ்க்கை வசதிகள் எப்படியோ? என்றவகையில் அவ்விசாரங்கள் தோன்றும். அதுபோலவே, நம்மோடு உடனைய் நம்மத்தியில் உடல் கொண்டு வாழ்ந்தவர் ஒருவர் உடலைவிட்டுப்போய்விட்டார் என்றபோது, எங்கே போனார்? அவர் போன இடந்துறை வசதிகள் எப்படியோ? அங்கு அவர் வாழ்க்கைக்கான ஏற்பாடுகள் எப்படியோ? என்ற விசாரங்கள் எழவேண்டியதியல் போய்,

இங்கே வாழுங்காலம் முழுவதும் அவர் அறிவுணர்ச்சியுள் வாவராயிருந்தார். தம் அறிவுணர்ச்சிக்கேற்றபடி உண்ணுதல், பருகுதல் முதலிய மலவறே போகங்களை அநுபவிப்பவராயிருந்தார்; இங்கே அவர் பெற்றிருந்த உடல் இவ்வெல்லாவற் றையும் அவர் தேடுதற்கும் அநுபவிப்பதற்கும் சிறந்த ஒரு சாதனமாயிருந்தது. இவ்வடிலை விட்ட மாத்திரத்தே அவர் அவ்வரயிப்புக்களை இழந்தவரானார். இனி, அவர் மாணங்காதி தற்கு; அவர் பகிக்கு; அவர் தாகத்துக்கு என்ன வழி? என்பது ஒருவகை விசாரம்; அநரதையாக அந்தர வழியில் விடப்பட்டிருக்கும் அவருக்குப் படைப்புப் பேதங்களாக உள்ளன என்று

சௌரலிலப்படும் பூத வைசாக்கனால் ஏதும் நிகழ்ந்துவிடுமோ என்பதொருவகை விசாரம். மேல் அவருக்கு வாய்க்கூட இருக்கும் பிறப்பு நல்ல பிறப்பாக வாய்க்குமேச என்று ஒருவகை விசாரம்; இவ்விடைக்காலத்தில் உள்தெனப்படும் நரக வாத ஸியில் அவரை மிகுதியுந் துண்டுற நேருமோ என்ற தொருவகை விசாரம்; இங்கிருந்த இறந்துபோன ஒருவரைப்பற்றி இங்குள் ஜாரிக்கு எழவேண்டிய விசாரங்கள் இவைகளாகும்;

இதிகட்டத்தில் இவர்கள் சம்பந்தமான சேம நல்கினோக்கவனித்தற்கென்று இறைவனுற் படைக்கப்பெற்றுள்ள பிதிரரீ என்ற ஒருவகைத் தேவசாதியார் இருக்கின்றார்கள். பரணத்துக்கு முந்திய நிலையில் நம் சேமநலன்களுக்குச் சிறப்பாக உதவும் இந்திரன், வருணன் முதலிய தேவர்களோப்போல, மரணத்தின்பின் நமது சேம நலன்களுக்குச் சிறப்பாக உதவும் பொருட்டாக இருப்பவர்கள் பிதிரர்கள், தேவர்களோப்போலவே பிதிரர்களும் தம்மைக் குறித்து நம்மாற் செய்யப்படும் சதி கிரியைகளினால் தாம் திருப்தியுற்ற பின்னரே தாம் கவனித்தற்குரிய சேமநலன்களோக் கவனிப்பவர்கள் ஆவார்கள்.

இறந்துவிட்டவர் அருப்பியாய் விட்டார்: எவ்வகையிலும் நாமாக அவரோடு தொடரிபு கொள்ளல் இயலாது. ஆகவே, அதற்குப் பூத்தாவாதமுள்ளவர்களாகிய பிதிரர்களை வருந்தியமைத்து நம்முன் இருத்தி அவர்களை நமது பூஜை, தானம், தீர்ப்பணம் என்பவற்றுல் திருப்திப்படுத்தி, இறந்தேரரின் சேமநலன் பொருட்டாக நாம் எவற்றையெல்லாஞ் செய்ய விரும்புகிறோமோ அவற்றையெல்லாம் அவர்களோக் கொண்டே செய்வித்தல் தான் அபரக்கிரியைகளின் பொது நிலைப்பண்பாகும்;

பொதுவாக நம் வாழ்வில் நமக்கு நிகழும் சேமலாபப் பேறுகள் எல்லாவற்றிலும் தேவர், பிதிரர்களின் பங்கு முக்கியமானது. அவர்களின் திருப்தி எனிகள் சேமலாபப்பேறுகளை நன்கைமையச் செய்யும்; அவர்களின் வெறுப்பு அவைகளோக்குறைக்கவும் கெடுக்கவும் பாரிக்கும், இவ்வண்மை சமயநிலையில் ஒத்துக்கொள்ளப்பட்டுள்ள ஒரு ஆஸ்திக உண்மையாகும்; இருவர் சகாயமும் எப்போதும் வேண்டுவன் எனினும், மரணத்தின்பின் பிதிரர் சகாயம் பிரத்தியேகமாக வேண்டப்படும் நிலையுண்டு; இதனால், இவ்வாழ்வாரிக்குத் தேவர் கடனும் பிதிரிக்கடனும் இன்றியமையாதாவாயின;

உயிர்வாழ்வின் சேமநலப்பேறே கண்ணக்கொண்டு நூல் செய்த திருவள்ளுவர் இவ்வாழ்வாரி கட்டமைகளைக் குறிப்பிடும் போது,

“தென்புலத்தார் தெய்வம் விருந்து ஒக்ல் தூண் என்றங்கு ஜம்புலத்தாறு ஓம்பஸ் தலை”

என்றார். இதில் தென்புலத்தாரே முதலிற் குறிக்கப்பட்டிருத் தல் கருத்தகும். தென்புலத்தார் என்போர் பிதிரர். பிரபஞ்ச வெளியில் தெற்றுத்திசை அவர்களுக்கிடமாகக் கருதப்பட்டுள்ள மையால் அவர்கள் தென்புலத்தார் எனப்பட்டனர். இப்பிதிரர்கள் நம்படைப்பழைதியினபடி ஸ்கந்தர், சண்டர், கணுதீசர் எனவும் ஈரி, சதாசிவர், சாந்தர் எனவும் முழுமன்ற பேர் இருப்பகுப்பில் உள்ளனர். சமயத்தேக்குயானர்களாய் இறந்தவரிகளின் நலத்திற்கு முன்னைய முயக்கும், விசேட தீக்குயானர்க்குப்பினைய முயக்கும் உதவுவதாகக் கொள்ளப்படும். தனித்தனி இம்முவர் தொகுதியிற் சேர்ந்தோர்: ஒருவருக்கொருவர் விருத்தராய் தந்தைவழி மரபுத்தொடர்புனவர்களாய் இருப்பார்கள். இறந்த சமய தீக்குயானர் ஒருவர் சார்பில்பார்க்கும்போது ஸ்கந்தர் என்பவர் அவர் பிதா: சண்டர் பேரன்; கணுதீசர் பாட்டன் எனப் பாவிக்கப்படும் நிலையுண்டு. இக்காரணத்தினாலேயே அவர்கள் பிதிரர் எனப்பெயர் பெற்றது மாம். பிதிரர் — பிதாக்கள்.

சாதாரண வாழ்க்கையில் நம் பிதா, பேரன், பாட்டன் ஆகியோரின் கரிசனையும் தாய், பேர்த்தி, பாட்டி, ஆகியோரின் கரிசனையும் நமக்கு உதவுதற்கு நேரோப்பாக மரணத்தின் பின்னைய வாழ்வில் இவர்களின் கரிசனை நமக்கு உதவுவதாகும்;

“மாதா மனமெரிய வாழாய் ஒருநராணும்”

என்பது உலகந்தி, இந்த மாதா பிதாக்களுக்கு நேரோப்பாக அங்குள்ள பிதிரர்களையுங் கருதி அவர்கள் மனங்குகொண்டுவரக யில் அவர்களைத் திருப்பு செய்யவேண்டும் கடப்பாடு இவ்வகையில் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றது;

அபரக்கிரியைகளின் பொது நிலைப் பண்பாக உள்ளதோன்றனவும், அவற்றைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டுவதன் அவசியத்தையும் இதுவரை கவனித்தோம். இனி அவற்றை ஒழுங்கு முறைப்படி சுற்று வீரிவரக நோக்குவேரம்;

உத்திராந்திக்கிரியை:

தேகத்தை விட்டு உயிர் கிளம்புதல் சாரிபாக அவ்விறு திக்கட்டத்திற் செய்யப்படுங்கிரியை. உத்திராந்தி — கிளம்பிப் போதல்: உயிர் பிரிய இகைகும் ஒருவர் அகப்புறத்தாய்மை யுள்ளவராயும், சிவத்தியானமுள்ளவராயும் தன்னேவியலுமனவு தான் தருமஞ் செய்த திருப்தி உள்ளவராயும் இருக்கவேண்டும் என்பது விதி: அந்திலையிலும் அவருக்குப் போதுமான அனவு அறிவுத்தெளிவும் உடல் வலுவும் இருக்கக்கூடுமானால் அதற்குரியவற்றை அவரே தாமாகச் செய்யக்கடவரி: அது இல்லாத பட்சத்தில் அவர்க்காக மற்றொருவர் அவற்றினைச் செய்யக் கடவர். இவ்வகையில் விசேஷத்திகையாளர் சாரிபில் முறைப்படியான சிவபூஜையும், சமய திகையாளர் சாரிபில் திருமுறையிப்பாராயணத்துடன் சிவமந்திர செபழும், இடம் பெறவேண்டுவனவாம். விழுதிதாரணமும் சிவமுமமந்திர செபழும் எல்லோரீக்கும் இன்றியமையாதனவாகும்.

‘சுங்ககொத்த மேனிக் செல்வா

சாதல் நாள் நாயே நூன்னை
எங்குற்றுய என்ற போதால்

இங்குற்றேன் என் கண்டாயே’

— அப்பர் தேவாரம்

‘நற்றவா உன்னை நான் மறக்கினுஞ்

சொல்லுநா நமக்கி வாயவே’

— சந்தர்ச் தேவாரம்

‘ஐயுங்கடந்து விழியுஞ் சௌருகி அறிவுறிந்து

மெய்யும் போய்யாகி விடுகின்ற போதொன்று

கேள்வுவன் யான்

செய்யுந்திருவொற்றி யூரூடையீர் திநுநிறுமிடுகே

கையற் தொழப்பன்னி யைந்தெழுத் தோதவுங் கறுபியுமே’

— பட்டினத்தார் பாடல்

என இங்குவும் திருமுறைகள் இக்கிரியை உண்மைக்கு இடந்தந்துள்ளன: இக்கிரியைப் பண்பே இனி மேல் நிகழவிருக்குங்கிரியைகளின் போக்கை மட்டுத்தற்கஞ் சிறந்த கருவியாய் அமையும், செத்தவர் எப்படியாவது சிவசேகஞ்சேர வேண்டும் என்பதே பொது அபிப்பிராயமும் ஆசையுமாகும்.

அந்தியேஷ்டி:

அந்திய + இஷ்டி, அந்திய காலத்திற் செய்யுங்கிரியை; இஷ்டி—கிரியை; இறந்தவரின் தேகத்திற்குப் பிரேதம் என்ற

சொல் பிரத்தியேகமாக வழங்கும்: உடலோடு உயிர் வாழ்ந்த காலத்தில் அவ்விரண்டுக்கு மிகையிலிருந்த பிரிக்கமுடியாத செறிவின் முறைமையை ஆதாரமாகக் கொண்டு உடல் விட டுப்போன் உயிரின் நன்மைக்காவனவற்றை இங்கே விடப்பட்ட அவிவடலில் வைத்துச் செய்யுங் கிரியைகள் அந்தியேஷ்டி எனப்படும்: இதன் விரிவுகளைக் கவனிக்குமுன் இது சம்பந்தமான மற்றொன்று இங்கு இடம்பெறவேண்டியுள்ளது;

சாதாரணமான நம்மவர்க்கு:

அந்தியேஷ்டிக் கிரியை செய்யப்படுவதில் அவரவருடைய சமயாசார ஒழுக்கநிலை பிரதானம் பெறும்: நிலைவேறுபாடு பலதரமாயிருக்குமாயினும், ஒரு பரவல் நோக்கிக் கைத்து அது இருவகையில் அடக்கப்படுகிறது: விசேஷ தீக்கு, நிருவாண தீக்கு ஆசாரிய அபிஷேகம் என்பன வற்றில் குறைந்த பட்சம் ஒன்றிரண்டாவது பெற்றுள்ளவர்களின் நிலை ஒருவகை, தனியே சமயத்தீக்கு மாதிரிம் பெற்றுள்ளவர்களின் நிலை ஒருவகை; முந்திய வகையினரிக்கு அவர் பிரேதத்தின் சாரிபாக நடைபெறவேண்டும் கிரியைகள் அண்டத்தும் ஒரே தொடர்பாக அவர் இறந்த அதே நாளில் நடந்துமுடியும்; அவர் இல்லத்தில் பிரேத சுத்திக்கான சாதாரண கிரியையும் மயானத்தில் அவருடைய அத்துவாக்களைச் சோதனை செய்து அவருக்கு நேரடியான ஆக்ம சுத்தி வருவித்தற்குரிய விசேஷ நிர்வாணக் கிரியையும் நடைபெற்று அவர் சிவாக்கிணி யில் தகிக்கப்பட்டுச் சிவமாவார்: இவ்வெல்லாக் கிரியைகளும் ஒரேகூட்டாக அந்தியேஷ்டி என்ற பெயரில் அடங்குவன:

சமய தீக்கு மட்டுமுடைய சாதாரணமானவர்க்குப் பொது வாகச் சமயாசாரத்தரம் குறைவாயிருப்பதாலும், இவர்களிற் பெரும்பாலார் சமயாசார ரீதியாக விளக்கப்பட்ட சில காரியங்களையும் (மது மாமிசாதி) தமுவுஞ் சுபாவமுடையாராயிருப்பதாலும், அவர்களுக்கு இவ்வந்தியேஷ்டிக் கிரியையாகிய ஒரே கிரியை இரண்டு கூறுக்கப்பட்டு இறந்த அன்று நடப்பது சவக் கிரியை எனவும் பின்பு முப்பத்தோராம் நாள் நடப்பது அந்தியேஷ்டிக்கிரியை எனவும் நடைமுறையில் இருந்து வருகின்றது: எந்தக் கிரியையும் விடப்பட்ட தேகத்தில் கைத்தே எவர்க்கும் நிகழவேண்டியது: ஆனால் நம்மவர் தகுதிக் குறைவு, குறைந்த பட்சம் முப்பதுநாட் காலக்கழிவு வேண்டி நிற்கின்றது: அது வரை பிரேத தேகத்தை கைத்திருக்க முடியாமல்மயால் சவக் கிரியையோடு அதைத் தகித்துவிட்டு, பிறது 31-ம் நாள் 'புதுதலிகா' என்ற ஒரு தேகம் தரிப்பையினால் புதுவதாகப் படைத்து

அதுவே இறந்தயரின் சொந்தத் தேகமாகப் பாலித்து அந்தி யேஷுடி என்றதற்குரியனவெல்லாஞ் செய்து முடித்து முடிவில் அப் ‘புத்தனிகாவையும் தகித்துவிடும்’ வழகிகம் நம்மவரிக்கிருத் தலின் தாற்பரியம் இதுவேயாகும்!

இவ்விளக்கத்தின் பிரகாரம்

அவர்களுக்கு

1. ஒரே குர்ணேற்சவம்
2. ஒரே தகணம்
3. ஒரே அஸ்திசஞ்சயனம்
(சாம்பலள்ளு)
4. ஒரே நாட்கிரியை
5. ஆகப்பத்துநாள் ஆசெளசம்
6. சிரார்த்தக் கிரியைகள்
பத்து நாளில் நாளாவட்டம் ஓன்றிரண்டு:
7. ஒரே பிரேதசுத்தி:

நம்மவரிக்கு

இரு குர்ணேற்சவம்
இருதகணம்
இரு அஸ்திசஞ்சயனம்
இரு நாட்கிரியை
முப்பதுநாள் ஆசெளசம்
சிரார்த்தக் கிரியைகள்
எல்லாம் ஒருமித்து முப்பத்
தோராம் நாளிலேயே
இரு பிரேதசுத்தி.

நன்டபெற வேண்டியிருக்கும் வேறுபாடு தெரிகிறது: சமய தினை மட்டுமுன்னவரிகளிலும் முறையான சமய ஆசார சுதீ முள்ளவரிகள், தொடர்பான ஒரேநாள் அந்தியேஷுடிக் கிரியை பெறத் தகுதியுடையோராகலாம். ஆனால், அவர்களும்பந்து யித்திரத் தொடர்பு காரணமாக மது மாமிசமுள்ளாரோடும் பந்தி போசனங் கொள்பவஶாயிருக்க வேண்டுதலின் அவ்வாய்ப்பை இழக்கின்றனர். பந்துமித்திரர் எல்லோரும் ஒரே வகையான சுத்தபோசனிகளாகுஞ் சைவரிகளாய் இருக்கும் காலத்தில், இவ்வேறுபாடுகள் இல்லாதொழியலாம் என நம் புதற்கிடமுண்டு:

இனி, இக்கிரியை சம்பந்தமான விரிவுகளைக் கவனிக்கலரம்:

ஒருவர் இறந்ததும் உடனடியாக அவரிக்கு நிகழவேண்டுவது பிரேதசுத்தியாகும்; ஒன்றுயிருந்த உடலும் உயிரும் தம்மிற பிரிந்தமைபற்றி இரண்டும் தனித்தனி தோலுமடைந்துள்ளன என்பதே கொள்கை; அதனை முன்னிட்டுப் பிரேதசுத்தி நிகழும்; சிவதினை, சிவானை வழிபாடு, சிவத்தியானம், சந்தியாவந் தனக் கிரமம் என்பவற்றைக் கைக்கொண்டொழுகிய ஒருவருக்குச் சிவகும்ப தீர்த்தத்தினாலேயே பிரேதசுத்தி நிகழவேண்டும்; அதன் பொருட்டு இறந்தவர் இல்லத்து முற்றத்திற் பந்தலிட இச் சிவகும்பபூஜை நிகழும். நடுவிற் சிவகும்பமும் சுற்றிவர

எட்டுத்திக்கிலும் திக்பாலகர் கும்பங்களும் தாபித்துச் சிவாசி
கிளி வளர்த்துச் சிவகும்பழுஜை நிகழும்;

குருணேற்சவம் - சுண்ணாமிடித்தல் :

ஸ்நானத் தூய்மைக்குச் சுண்ணாம் இன்றியமையாதது; அறுகும் மஞ்சளாமிட்டு இடித்தெடுக்குஞ் சுண்ணாம் பொறிசுண்ணாமாகும்: இப்பொறிசுண்ணாம் தயாரிக்கும் நிகழ்ச்சி ஆயைங்களில் தீர்த்தோற்சவத்தில்லன்று கவாயிபோலிலும் நடைபெறுவதாம்; அதற்கென்றே அமைந்திருக்கின்றது திருவாசகத்தில் திருப்பொறிசுண்ணாம் என்ற பகுதி. கோயிலிற் குருணேற்சவத்தில் அது படிக்கப்படுவது போல இங்கும் அது படிக்கப்படும். ஆனால் கவாயிக்குப் பொறிசுண்ணாஞ் சாத்திய பின்பே தீர்த்தமாட்டல் நடைபெறும்; எங்களுக்குச் சிவகும்ப தீர்த்தமாட்டிய பின்பே பொறிசுண்ணாஞ் சாத்தி மீனவும் நீராட்டும் பாவணையில் கும்ப நீர் தெளிக்கப்படுதல் சர்வஶாதாரணமாக நடைபெறுகின்றது: எங்களிலும் விசேடத்தைக், நிரவாணத்தைக், ஆசாரிய அபிஷேகம் உடையாருக்குச் சுண்ணாஞ் சாத்தியபின் நீராட்டும் வழக்கமே உண்டு; சிவகும்பத்தினுடைய நீராட்டமுன், சாதாரண சமயத்தையாளர்களாகிய நமக்குப் பொறிசுண்ணாஞ் சாத்து தற்கேற்ற அன்ற தூய்மையில்லை என்ற விளக்கத்தினால் இவ்வேறுபாடு காட்டப்படுகிறதா யிருக்க வேண்டும்;

இவ்விஷயத்தில், கவாயிக்குச் செய்வதுபோலப் பிரேதத் துக்குஞ் செய்யலாமோ? செய்தாலும் கவாயி குருணேற்சவத் திற் படிக்கப்படும் திருப்பொறிசுண்ணாம் இங்கு சவத்தின் முன் விளையிலும் படிக்கப்படுவது தகுஷியோ? என்ற ஆசங்கைகள் எழுவதுண்டு. அபரக்கிரியைகள் பற்றிக் கூறும் சைவபத்திகளிற் சிவவற்றின் குருணேற்சவங்கு சொல்லப்படவில்லை என்பது ஒரு சாட்டாகாது: சைவபூஷணம் என்ற நாலில், அபரக்கிரியையில் பேர்தாடனம் (மேனத்தில் தட்டுதல்) என்ற கிரியை மிக விரிவாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது: அகோர சிவாச்சாரியர் பத்ததியில் பேர்தாடனம், குருணேற்சவம் இரண்டும் அபரக்கிரியா விதியிற் கூறப்பட்டுள்ளன: வழக்கத்தில் பேர்தாடனம் குருணேற்சவக்கிரியைக்கு முன்னேடியாக உள்ளதெரான்றே. ஆதலாகி குருணேற்சவம் அபரக்கிரியைக்குமுள்ளதேயாம்,

இனி, கிரியாகிரம ஜோதிகை என்னும் அகோர சிவாச்சாரிய பத்ததியில் அபரக்கிரியைக்குச் குருணேற்சவவிதி சொல்லுகையில், 'உலூக்கே ஓம் ஹாம் பருதிவ்யை நம: ஞக்கே ஓம் ஹாம்மஹா மேரு பர்வதாய நம: என்ற மந்திரம் பிரயோகிக்கப்பட்டுள்

எனு: இம்மந்திரம், 'வையகமெஸ்லாம் உரலதாக, மாமேஞு வென்னும் உலக்கை நாட்டி' என வரும் திருப்பொறிகண்ணப் படாடவின் பொருளையே கொண்டுள்ளது: மேலும் தொடர்ந்து அமிமந்திரத்தில், 'ஹரித்ரா குர்ணீ குர்யாத்' என வரும் பகுதி, குறித்த அடே பாடவின், 'மெய்யெனு மஞ்சள் நிறைய அட்டி ஆடப் பொறங்கள்ளாம் இடித்து நாமே' என வரும் பகுதி யின் பொருளே பொருளாகக் கொண்டுள்ளது; இந்தனிமயால், 'திருப்பொறங்கள்ளாம் படிக்க' என நேரடியாக விதி சொல்லப்படாவிட்டினும் திருப்பொறங்கண்ணம் படித்தல் அபரக்கிரியா பத்ததிக்குச் சம்மதமேயாதல் தெளியப்படும்:

இனி, கவாமிக்கு முன் படிப்பதைச் சுவத்தின் முன் படிப்பதாரி எனக் கிலேசிப்பதிலும் அரித்தமிக்கில். கவாமி பூஜைக் குதவும் சிவமந்திரங்களைச் சுவக்கிரியையிலும் உபயோகிக்கப் பத்ததிகள் வீதித்துள்ளதனாலும், கவாமிதோத்திரமாகிய தேவாரங்கள் சுவக்கிரியைக்கும் அநுமதிக்கப்பட்டிருந்தவினாலும், திருப்பொறங்கண்ணப் பாடல்களும் அந்த இடம்பெற அநுமதிக்கப்படுதலில் ஒருவித தவறுமில்லையாகும்: அன்றியும், அப் பாடங்கள் தரும் காந்தமான இகையின்பழும், உள்ளக்கிளர்க்கியும் அக்கிரியையிற் சம்பந்தம்பட்டும் அனைவரிக்கும் புனர்வாழ்வளிப்பது போலாகும் புதுமையையும் எண்ணிப் பாரிக்க வேண்டும்: இன்னும் அப்பாடற் பொருளாக அமையும் சிவலோகக் கூட்டிகளும் அங்குள்ளார் உரையாடல்களும், ஆரவாரங்களும் இறந்த சிவன் சிவலோகமே சேர்ந்துவிட்டது என்ற தெர்பை, அதைப் பிரிந்த கவலையுறுவாரிக்குத் தரும் அறிபுதத்தையும் எண்ணிப் பாரிக்கவேண்டும்: அத்தெம்பு தற்காலிகமரனதாயினுங் கூட, அந்த அவசரத்தில் அதன் தரம் சொல்லொன்று மகிழம் வாய்ந்ததாம். இவ்வாற்றிருக் கவக்கிரியைகளில் திருப்பொறங்கண்ணப் படாடவிகளின்கேளவு மிகப் பெரிதென்றே கொள்ளல் வேண்டும்:

இங்கை சிவகும்பதீத்தை ஸ்நானமும் பொறங்கள்னஞ்சாத்திக் கும்பநீர் தெளித்தலும் பிரேத சத்திக்கிரியையின் பிரதான அம்சங்களாம். இத்தொடர்பில் நிகழும் என்னென்ற அரப்பு முதலிய திருவீய ஸ்நானமும், பிரேதத்துக்கு வீழுதி தரிந்தலும் பிரசித்தமானவை. இவ்வகையீற் சத்தி செய்யப் பட்ட பிரேதம் பாடையில் ஏற்றி மயானங் கொண்டு சௌகரிய படுதல் விதியாகும்; பச்சை மரந்தறித்துப் பாடைகட்டுதல் முறை என்றும் அம்மராமும், வாகத்துக்குரிய மரமாயிருந்தால் விடேடுமென்றும் கொள்வார். இப்படியாக எடுத்துச் செல்லப் பட்டு மயானத்தில் பிரேத தகணஞ்சு செய்யுமளவும் சம்பத்தினக்கு

மட்டுமுளவ சாதாரணர் கனாகிய எங்களுக்கு முதல்நாட்கிரியை
யாகும் விசேஷத்தைக் கூற முதலாயின உடையாரிக்கு மயங்கத்தில்
வைத்து விசேஷ அந்தியேஷ்டியோ, நிர்வாண அந்தியேஷ்டியோ
முடிந்தபின்பே தகணம் நிசமூம்.

அஸ்தி சஞ்சயனம் – சாம்பல்ளீஸல் – காடாற்றுதல்.

தகிக்கப்பட்டவரின் எலும்பையும், சாமிஸலையும் முறையான
சம்ஸ்காரங்களுடன் எடுத்துப் புன்னிய தீவ்தத்திற் சேர்த்தலை
இதன்பண்பாகும்; தகிக்கப்பட்டவரீ, எலும்பு மேனியில் மூழ
உருவமாக இருக்கிறார் என்ற பாவணோடு முன் பிரேத
ல்நானஞ் செய்தவாரே, அங்கும் அவருக்கு ஸ்நானஞ் செய்து
சிவமந்திரங்களை உச்சரித்துக்கொண்டு முறையே முழந்தால்,
மாரிபு, நெற்றி, சிரசு என்ற இடங்களின் எலும்புகள் பிரதான
மாக எடுக்கப்படும். அவ்விடத்தை ஆக்கிரியித்திருக்கக் கூடிய
பூதபைசாகங்களின் திருப்திப் பொருட்டு, பழம், ரொட்டி,
இளந்தர் முதலிய பெருட்கள் பலியாக இடப்படும்: அவரைத்
தியிட்டுத் தகித்தமைபற்றிய தோலுத்துக்கு இது சாந்தியாக
அமையும்: இதற்காக நிலமும் தகிக்கப்பட்டதற்குச் சாந்தி
யாக இனி, ஒருகால் நினங்குளிர்வித்து நவதானியம் விவகைக்கப்
படும்; விதக்கப்பட்ட தானியங்கள் முனைக்கொண்டு செழிக்கு
மனவுக்கு நிலங்குளிரவேண்டும் என்பது விதி: இக்கிரியைக்குக்
காடாற்றுதல் என்ற பெயர் வழங்க வந்தது இதனாலோம்.
பிரேதசரீரத்தோடு உயிர்க்கிறுந்த தொடர்பு பற்றிச் சரீரத்தில்
வைத்துச் செய்தவற்றின் பன்ன உயிர்க்காயது போல எலும்பில்
வைத்துச் செய்வனவும் உயிர்க்கேயாம் என்ற விளக்கம் அவகிய
மானது. பெரியபூரணத்துப் பூம்பாவை வரஸாற்றில் வைத்து
இவ்வுண்மை விளக்கப்பட்டிருத்தல் காணலாம்.

எட்டாம் நாட்கிரிய. (எட்டு)

தகனத்திற்கு முன்பே அந்தியேஷ்டி நிசமூப் பெருதசாதார
னரிகள் சரர்பிக் நடைபெறுகிறியை இதுவாகும்: இப்
பெயரிக் கூட பத்ததிகளிற் சொலிலப்பட்டிருக்கவில்லை, ஆனால்
அவற்றில் வரும் பிரபுதபலி என்ற கிரியைக்குச் சமானமாக
இது இடம்பெறுதல் காணலாம்: நம்மவரிக்குள் இது பிரபல்ய
மாயிருப்பதால் இதை விசாரித்தல் தகும்;

அந்தியேஷ்டி செய்து பிரேதகளம் முடித்துக் கொண்டவர்
சார்பில், அன்றே, அவர் இறந்த இடத்தில் சிவகும்பந்தாபித்
துப் பூசித்து அதன் அயலில் கல் அவ்வது சென்கவி அமைத்து

அதிக இறந்தவரின் உயிர் சாந்தித்தியமாய் இருப்பதாகச் சுன்று தினசரி காலை, மாலை, ஜூலை, அன்னம், இன்றீர் ஆசியன வைத்துத் தீபதூபசுகிதம் பூசித்துவரவேண்டும். இதன் ஆரம்பத்திற்குப் பாஷாணத்தாபனம் என்று பெயர். இப்பாஷாண பூஜை 10 நாள் தொடர்ந்து நடைபெற்றுப் பத்தாம்நாள் பாஷாணம் உரிய சம்பிரதாயப்படி விசேஷ அலங்கார வைபவங்களுடன் எடுத்துச் செல்லப்பட்டுத் தீர்த்தத்தில் இடப் படும்; இது பாஷாண உத்தாபனம் எனப்படும். கல்லெலெடுப்பு என வழங்கப்படுவது இந்நிகழ்ச்சியே; இக்கல்லெலெடுப்பு நேரத் துக்கு முன் அப்பாஷாணத்தின் முன்னிலையில் உணவுப் பண்டங்கள் சகலமும் பெருமளவிற் படைத்துத் தீபதூப நைவேதய உபசாரங்களுடன் கூடிய விசேஷபூஜை நடைபெறும். இப்பூஜைக்குப் பிரபுதபலி என்று பெயரி; பத்ததிகளிலுள்ளபடி இக்கிரியையின் வரலாறு இதுவாகும்:

சாதாரணர்களாகிய நம்மவர்க்கு உடனடியாக அந்தியேஷ்டி முடியாக ஒரையினாலே மேற் காட்டியவாறு இக்கிரியை செய்யும் வாய்ப்பில்லையாயிற்று. அதனால் எமக்குப் பாஷாணஸ்தாபனம், உத்தாபனம் இரண்டும் அந்தியேஷ்டியில் தரிப்பை கட்டபீன் தீக்கிரமாக முடிக்கும் ஒரு கிறுகிரியையரகப் பின்போடப்பட்டுள்ளது. இதனை நோக்கி, இதற்கொரு மரற்று வழியாம் பாங்கில், எங்கள் இவ்வங்களிலும் இறந்தவர் கிடந்த இடத்தில் அன்று தொடக்கம் நீர்க்கலசமும் இளாந்திரம் வைத்து அழுதுந்தொழுதும் வளங்கும் எட்டாம்நாள் உண்பனவும், திசைபனவும், பருகுவனவுமான பண்டங்களைப் பெருமளவில் தயாரித்துப் பண்டத்துக் கற்பூரங் கொழுத்திப் பூஜைக்கும் வழக்கமும் ஏற்பட்டிருப்பதாகத் தெரிகிறது: இவ்வாறாந்திரங்கள் சாரிபில் நிகழும் 'எட்டு' வைபவம் அபரக்கிரியா விதியிற் கானும் பிரபுதபலியின் பிரதியேயாம்: பனி என்ற கருத்திற் கிணங்க அன்று படைத்தவற்றில் ஒரு பகுதியைப் பேயும் பிசாகம் ராக்ஷஸருங் கூட அநுபவிக்குமாறு சந்தியிற் கொண்டு சென்று கழித்துவிடும் வழக்கமுமிருத்தல் குறிப் பிடத்தாமல்:

அந்தியேஷ்டி :

நிர்வாண அந்தியேஷ்டி, விசேஷ அந்தியேஷ்டி, சமய அந்தியேஷ்டி என அந்தியேஷ்டியில் முன்று வகையுண்டு: முன்னைய இரண்டும் உயர்த்திக்கூடியாளர்க்குரியவை: சமய அந்தியேஷ்டியே சாதாரண சமயத்தைக்கூடியாளர்க்குரியது: இவர்களுக்குரிய சாமானிய மண்டபக் கிரியைகள் அவர்களுக்கு முரியவை:

அவரீகளுக்குரிய அத்துவசேநனை கலாசத்தி கரியங்கள் எங்களுக்கிடிலை. எங்களுக்குத் தத்துவபூஜை மட்டுமே உண்டு. சம்பந்தப் பட்ட உயிரானது அபரக்கிரியையின் இறுதியாக வருஞ் சபீஸ்மகரணம் என்றும் கிரியையின் பிள், தன்தகுதிக்கேற்ற அளவு சிவகதியில் மேல்நிலை அடைதற்காகவும், தன்வாழ்நாளில் அது செய்து வந்த சமயக்கிரியைகளில் அவ்வப்போது ஏற்படக்கூடியதாயிருந்த குறைவு களை நிறைவாக்குவதற்காகவும் இச்சமய அந்தியேஷ்டி செய்யப் படுகின்றது. இதற்கேற்றவாறு இவைந்தியேஷ்டியில் சக்திகும்ப பூஜை, தசாயுதபூஜை, பஞ்சகல்யாடுபூஜை, தத்துவபூஜை, தீக் பாலர்பூஜை சிதாவாஸ்துபூஜை, சிவாக்கினிகாரியம், சிவகும்ப பூஜை என்பனை நடைபெறும். இக்கிரியைகளின் ஒழுங்கில் அவ்வியர் மேல்கடியடைதற்கு ஏதுவான தகுதிப்பாட்டடை வரு வித்தற்காக வேண்டுவைவெல்லாம் மந்திரக்கிரியா ரூபமாகச் செய்து முடிவில் அதனைச் சிவாக்கினியிற் கேர்த்து அவ்வகையால் சிவனிடத்திற் கேர்த்து விடுதலாயிய நடைமுறைக் கிருமம் அவதா னிக்கங் கூடியதாயிருக்கிறது. இவற்றில் விசேஷ முக்கியத்துவம் கில அம்சங்களைக் கவனித்தல் பயனுகடவதாகும்;

சிதாவாஸ்து பூஜை :

சிதா என்பது பிரேரத்தைத் தகிக்கும் விறகுப்படுக்கை, வாஸ்து என்பது தனைத்துக்குத் தெரியப்பட்ட இடம். அந்தியேஷ்டி மன்றபத்தில் தென்கிழக்குப் பாகம் இதற்கிணை ஒதுக்கப்படும்;

இந்த அந்தியேஷ்டிக் கிரியைகள் உண்மையான பிரேதத்திலும் அதன் முன்னிலையிலுமே நடைபெற்றபாலன் என்பதை முன்னே கண்டோம். சமயத்தைக் கூட்டுமுடையைவர்க்கு முப்பது நாள் முன்பாகவே தகணம் முடிந்தவிட்டமையால், இப்பொழுது அப்பிரேத சரீரத்துக்குப் பிரதியாக மற்றொரு வேண்டும். ஆகற்காகவே சிதாவாஸ்து பூஜையில் ‘புத்தலிகா’ என்ற பொருள் இடம்பெறுகின்றது. புத்தலிகா என்பது இறந்தவரின் சரீரத்திற்குப் பிரதியாகத் தரப்பையினாற் சமைக்கப்படும் பிரதி சரிமாகும். அதை முன், பிரேத சுத்திப் பொருட்டுச் செய்தனவெல்லாஞ் செய்து, ஒரு சிறு பாகடயிற் கிடத்தி விறகுப் படுக்கையில் வைத்துக்கொண்டே சிதாவாஸ்துபூஜை செய்யப் படும். விசேஷ அந்தியேஷ்டி, நிர்வாண அந்தியேஷ்டியான் களை மயானத்தில் கொண்டு சென்று அந்தியேஷ்டி செய்யும் வழக்கம் இதனால் ஏற்பட்டதேயாம். இது சிதாவாஸ்து கிரியை, சமய தீக்கூயானர்க்கு இறந்த நாளில் தடந்த கிரியையின் தொடர்ச்சியேயாதவின் அங்கு நடைபெற்ற குருஞேதசவத்தை

முதற்செய்தே இங்கும் தொடங்கும். பிரேத சௌரத்தில் அன்று செய்த சிரியைக்கும் புத்தலிகாவில் இங்கு நடக்கும் சிரியைக்கு மிடையில் வேறுபாடுண்டு. அங்கு சிவகும்ப தீர்த்தத்தினால் ஸ்நானங்கு செய்விக்கப்பட்டுச் சிவாக்கினியினால் தகிக்கப்பட்ட அளவே நடைபெற்றது. (இங்கு புத்தலிகாவில்) சிவாக்கினியின் சிவத்துவப்பிரகாசம் நாலூசந்தான மூலம் ஏற்படுதல் உண்டு: அதனால் அன்று நிகழ்ந்த பிரேதசுத்தியையிட இது பிரபாவும் மிக் கதாகின்றது. இனி, இறந்துபோன உயிரைச் சிவாக்கினி யீற் சேர்த்தலும், பின் சிவத்திற் சேர்த்தலும் அங்கிலீஸ்; இங்குதான் இடமிருப்பது.

தத்துவபூஜை:

அந்தியேஷ்டி மண்டபத்தில் தென்கீழ்த்திசையில் சிதா வாஸ்துவுக்குப் பக்கத்தில் இருபத்தைந்து அறைகள் உண்டாக ஒரு ஸ்தண்டிலமிட்டு, அவற்றில் ஜந்துநிறப் பொடிகள் பரப் பப்படும்: இந்நிறங்கள் ஜம்புதங்களைக் குறிப்பனவராகும்: ஒவ்வொர் பூதப்பகுதியிலும், அவ்வப் பூதத்தைச் சார்ந்த கலைகளும், அவிவாவற்றின் அதிதெய்வங்களும் பூசிக்கப்படும்: தத்துவ விளக்க அட்டவணையில் இது பின்வருமாறு அமையும்:

போடி	பூதம்	கலை	அதிதெய்வம்
மஞ்சட்பொடி	பிருதிவி(மண்)	நிவீர்த்திகலை	பிரமா
சுக்கைப்பொடி	அப்பு (நீர்)	பிரதிஷ்டாகலை	விஷ்ணு
சிவப்புப்பொடி	தேவு (அக்கினி)	வித்தியாகலை	ருத்திரன்
கறுப்புப்பொடி	வாயு	சாந்திகலை	மகேஸ்வரன்
வெண்பொடி	ஆகாயம்	சாந்தியாதித்தகலை	சதரசிவன்

இத்தத்துவ பூஜையின் தாற்பரியமாவது: சம்பந்தப்பட்ட உயிரின் தத்துவ விரிவு இயலுமாவு ஒடுக்கப்பட்டுவிட்டது: இனி அது தன் தகுதிக்கேற்பச் சிவத்துவச் சார்பில் தனக் கேற்குமளவுக்கு உயர்க்கி பெறலாம் என்பதே;

இவ்வில்வகையில் அந்தியேஷ்டிக் சிரியைகள் நடந்த இறுதிக் கட்டத்தில் புத்தலிகா தகனஞ்சு செய்யப்படும்: இதுவே முன் ஒரிடத்தில் எங்களுக்கு இரு தகனம் எனக் குறிப்பட்டதாம்: அந்தியேஷ்டிக் சிரியையிக் காரசரி மனத்தைக் கவர வது இப்புத்தலிகா தகனமாகும்: அந்தியேட்டியைக் குறிப்

பிடுகையில், ‘தருப்பை கடுதல்’ எனச் சுருக்கமாகச் சொல்லிக் கொள்ளி பெரும்பால்மை,

இவையெல்லாம் முடிந்த பின்பே எமக்குப் பாஷானை ஸ்தாபனமும், இறுதிநாளாய் விட்டபடியால், கையோடே பாஷானை உத்தாபனமும் நடைபெறும்;

இதுவரை விபரிக்கப்பட்ட இவ்வளவும் அபரக்கிரியையில், பிரேத சரீரம் சம்பந்தப்பட்டவரையில், அதனை முன்விலையாகக் கொண்டு நிகழ்ந்தனவாகும். இனி இவற்றின் தொடர்பாக நடைபெறுவன் எல்லாம் நாம் முன் கவனித்தவாறு இறந்து போன உயிரின் பிரேதத்தன்மை நீங்கி அது பிதிரர்களின் காயத்தால் தன் தேவைகள் நிரம்பப்பெற்று மேல்கதியிற் செல்லுமாறு கருதிச் செய்யப்படுவனவாம்.

அக்கிரியைகள் நக்னதானம் முதல் சபின்மகரணம் இறுதியாகப் பலவாகும்; சபின்மகரணமும் முடிந்தபின்பே அதற்கு மேல்கதிப் பேரெங்பது ஆகமக்கொள்கை,

இப்பகுதிக் கிரியைகள் அனைத்தும் பொதுவில் சிரார்த்தம் எனப்படும். இறந்தவர் ஒருவரின் ஈடேற்றத்தை இங்கிருப்பவர்கள் பெரும்வீடியமாகக் கருதி இயன்ற அனு கூடுதலான சிரத்தையுடன் இவற்றைச் செய்தல் வேண்டும் என்பது இப்பெயர்ப்பொருள் தரும் விவக்கமாம்; சிரார்த்தம்-சிரத்தையுடன் செய்யப்படுவது என்பது. முன் ஆரம்பத்திற் காட்டியவாறு பிதிரர்களே இச்சிரார்த்தக்கிரியைகளில் மிகுதியாக இடம் பெறுவர். தானங்களும் மிகுதியாக இடம் பெறும்; இன்றைய நம் வழக்குமுறையில் இவையைனத்தும் வீட்டுக்கிரியைகள் என்ற பெயரில் அடங்கும்:

எங்கள் வீட்டுக் கிரியைகளில் புரோகிதர்கள் இடம் பெறுவார்கள்: புரோகிதர்களாகிய ஜயர்மாரை அழைத்து அவர்கள் முல்லமாகவே எல்லாக்கிரியைகளும் நடைபெறுதல் பிரசித்தம்; இவையெல்லாக் கிரியைகளிலும் புரோகிதர்களிடத்தில் பிதிரர்கள் ஆவாறுனர் செய்யப்படுதல் ஒரு சிறப்பம்சமாயிருக்கும். அவர்கள் ஆப்போதைக்குத் தாம் பிதிரர்கள் என்ற பாவணையுடனிருந்து நாம் வழங்கும் தானங்களை ஏற்றுத் திருப்தியடைந்து, அவ்வகையால், இறந்தோர்க்கு உதவ இருப்பவர்களாகிய மூலப் பிதிரர்கள் திருப்தியடையும் நிலைய உருவாக்குகிறார்கள்: சிரார் த்த சி கிரியைகள் எல்லாவற்றிலும் அவற்றை நடத்துவிக்குங் கர்த்தா திநுப்தியோ என விழவுதலும் அவற்றை நடத்தும் புரோ

கிதர்கள் திருப்தி என்ற சொல்லிக்கொள்ளுதலும் நிகழ்தல் குறிப்பிடத்தக்கதானும்.

இச்சிரார்த்தக் கிரியைகளில் ஏகோத்திஷ்டம் மட்டும் பிதிர ஆவாகனத்திற்கு விலக்காகும். ஆக்கிரியையில் அமரும்புரோகி தரில் இறந்ததாகிய பிரேத்துவசம்பந்தமான உமிரே ஆவாகிக் கப்படுகிறது. அதன் பிரேத்துவம் முற்றுக அகலுதற்கு உபகாரமாக, ஏகோத்திட்டத்தில் அமரும் புரோகிதருக்கு எல்லாவகையிலும் கூடுதலான தரமும், தொகையுமான பொருள்கள் பெருமளவில் தானஞ் செய்யப்படும்; இந்த ஏகோத்திஷ்டத்தை ஏற்பவர் இது காரணமாக ஒரு வருடங்கால ஆசௌச முடையராயிருப்பரீஎனவும் அக்காலத்தில் அவர் சமயக்கிரியைகள் எதிலும் பங்குபற்றுத்தானு அருகதையற்றவராவார் எனவும். அந்த ஒரு வருட காலத்தில், அவர் புண்ணிய தீர்த்த யாத்திரை யண்ணுதல் முமொகவே அவருடைய ஆசௌச தோஷம் சரியாக நிவிர்த்தியாகும் என்றும் கொள்ளப்படும்: அங்குணமரத வால் இதை நடத்துவிக்குங் கருத்தா தமது சக்திக்கு இயலுமான அவை முயன்று அவரிக்கு ஆக வேண்டிய சுலப வசதி களையும் ஏற்படுத்திக் கொடுக்க வேண்டியவர் ஆகின் ரூபர் சிரார்த்தங்களுள் மகாசிரத்தையுடன் நடத்தவேண்டிய பெருஞ் சிரார்த்தம் இதுவாகின்றது: இனி, இச்சிரார்த்தக்கிரியைகளின் சிறப்பம்சங்களைத் தனித்தனியரசு முறையே நோக்கி மேற் செல்வரம்பு.

நக்ஞதானம் :

இறந்தவருக்கு ஏற்படக்கூடிய ஆடையில்லாத குறையை நீக்குதல் பொருட்டுச் செய்யப்படுவது. நக்ஞம் நிர்வாணநிலை: அதனுடன் அவருடைய பசிதாகத்துக்கும் இது சாந்தியளிப்ப தாகக் கொள்ளப்படும்: உயர் திங்கஷயாளர்க்கு இது பிரேத தகணம் முடிந்த கையோடே செய்யப்படுவது;

இடபதானம் :

எருதுக்குச் சிறப்புச் செய்து அதனைப் பூசித்துத் தானாகு செய்தலு; இறந்தவர் சாரிபில் இருக்கக் கூடியதான் தரிம பலன்களை, இன்னும் அவர்காரிபில் உள்தாக வைக்காது, இடபத்தின் மூலம் சிவனிடத்திற் சேர்த்துவிடுதல் இதன் நோக்கமாகும்: இறந்தவர் தம்வாழ்விற் செய்தனவாகிய தான் தரிமங்கள் ஒவ்வொன்றும் அவர் நான் எனது என்ற உணர்விற்

செய்தனவரகளின் அவை மேலும் அவரோடே ஒட்டிக்கிடந்து மேலும் மேலும் தமிப்பைகிய பிறப்புக்களைக் கொடுத்தல் கூடும்: அது அவர் அடையவேண்டிய சிவகதிப்பேற்றுக்குக் குந்தகமாகும். இந்நிலையைத் தவிர்த்தற்கு ஒரேஒரு வழி அவற்றைச் சிவனி டத்திற் சேர்த்தவிடுதல் தான். நான், எனது அற்றநிலையிற் செயல்களைச் செய்பவருக்கு இப்படியொரு தேவை ஏற்படாது, இந்நோக்கில், சாதாரண சிவபூசை, அடியாரிபூசையிலும்கூட அதனைப் பலனைச்சிவனிடத்திற் சேர்த்துவிடும் நிலை கிரியை முகமாக உண்டு. இச்சைவஞான உண்மையின் அடிப்பாடாக இச்சிராரித்தக்கிரியை அமைந்திருத்தல் குறிப்பிடத்தக்கதாம்: இக்கிரியை குத்திர நூல்களில் மிக விரிவாகச் சொல்லப்படும்: ஆனால், அங்கு இதன் விபரமும் விளக்கமும் வேறு. இச்சைவஞானவினங்கம் அங்கிலை, அங்குள்ளபடியே இவற்றை கொள்வது கவதிகம், கிரியைகள் பெயரங்களை ஒன்றுமிகு பினும் கவதிகத்துக்குஞ் கைவத்துக்குமிடையில் இத்தகைப் பேறுபாடுகள் பெருப்பான்மையாகும்:

ஏகோத்திஷ்டம் :

புரோகிதரிற் பிரேதசரீர சம்பந்தமான உயிரை ஆவா கான்று செய்த தானாஞ் செய்யுஞ் சிராரித்தம் இதுவாகும்கூ இதுபற்றி முன்னும் கவனித்தோம்: இதை ஏற்கும் புரோகிதரை, 'ஏகதட்டர்' என்று சாதாரண வழக்கிற கூறுவதுண்டு: சிலர் சிலரைச் சிலநேரத்திற் சிலர் சிலர், 'அவர் ஒரு ஏகதட்டர்' என்று பரிகாசமாகக்கூறும் பொதுசன வழக்கம், இச்சிராரித் தப்பயிற்சியால் ஏற்பட்டதேயாம்: இந்தஏகோத்திஷ்டத்துக்கு விதிக்கப்பட்ட தானங்கள் இருபத்துநான்கு அவை அருமாறு:

பவித்திரம்	பாதுகை	யோகபட்டம்
புனாடி	தண்டு	அடை
கமண்டலம்	கெளபீனம்	குளிலா
ஐபமாலை	ஷ்பூதிப்பை	மேவங்கி (போர்வை)
வல்திரம்	தெய்	சமையல், உணவுப் பாத்திரங்கள்
மோதிரம்	வெண்ணெய்	தானிய வகைகள்
பொன்	பசு	சரிவாலங்கார தாசிகள்)
இரத்தினம்	பூமி	தாசர்கள்] அடிமை

மாசிகங்கள் :

மாசாமாசம் இறந்த திதியீரி செய்யப்படுவது சிரார்த்தம் மாசிகம் எனப்படும். இது முதலிவருடம் முழுவதும் நடை பெற வேண்டியது: மேற்குறித்த ஏகோத்திழ்டத்தோடு, முதல் மாசிகம் முடிவுற்றதாகக் கருதப்படும்; எனவே மாசத்திதிக் கணக்கில் எஞ்சியிருப்பது பதினெண்ரூ: இவற்றுடன் இடைக் கால மாசிகங்களாக நான்கு சேரித்து எல்லாமாக 15 மாசிக் கங்கள் கொள்ளப்படும்: இடைக்கால மாசிகங்கள் நான்கும் வருமாறு:

- 1: ஊனமாசிகம் - ஏகோத்திழ்டம் முடிந்து 27 ஆம் 30 ஆம் நாட்களுக்கிடையிற் செய்வது;
2. ஊனதிரிபகு மாசிகம் - அத்தொர்பில் 40 ஆம் 45 ஆம் நாட்களுக்குக்கிடையிற் செய்வது;
- 3: ஊனஷாண மாசிகம் - ஆவ்வாறே 170 ஆம் 180 ஆம் நாட்களுக்கிடையிற் செய்வது,
4. ஊன ஆப்திகமாசிகம் - அவ்வாற்றுல் 350 ஆம் 365 ஆம் நாட்களுக் கிடையிற் செய்வது;

இந்த இடைக்கால மாசிகங்களுக்கு மட்டும் திதி நியமம் கொள்ளப்படுவதில்லை: செய்யும் தினம் ஒரு சுபதினமாயிருந்தாற் சரி. இம்மாசிகங்கள் பதினெண்தும், இறந்தவரிக்கு வாழ்க்கைச் சாரிப்பிலிருக்கக் கூடியபற்றாக்களை இயலுமாவு நீக்கிவைக்கும் நோக்கமாகச் செய்யப்படுவன: இப்பதினெண்து மாசிகளும் நிறைவுற்றறிஞி சபின்மடக்கணம் என்பதோர் கிரியையுன்னது: இதுவும் நிறைவுற்ற பின்பே குறித்த உயிர் சிவகதிக்காணாகும் என்பார். இந்நோக்கில், ஒருவர் இறந்து ஒருவருடமுடிசிலேயே சபின்மடக்கணம் நிகழ வேண்டியது: ஆனால், அவ்வளவுக்கு அதைச் செய்தற்குரிய கர்த்தா நிலைத்திருத்தல் பற்றியெழுஞ்சந்தேகத்தை முற்கொண்டு இச்சபின்மடக்கரணத்தையும் ஏகோத்திட்டம் முதலியன நடந்த அன்றே (எவ்வளவுக்கு 31) செய்தல் வழக்கமாகிவிட்டது. அதற்காக, அதற்குமுன்னேடியாக நிகழ்தற்குரிய 15 மாசிகங்களையும் அவ்விடத்தில் ஒருங்கே செய்து விடுதலும் வழக்கமாயிற்று: முன்னெங்களிக்கையாக அப்படிச் செய்தாலும், மேலும் சிரமந் தவரூமல் மாசாமாசம் மாசிகள் செய்தே வரல் வேண்டும் என்பது விதி:

தடுமோற்றங்கள் சில :

एகோத்திழ்டம் என்றால் ஏக + உத்திழ்டம்: ஏக - ஒன்று உத்திழ்டம் - உத்தேகிக்கப்பட்டது: அதாவது ஒன்றையே

உத்தேசித்துச் செய்யப்படுவது எனப் பொருள்படும். மற்றும் சிரார்த்தக் கிரியைகளில் விநாயகபூசை, சிவகும்பூசை, பிதிர் ஆவாகணம், பூசை என்பவற்றுக்கும், இடமுண்டு, அதுபோலராகாது இங்கு இறந்ததாகிய உயிர் ஒன்றுக்கே நேரடியாக இது நிகழ்தலால் இது ஏகோத்திஷ்டம் எனப்பட்டது என்பரீ? குத்திரங்களிலும்சரி சைவபத்திதிகளிலுஞ்சரி ஏகோத்திட்டத்தைத் தொடர்ந்து மாசிகம் இடம்பெறுகிறது; முதலாவது மாசிகம் ஏகோத்திஷ்டக் கணக்கில் விடப்படுவதாக அங்குள் சொல்லப் பட்டிருக்கிறது. இங்குஞ் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது: இந்நோட்கில் ஏகோத்திஷ்டத்துக்கும் மாசிகத்துக்கும் அந்தரங்கத் தொடர்பு இருக்கவேண்டல் இயல்பே. அதற்கேற்றுந்தபோல், கிரியாக்ரம ஜோதிகை என்ற அகோரஸ்வாக்சாரிய பத்ததியில் ஏகோத்திஷ்டங்கு சொல்லி முடியவில்,

இவ்வாறு செய்த பதினேராம் நாளிலும் மாஸா மாஸம் நாற்பதிதைந்தாம் நாளிலும் ஆரூம் மாஸத்திலும் வருஷாந்தத்திலும் பதினைந்து ஏகோத்திஷ்ட சிரார்த்தஞ் செய்க: என்றும்,

திரு. கி. சுப்பிரமணிய தேசிகர் எழுதிய சைவக்கிரியைகள் என்ற நூலில், மாசிகங்கள் பற்றிக் கூறும் பகுதியில்,

இவைகளும் இறந்தவசை மட்டும் குறித்துச் செய்யப்படுவனவாதலால் ஏகோத்திட்டங்களேயானும், என்றும் குறிப் பிடப்பட்டிருத்தல் காணலாம்;

எங்கள் சார்பில் இன்று நடைமுறையில் உள்ளதை அவதானிக்கையில் ஏகோத்திஷ்டக் கிரியைக்கும் மாசிகக்கிரியைக்குமிடையிற் குறிப்பிடத்தக்க அளவு வேறுபாடுண்டு. ஏகோத்திஷ்டமென்றால், இறந்தவரின் பிரேதத்வத்தைத் தொடர்பை நீக்குவது, அவரது பிரேதத்துவத்தைப் புரோகிதரில் ஆவாஹித்துத் தூய்மைசெய்து கொள்வது என்றாலும் குத்திரந்துகளில் உள்ளது: அருளூசலசாஸ்திரிகள் பதிப்பித்துள்ள அபஸ்தம்பஸ் மிருதியிலும் அவ்வாறேயுள்ளது: அதற்கிலைந்தாற்போல், சைவபத்துதியாகிய கிரியாக்ரம ஜேதிகையிலும், ‘ஏகோத்திஷ்டமாவது தேவகாரியங்களில்லாமல் மரித்தவரைப் பரிசுத்தஞ் செய்வது’ என்ற வசனங்களைப்பகுதிரது. சுப்பிரமணிய தேசிகர் அவர்கள், ஏகோத்திட்ட விஷயத்தை அதிகாரங்களுக்கமாசிசொல்லி அகிகிரியையின் சுவருபத்தைச் சொல்லாமலே விட்டிருக்கின்றார்:

கிலவேளைகளிற் சிலரி சிலரை ‘ஏகதூட்ட’ என்ற பரிகாசம் பண்ணும் தன்மையை அவதானிப்பதிலிருந்து நாம் சிந்துக்க

வேண்டியதும் உள்ளு: யார் தமக்கு எதைச் செய்தாலும், அதாவது தூஷனையோ, பூசனையோ எது பண்ணினாலும் எதிரிக்கும் ஆற்றலில்லாமல் ஏற்றுக் கொண்டிருப்பவரைத்தான் நம் மவரி 'ஏகத்டபர்' என்று பரிகாசிக்கிறார்கள்: கிரியையில் சம்மந்தப்படும் 'ஏகோத்திஷ்டர்'க்கு நடப்பனவற்றிலும் இதீதன்மை அவதானிக்கக் கூடியதாயிருக்கிறது. அவர் தலையில் எண்ணெய் வைக்கிறார்கள்: எலுமிச்சம்புளி வைக்கிறார்கள்: அரப்புக்கூட வைக்கிறார்கள்: முடிவில் அவரைப் போக விக்குச் சாணமும் தெளிக்கிறார்கள். அவர் ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறார்கள்: எங்கள் குழலில் நிகழும் ஏகோத்திஷ்டங்களில் இப்படி நிகழ்தல் காணப்படும்: இந்த ஏகோத்திஷ்டர் பண்பே, குறித்த பரிகாசபாத்திரமாகிய ஏகத்டபர் பண்டுமாயிருத்த வினாகி இந்த வழக்கம் சமுதாயத்தில் நெடுக இருந்துள்ள தென்பதற்கு ஜயமில்லை: ஸமிருதீயில், இங்ஙனம் எண்ணெய், சிகக்கக்காய் முதலியன் அவருக்கு வைக்கும் செய்தி சொல்லப் பட்டிருக்கிறது. பிரேதேகசுத்தி என்ற கருத்துநிலைக்கு இது பொருத்தமாயும் இருக்கிறது: ஆனால், கைவைபத்தியாகிய கிரியாக்கிரம ஜோதிகையிலாவது, கைவைக்கிரியைகள் என்ற நூலிலாவது ஏகோத்திஷ்டருக்கு எண்ணெய் அரப்பு வைக்குஞ் செய்தி சொல்லப்படவேயில்லை; இனி ஏகோத்திஷ்டந்தான் மாகிகமென்றால், மாகிகக் கிரியையிலும், இப்படி எண்ணெய் அரப்பு முதலாயின் வைக்கும் வழக்கம் இருக்கவேண்டுமே! அன்றியும் மாகிகத்தில் பிண்டமிட்டுத் தரிப்பணம் பண்ணும் நிகழ்ச்சியுண்டு; ஏகோத்திஷ்டத்தில் அது இல்லை.

இந்துஸமைகளை நோக்குதையில், எங்களுக்குரிய ஏகோத்திஷ்டமும் மாசிகமும் சம்பந்தப்பட்டவகையில் ஏதோ சில தடுமாற்றம் இருப்பதாகத் தெரிகிறது: இது மேல் விசாரணைக் கோரியதொன்றாகும்:

சோதகும்பசிரார்த்தம் :

சோதகும்பம் - உதகத்தோடு கூடிய பாத்திரம்: அதாவது நீரிப்பாத்திரம்: இறந்த உயிருக்குரிய முக்கிய குறைதாகம் எனக்கொண்டு இறந்த அன்றே தகணம் முடிந்ததும் அவர் கிடந்த இடத்தில் தன்னீர் வைக்கும் வழக்கம் இத்தான்த்தினி முக்கொடி நிகழ்ச்சிபாரும்: வருடம் முழுவதுமே இத்தேவைப் பொருட்டு நீர் நிறைந்த பாத்திரம் தானாஞ் செய்ய வேண்டுமென்பது கொள்கை. அது இயலாமைக்காகச் சபின்மகரணத் தின்முனி இத்தானாஞ் செய்தல் பிரதானமாகக் கருதப்பட்டு வருகிறது.

சபின்மகரணம் :

இக்கிரிய சபின்டி என்றால் சுவங்டி என்றால் சுருங்கிய பெயரால் நம்மவரினை வழங்கும். பிண்டங்களின் மூலமாக இறந்தவரான உயிகரப் பிதிரர்களுடன் சேர்த்தல் சபின்மகரணம் எனப்படுகிறது. பிண்டம் என்பது மாவைக் குழுத் திடும் உருண்ணட. இறந்த உயிரின் நலநோக்காளர்களாகிய பிதிரர்களைப்பற்றி ஏலவே கவனித்தோம். அவர்களைப் பிரீதிப் படுத்தும் நோக்கமாகவே முன்னையகிரியைகள் பெரும்பாலும் நலடபெற்றன: இனி. அப்பிதிர தேவரிகளோடு உயிரைச் சேர்த்து இக்கிரியையினர்களுடப்படுகிறது. அதன்மூலம், இறந்த உயிர் தன்பிரேதத்துவ நோயும் மற்றுக் கீங்கி ப் பிதிரத்துவத்தை அடையினும் அடையும். அத்து தேவத் துவமடையினுமடையும், தனக்குத் தகுதியுண்டேல் சிவத்து வத்தையுமடையும் என்பதே கொள்கை;

இக்கிரியையில் பிதிரர்களோடு தேவரிகளும் ஆவாகணம் பெறுவரி, எல்லாமாக 8 புரோதிதர்கள் இக்கிரியைக்குத் தேவைப்படுவார்.

தேவர் பொருட்டு இருவர்	— நந்தி, மகாகாளர்.
பிதிரர் பொருட்டு முயரி	— ஸ்கந்தரி, சண்டரி, கணுதீசரி.
அதிதி அப்யாகதரி இருவர்	— ஆரேனும் அப்போது அவ்விடம் வந்தவராக உள்ளோர்;
நியித்தரி	ஓருவர் — இறந்த உயிரின் பொருட்டு நியமிக்கப்படுவார்:

சபின்டிக்கிரியையில் இவர்கள் என்மரும் அமர்த்தப்படும் ஒழுங்கு கவர்ச்சிகரமானது. தேவர் இருவரும் மேற்குப்பக்கத் தில் கிழக்குமுகமாகவும், பிதிரர் தெற்கில் வடக்குமுகமாகவும், நியித்தர் கிழக்கில் மேற்குமுகமாகவும், மற்ற இருவரும் நிமித் தருக்கு வடக்கே மேற்குமுகமாகவும் அமர்த்தப்படுவார்; இவர் களுக்கு ஆக வேண்டிய உபசாரங்கள், பூசைகள், தானங்கள் முடிந்தபின் சபின்மகரணம் இடம்பெறும்.

வாழையிலையில் மேற்கு ஓரமாக மூன்று பிண்டங்கள் தரிப்பையின் மேல் தனித்தனி இடப்பெறும். கிழக்கில் தனியாக ஒரு பிண்டம் தரிப்பையின்மேல் அமையும். இப்பிண்டம் சற்று நீணமானதாய் அந்தங்கள் சற்று வளைந்து மற்றப் பிண்டங்களைத் தென்குவதாய் இருக்கவேண்டும்: குறித்த முன்று பிண்டங்களிலும் முறையே ஸ்கந்தரி, சண்டரி, கணுதீசரி என்ற

பிதிரர் முவரும் ஆவாஹிக்கப்படுவர்: கிழக்குப்பிண்டத்தில் இறந்த உயிரே ஆவாகிக்கப்படும்: பிதிரர்களை ஆவாகிக்கும் போதும் பூஜிக்கும் போதும் முறையே ஸ்கந்தரைக் குறித்து அஸ்மத் பிதரே நம என்றும், சண்டரைக் குறித்து அஸ்மத் பிதரா மஹாய நம என்றும், கணைச்சரைக் குறித்து அஸ்மத் பிதரா மஹாய நம என்றும் மந்திரிக்கப்படும்: பிதரே - பிதாவுக்கு, விதாமஹாய - பேரனுக்கு, ப்ரபிதாமஹாய - பீட்டனுக்கு என்பது அர்த்தம்: கிழக்கிலுள்ள நிமித்திகரைக் குறித்து, ஒம் சிவகோத்ர ஜாதாய, சிவிப்பதாயதிக்கா நாம யுக்தாய பிதரேநம : - சிவகோத்ர திரத்திற் பிரந்தவரும் இறந்து சிவமாந்தன்மையைச் சார இருப்பவரும் தீக்காநாபமுள்ளவருமாகிய பிதாவுக்கு வணக்கம்- என்று மந்திரித்தல் வேண்டும்: இப்படியமைக்கப்பெற்ற பிதிரர்கள் முவருக்கும் நிமித்தருக்கும் நைவேத்திய பூஜை உபசாரங்களெல்லாம் கரித்தாவாற் செய்யப்படும்: கந்தத்துக்காக இவர்களுக்கு மஞ்சள்சாத்திப் பத்திரபுஷ்பங்களுஞ் சாத்தப் படும். முடிவில், நிமித்த பிண்டத்தில் சாத்தப்பட்ட பத்திரத்தை வெடுத்து பிதிரர்கள் பிண்டத்திற் சேர்த்தல் மூலம் இந்த நிமித்தர் பிதிரர்களோடு ஒன்றாக என்ற பாவிக்கப்படுகிறது: இது சைவசிராந்தத்திற் சபீண்மகரணமுறையாகும்:

நிமித்த பிண்டத்தை மூன்று பகுதியாக்கி பிதிரர் பிண்டங்களுடன் தனித்தனி சேர்க்கும் முறையும் ஒன்றாக்கு: அது வைத்திருத்துக்கு; சைவத்துக்கன்று:

குறித்த இவ்வொழுங்கே சமயதீகையாளர்களுக்கும், விசேட தீக்கூயாளர் முதலியாரிக்கும் பிண்பற்றப்படுவது: ஆனால், உயர்தீக்கூயாளர்க்கு, தேவர், பிதிரர் சாரிபில் உள்ளார் பெயர்கள் மட்டும் வேறு: அவர்களுக்குத் தேவர் சாரி பில் அநந்தர், உருத்திரர் என்போரும், பிதிரர் சாரிபில், சதர், சதாகிவர், சாந்தர் என்போரும் இடம்பெறுவர்:

மேற்காட்டிய விபரத்தில் நாம் கவனித்த பிதா, பிதா மஹர், ப்ரபிதாமஹர் முவரும் தந்தைமரபு குறித்தவர்கள்: கிரியை செய்யும் ஒருவர் (கரித்தா) தமது தந்தைக்காவது, அவரது சகோதரர்க்காவது சுப்பிடிசெய்கையில் இந்தமுறையை அனுசரிக்கலாம்: இனி, தாய் அல்லது அவரின் சகோதரன் களைக் கருதிச் செய்கையிலும் இதுவே முறை. இங்கு இடம்பெறும் தேவர்களும் பிதிரர்களுமே அதற்குமுரியவர்கள்: ஆனால் பிதா, பிதாமஹர், ப்ரபிதாமஹர் என்ற பெயர்களுக்குப் பதிலாக மாதா, மாதாமஹி, ப்ரமாதாமஹி என்பன இடம்பெறும்: இப்படித்தாய் மரபு, தந்தைமரபு இரண்டுக்கும் பொருந்தாத சந்தர்ப்பத்தில் இந்த ஒழுங்குமுறை பிண்பற்ற வராது. உதாரணமாக, கணவன் மனைவிக்குச் சபீண்டி செய்கையிலும், ஒருவன் தன் சகோதரனுக்குச் செய்கையிலும்,

மேற்கூறியவாறு தாய்மரபில் மூவருக்கு அல்லது தந்தைமரபில் மூவருக்குப் பிதிரர்களைக் கருதும் நிலை பொருந்தாது. அந்நிலையில், பிதிரர் மூவர்க்குப் பதிலாக ஒருவரையே கருதி ஒரே பிண்டமேயிடவேண்டும் என்பது. இதற்கு ஏகோதிட்ட விதானம் என்று தனியான பெயருண்டு.

இங்ஙனம், நிமித்தா (இறந்த உயிர்) பிதிரர்களோடு ஒன்றுக்கப்பட்டு விட்டமையால் இனி மாசாமாசம் நிசமுவிருக்கும் மாசிகங்களில் அவருக்குத் தனிப்பிண்டம் வேண்டியதில்லை; அவரையும் பிதிரர்களுடன் ஒன்றுவே கொண்டு மூன்று பிண்டத்துடன் மாசிக்கிரியை முடிக்கலாம்;

ஆப்திக சிரார்த்தம் :

முதலாவது வருஷ முடிவில் இறந்த திதியிற் செய்யப்படும் சிரார்த்தம், இதில் மேற்காட்டியவாறு நிமித்தருகிகுப் பின்டமோ தானமோ வேண்டியதில்லை, இதுவே அபரக்கிரியை களின் பூர்த்தியாகக் கருதப்படும்.

வருட சிரார்த்தம் :

சிரார்த்தக் கிரியைகளின் தொடர்பு இடையஞ்சிக்கச் செய்வதற்காகவும், பிதிரர்களை இடையருத் திருப்பதிநிலையில் கூவத்துக் கெரள்வதற்காகவும், வசிக்குமிடங்களிக் மந்திரக் கிரியை வாசனையை ஏற்படுத்துமுகமாகவும், வருடாவருடம் இறந்த திதியிற் செய்யப்படுவது வருட சிரார்த்தம் எனப்படும்;

மஹாளையம் :

வருடத்தில், புரட்டாசி மாசத்து அபரபக்கம் (அமாவாசைக்கு முன் 15 நாள்) பிதிரர்க்கு விசேட காலம் என்னுங்கருத்தண்டு; அக்காலத்தில் அவர்களின் திருப்பதி வேண்டிச் செய்யப்படும் சிரார்த்தம் மஹாளைய சிரார்த்தம் எனப்படும்; மற்றும் சிரார்த்தங்களில் ஏற்படும் குறைநிறைகளுக்கு இது சாந்தியாக அமையும். மஹாளையம் — பேரொடுக்கம்; ஆலயங்களில் அர்த்தயாமபூசை போல அபரக்கிரியையில் இது இடம்பெறும்,

அமாவாசைத் தர்ப்பனம் :

அமாவாசை நாளில் விரதமிருந்து பிதிரி திருப்பதிக்காக என்னாந் தண்ணீரும் இறைத்தல், தந்தை வர்க்கம், தாய் வர்க்கம் இரண்டினுக்கும் இது நன்கம் தருவதாகும்;

அபரக் கிரியைகளும் நாங்களும்

சிவன் சிவத்தன்மைகள் கெட்டுச் சிவத்தன்மை அடையாச் செய்தலே அபரக்கிரியைகளின் பண்பும் பயனும் என்பது மேற்கண்ட கிரியை விபரங்களாற் புலனுகின்றது. நாம் ஒவ்வொரு வரும் இக்கிரியைகளுக்குத் தகுதியாகும் நிலையில் நம்மை வைத்துக் கொள்ள வேண்டுவதன் அவசியத்தை இக்கிரியைகள் உணர்த்திக் கொண்டிருக்கின்றன. இவற்றுக்குரிய அடிப்படைத் தகுதி சிவத்தையும், சந்தியா வந்தன அனுஷ்டானக்கிரமமும். இயலுமனவுக்குக் கூடுதலான சமயாசார சுத்தியுமாம்.

மன்னாடிக் கிடக்கும் இரும்பைக் காந்தம் வலிக்காது. செழும்பு மண்ணாடிக்கிடக்கும் பாத்திரத்துக்கு மெருகு பூசினாற் பிடிக்காது. மேற்குறிக்கப்பட்ட சமயாசார சுத்தமில்லாத நிலையில் உயிருக்குச் செய்யும் அபரக்கிரியைகளும் அத்தன்மையனவே ஆகிவிடும்;

எவ்வரெனினும் இறந்தவருக்கு அபரக்கிரியை செய்தேயாக வேண்டும் என்ற கொள்கை, சைவத்தில் நியதியரசு இருக்கிறது. அது சமய சம்பிரதாயமாக மட்டுமல்ல; இன்றியமையாத சமயக் கடமையுமாய் இருப்பதால் அதற்குரிய தகுதியை நாமே நாமாக நம்மில் ஏற்படுத்திக்கொள்ள வேண்டும் என்பது சொல்ல மலே அமையும். இறந்தவர்களாகிய நரம் நன்மையடைய வேண்டுமென்று கருதி, இருப்பவர்கள் அருந்தி வருந்தி நமக்காகச் செய்யுங் கிரியைகள் விஸ்போதல் கூடாதல்லவா!

இறந்தவர்களைக் கருதி இக்கிரியைகளைச் செய்வார்க்கும் அதற்குரிய தகுதிப்பாடு இன்றியமையாததே: அவரும் அதற்கேற்ற அடிப்படைத் தகுதியாகிய சிவத்தையும், சந்தியாவந்தன அனுஷ்டானம், இயலுமனவு சமயாசாரசுத்தி என்பன உள்ள வராய் இருத்தக் கேள்வும்:

இக்கிரியைகளைச் செய்விக்கும் பொருட்டாக நம் மாடு நியமிக்கப்படும் குருக்கள்மாரும், புரோகிதர்களும் கூட அதற்கேற்குமல்ல ஆசராசிலர்களாயிருக்கவேண்டியதும் அவசியமே யாம். சிவபூஜை, அக்கிளிகரியம், வேதபாராயணம் என்ற அதுசரணைகள் உள்ள குருக்கள்மாரும் புரோகிதர்களுமே இதற்குரியவர் ஆவர். மேற்கண்டவாறு, இக்கிரியைகளில் மிகுதி யாக இடம்பெறுவது தானம். தானத்துக்கு வரையறவான ஒரு இலக்கணமுண்டு. உரிய தகுதிவாய்ந்த ஒருவரை வரவழைத் துச் செய்யுங் கொடையே தானமெனப்படும்: ஏதும்தேவை

கருதி வந்தவருக்குத் தகுதி நோக்காது கொடுப்பது தருமம் எனப்படும், அபரக்கிரியகளின் போதுந் தருமத்துக்குப் போதிய இடமுண்டு. அதுவேறு இதுவேறு. இடபதானம், சோதகும்ப தானம், முதலாகிய தானங்களைச் செய்யும்போது ஏற்பவரு கடைய தகுதியைக் கண்டிப்பாக அவதானித்தே செய்தல் வேண்டும்; உரியதகுதியுள்ளோர் கிடைக்காத பட்சத்தில் ஒரு தரிப்பையை வைத்து, ஆசாரியலட்சனம் வாய்ந்த ஒரு நற்புரோ கிராக, அவ்வது தாம் வழிபடும் ஒரு ஆலை மூர்த்தியாகப் பரவித்துத் தியானித்துத் தமிமியல்புக்கேற்ற முறையில் வழி பட்டுத் தான்தி திரவியங்களை அதன் முன் படைத்து நேர்த்தி செய்துகொண்டு அத்திரவியங்களைக்கோயிலுக்கேகொடுத்துவிட வேண்டும்என்னும் விதியுமுண்டு. தானம்என்பதைத் தகுதியற்றவர் கையிற்கொடுத்தலே பாபம் என்பார். தகுதியற்றவனுக்குத் தானம் கொடுப்பவர் வருந்தரங்களிலே மந்திகளையப் பிறந்து அலை வார்கள் எனச் சீவககிந்தாமனியில் ஒரு கருத்துண்டு. அக்கினி காரியம், வேதபஸராயனமாதியன் இல்லார்க்குத் தானங்கொடுப்பவர் நரகத்துன்பத்துக்காளாவர் என்கிறது நாரத பக்தி சூத்திரம்: தாம் வருந்தி முயன்ற செய்யுந் தானம், தரவேண்டிய பலனைத் தராமை மட்டுமன்றத் தமக்கே நீக்கும் விளைப்பதெனின், தானங்கொடுக்கப்படுவோரின் தகுதி விஷயத்தில் எவ்வளவு கவனஞ் செலுத்தப்படவேண்டுமென்பதை உணர்தல் நம்கட்டாகின்றது:

கொடுக்கப்படும் பொருளாவு மிகச்சிறிதாயிஅம் அது தக்கவன் கையிற் கொடுக்கப்படுமானால் அது அனவிறந்த பயனைத் தரும் என்பது தமிழ்நீதி.

— கைப்பொருள்

தான் சிறிதாயினுந் தக்கவர்கைப் பட்டக்கால்
ஆன் சிறிதாயப் போர்த்துவிடும்”

— நாலடியார்:

இது இங்ஙனமானதால், பிரேதக் கிரியையைக் கொள்ளி எவ்ததல் என்றும் அந்தியேஷ்டியைத் தாப்பை சுடிதல் என்றும் சிரார்த்தத்தை அரிசி கொடுத்தல் என்றும் அவற்றின் பெயர் வழக்கை இலகுப்படுத்திக் கொள்வதுபோல, இக்கிரியைகளைச் சர்வ சரமான்யமாகவேர கிரதைதக் குறைவாகவோ நடத்து தல் விரும்பத்தகாததாகும்;

இனி, செத்தவரெல்லாஞ் சிவலோகஞ் சேரிவாரோ? இவைகள் யாரோ ஏதேனும் கயநல் நோக்கமாக வகுத்த சம்பிரதாயங்கள் என்ற அபிப்பிராயமும், சம்பிரதாயத்துக்காக

ஏதோ நடந்தாறிசரி என்ற திருப்பதியும் ஒரோவோர் கோணங்களில் நிகழ்வதும் ஏதோ உண்மைதான்; ஒரே மண்டபத்தில் ஒரே வேளையில் ஒன்பது பத்து அந்தியேஷ்டி ஒருமிக்க நடைபெறும் நிலைக்குரிய காரணம்களில் இதுவுமொன்றுயிருக்கின்றது; இவ்வினக்கம் தூர் அதிர்ஷ்ட வசமானது;

சிவலோக மடைவதற்கும் உரியதகுதிப்பாடு ஒன்று உண்டென்பதை யாரும் மறுப்பதற்கில்லை. ஆனால், எல்லோருஞ் சிவலோகஞ் சேர்தலே மனிதவாழ்விலட்சியமாம், அன்றியும், ஒவ்வொருவரும் தத்தம் தகுதிப் பிரகாரம் ஒவ்வோர் காலத்தில் சிவலோகம் அடைந்தே தீர்வரி என்பது சைவ சித்தாந்த முடியுமாம். சைவ சமய அனுபவநிலையில் பாவளைக்கு முக்கிய இடமுண்டு. கருதப்படும் இலக்கு உண்மையான தெளிவில் பாவளை: உடன் பலன் தாாவிடினும் உரிய காலத்திற் பலன் தரும் என்பது சைவக் கொள்ளக்கூடும்; சிவோகம் பாவளை செய்பவர் எடுத்த முதலெடுப்பிடினேயே கிவமாய் விடுவேரி என யாருங் கொள்வதில்லை. எனினும், உயிர் கிவமாதல் நியதமான ஒரு உண்மையாய் இருத்தலே முற்கொண்டு சிவோகம் பாவளை நடைபெறுவது போலவதே இதுவுமாகும்;

ஒரே உயிர் பதைவை பிறந்து பிறந்த இறக்கலாம்; இறக்கும் ஒவ்வொரு தடவையும் அது சிவலோகஞ் சேர்கிறது, சிவலோகஞ் சேர்கிறது என்று அதன் பொருட்டுத் தகுதியான மற்றொருவர் செய்யும் பாவளை ஒவ்வொன்றும் அது மந்திரக் கிரியா பாவளையாயிருத்தலிலும் அந்த உயிரின் சிவத்துவப் பேற்றுக்கு உரிய காலத்தில் உதவுதல் தப்பாது; அந்த உயிர் தன்போக்கில் சிவத்துவத்துக்கான நெறியில் முயல்கின்ற குறிக்கப்பட்ட ஒரு கடிடத்தில், இப்பாவளைகள் அளைத்தும் அதன் பேற்றுக்கு அடியுதனையாய் நின்றதவும் என்பதே அபிப்பிராயமாகும்;

அன்றியும், இறந்த உயிர், தன் மறுபிறப்பிறபோய்க்கொள்டிருக்கும்போதிலும், அங்கு அதற்கு விளையிருக்கும் ககபோக நிலைகளுக்கு, இப்பாவளைப் பலன் பெருமளவிற் கைகொடுதி அதவும் என்ற நம்பிக்கையும் சைவ அனுபவத்தில் இடம்பெற நிருத்தல் அறிதற்பாலதாம்.

உயிரேஷனிருப்பவர் பற்றிப் படவைகளிலும் பாரிக்க இறந்தேவர்பற்றிய கடமைகள் கைவத்தில் மிகப் பிராதானமாகச் சுருதப்படுவதன் தரம்பரியம் இதுவாகும்;

இறந்த உயிர் ஒன்று.

1. சிவலோகமே சேர்ந்துவிடுதல் முடிவான பயன்;
2. இடைப்படும் பிறப்புகளில் சுகபோக நலங்கள் அதி கரிக்கப் பெறுதல் தற்காலிகபயன்; இவ்விரண்டுக்கும் உரியது அபரக்கிளை என்க;

அனுபந்தம்

சிவாலய உற்சவங்கள்

ஆலயஞ்சை விழாக்களில் கநமித்தியம் என்ற பிரிவில் உற்சவங்களடங்கும். இந்த உற்சவ நிகழ்ச்சிக்குப் பின்னணி யான சித்தாந்தப்பொருள் விளக்கமொன்றுண்டு. உற்சவ நிகழ்ச்சியின் வெவ்வேறு பகுதிகளில் வைத்து அதனை அவதா வித்தல் பொருந்தும்.

உற்சவங்களில் அவங்கரர உற்சவம் பிரமோநிர்சவம் என இருவகையுண்டு. ஆலயகும்பாபிஷேக தினத்தை இறுதியாக வைத்து அல்லது ஒரு தெய்விக மேன்மையுள்ள நஷ்டத்திராளை இறுதியாக வைத்துப் பதிது, பதினைந்து அல்லது இருபத்தைந்து நாட்கள் இராவேளையில், கவாமியை வீதிவலமாக எழுந்தருள வைத்தல் இருவகை விழாக்களுக்கும் பொதுப் பள்பாரும். இவற்றில் கொடியேற்றறமும் இரதோநிர்சவமுமின்றி விசேட அடிடேக பூஜையுடன் கவாமியை வீதியுலாவாக எழுந்தருளவத்தல் அலங்கார உற்சவம் எனப்படும். இங்கு நாங்கள் பிரதானமாக அவதானிக்க வேண்டுவது பிரமோநிர்சவம் பற்றியேயாம்;

கொடியேற்றம், திருவிழா, தேர், தீர்த்தம் கொடியிருக்கவுள்ள என்ற ஐந்து அம்சங்கள் பிரமோநிர்சவத்தில் உள். இவ்வைந்தும் சிவபெருமான் உயிரிகளின் பொருட்டுச் செய்யும் பஞ்ச கிருதியை நினையை எண்ணி, உபாசித்து, வழிப்படும் முகமாகச் செய்யப்படுவனவாம்.

கொடியேற்ற நிகழ்ச்சியின் தத்துவம் சிருட்டி பற்றியது என்பது. சிவபெருமான் தன் ஆணையாகிய சிவசக்தியின்மூலம் உயிரை உலக வாழ்வுக்குத் தயார் செய்து வைத்தல் கிருட்டியின் தாற்பரியமாகும்; அதற்கிணங்க, உயிரைக் குறிப்பதாகிய வெண்டுடலை, ஒரு அந்தத்தில் குறிக்கப்பட்ட ஆயனந்தியின் உருவம் ஏழுதப்பட்டுப் பாசுதிதைக் குறிப்பதாகிய தரிப்பைக் கூறிற்றுடனும், சிவசக்தியைக் குறிப்பதாகிய ஜென் கூபிற்றுடனும் மேலிருந்து கீழாக முறுக்கி அமைக்கப்படுகின்றது; இவை முன்றாகும் ஆதாரம் சிவபெருமானே என்ற கூன்மைப் பிரகாரம், சிவத்தைக் குறிப்பதாகிய தமிப்பத்தில் இவை சுற்றிச் சூழ்ந்து அமைகின்றன;

முத்திப் பேற்றுக்குமுன் உயிர் உடலோடு கூடிப்பிறந் திறந்த வாழ்ந்து சொன்னுவரும் வாழ்க்கைத் தொடர்ச்சி முழுவதும் பெத்தநிலை எனப்படும். இந்திலையில் கிவனுடைய சக்தியானது திரோதானசக்தியென்ற பெயரில் உயிரோடு உடனுக் கிணறு அது தன் மைப் பேறுகளாகிய அனுபவங்களைப் பெறும்படி ஊட்டிகொண்டிருக்கிறது: இந்தச் சித்தார்த்த அநுபவநிலையே கொடிமரத்தில் பிரதி பாதிக்கப்படுகின்றதா ஆம்.

உற்சவ காலத்தில் கொடியேறிற நிகழ்ச்சியைத் தொடர்ந்து கவாமி வீதியுலாவாக எழுந்தருளும் விழாக்கள் நிகழும்: இவையனைத்தும் சிவன் தரனி சிருட்டித்தவற்றைக் காத்தல் என்ற அருள்நிலையின் அறிகுறியானன. உயிர்களின் பொறி புலன்கழுக்கு எட்டாமல் அப்பாலாயிருக்குள் சிவன் விதம் விதமான மூர்த்திகள் (வடிவம்)களை மேற்கொண்டு மண்ணுலகில் வரும் செய்திகள் என்கன் திருமுறைகளில் பிகட்கப்படுகின்றன.

“வேத மோதி வெண்ணால் பூண்டு வெள்ளி ஏருதேநிப் பூதஞ் சூரப் பொலிய வருஙார் புளியி துரிதோஸர்
— சம்பந்தர் தேவாரம்

பந்தித்த வெள்விட்டையப் பாய ஏறிப்
படுதலையில் என்கொலே எந்திக்கொண்டு

பெஷந்த மளிவிளக்குப் பூதம்பற்றப்
புலியூர்ச் சிற்றும்பலமே புக்கார் தாமே
— அப்பர் தேவாரம்:

திருமுறைகள் அனைத்திலும் இப்படி வருவன அனந்தம்: இவை யெல்லாம் சிவன் உயிர்களைக் காத்து ரட்சிக்குங் கருணையால் தீக்கிழவை. இத்தெய்விகளுான உண்மையீன் வினாக்கமாகவே திருவிழாக்கள் நடைபெறுகின்றன. திருவிழாவில் நாளுக்கு நாள் வெவ்வேறு வாகனங்களும் விதம் விதமான சுவாயி மூர்த்தங்களும் இடம்பெறுதல் குறிப்பிடத்தக்கதாகும்:

திருவிழாப் பகும் முடிவுறும் திவத்துக்கு முதல் நாள் இரதோற்சவம் நடைபெறுகின்றது. இது சங்காரமாகிய அழித்தல் தொழில்கூட குறிப்பதென்பர்: சிவப்ரோன் புமிகெனுந் தேரோறி மேருவை வில்லாகவும் அக்கினியை அம்பாகவும் விழ்ணுவை அம்பு நுதியாகவும் கொண்டு முப்புரமெரித்தார் என்ற செய்தி பிரசித்தமானது: பிரபஞ்சத்தைப் பண்டத்துக் காத்து வரும் சிவன் உயிர்களின் நன்மைக்கு வேண்டும்போது

அவற்றை அழித்த விடுதலுண்டென்கின்றது சித்தாந்தம்: இவற்றுக்கிணங்கச் சிவன் தேரேறும் நிகழ்ச்சி அழித்தல் என்ற கிருத்தியத்தையே குறிப்பதாகக் கொள்ளப்படும்.

அடுத்து வரும் தீர்த்த நிகழ்ச்சி அருளைக் குறிப்பதாகும்: உயிரிக்கெனப் படைத்துக் கொடுக்கப்பட்ட தநு, கரண, புவன, போகம் என்னும் நால்வகையினதான் பிரபஞ்சம் அழித்தொழிக்கப்பட்டபின், அத் தொடர்பு நீங்கிய உயிர் சிவனருளில் மூழ்கிச் சிவானந்தமாகிய பேரின்ப அநுபவத்தை என்றுவதாகும், இந்தப் பேருண்மையே தீர்த்த நிகழ்ச்சியால் உணர்த்தப்படுகின்றது சின ரே ரூ: குளமோ; கௌணியோ, கடலோ ஒன்றன் நீரை மந்திர சகிதமான கிரியையினாற் புவித் மாக்கி, அதில் இருக்கக்கூடிய சிவசக்தியைப் பிரகாசிக்கச் செய்து அதில், திருவிழாவில் முக்கியஸ்தராயிய அஸ்திரதேவரை முழுக்காட்டி, சுவாமியே மூழ்கியதாகச் செய்து அந்நிரில் அனைவோரும் மூழ்குதல் நடைமுறையிலுள்ள தீர்த்தவிழா நிகழ்ச்சியாகும்:

‘அத்தான் அடிஷேன் அன்பா லார்த்தாய்
அருள் நோக்கில் தீர்த்தநீ ராப்டிக் கொண்டாய்’

— அப்பரி தேவாரம்:

‘ஆர்த்தபிறவித் துயரிகை நா மார்த்தாடுந்
தீர்த்தன்’

— திருவாசகம்:

என வரும் சைவஞான உண்மையின் அடிப்படையில் இந்நிகழ்ச்சி இடம் பெறுகின்றது:

தீர்த்தவிழாவன்று இரவில் கொடியிறக்கல் வைபவம் நடை பெறும். மேற்கண்ட நால்வகை அம்சங்களிலும் பஞ்சகிருத் தியதிதி, நான்கை அவதானித்தோம். அவற்றில் எஞ்சியுள்ளது மறைத்தல். மறைத்தல் தொழில் காத்தல் தொழிலேடு உடனுய் எண்ணப்படுதல் பெரும்பான்மை. அவ்வகையால் தீர்த்தத்துடன் ஐந்தொழில் உபாசனை உழிபரடு முடிந்தாகக் கருதப்படும்:

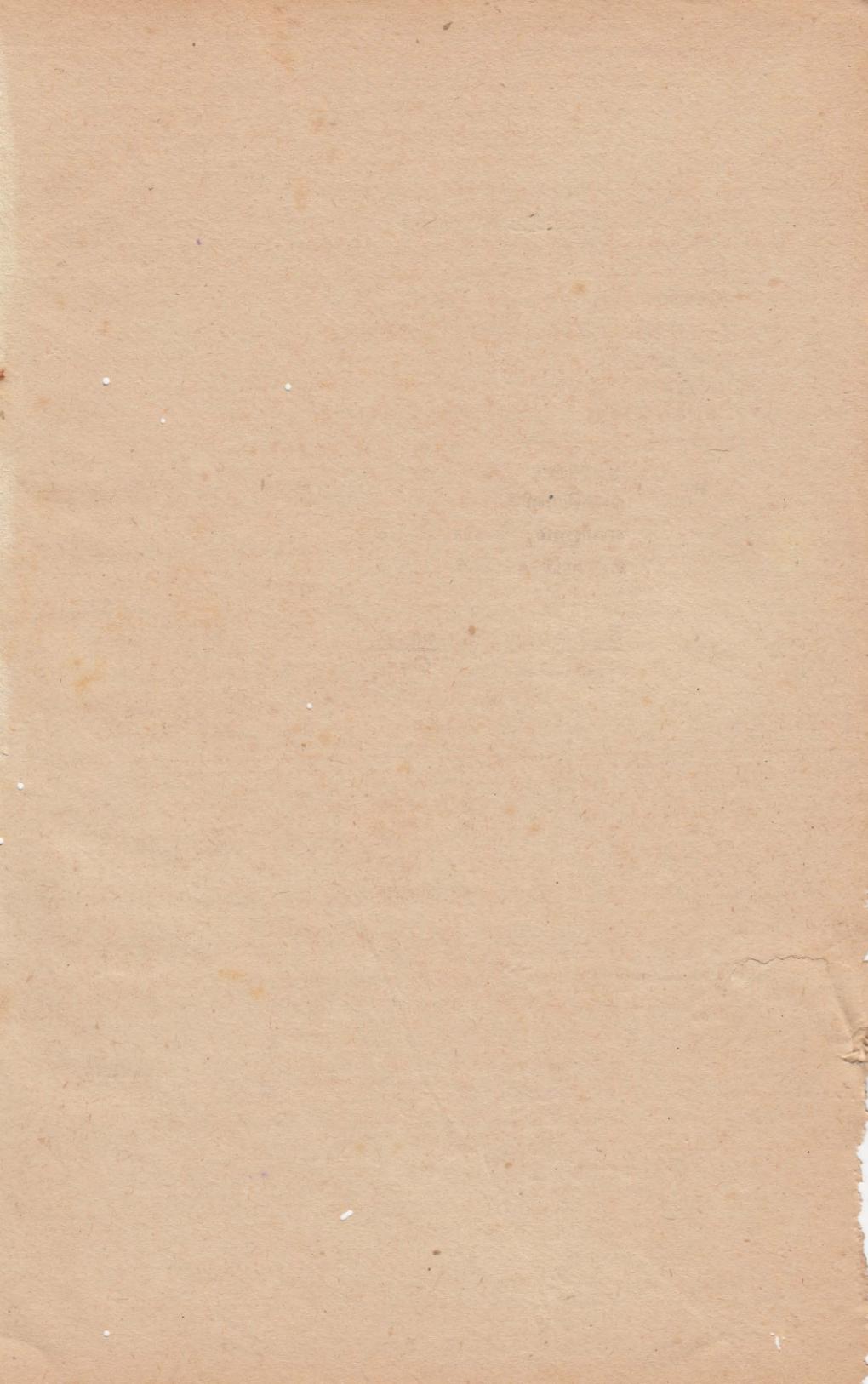
ஐந்தாவதாகிய அழித்தல் தொழில் முடித்ததும். பாசம் சிவன் சந்திதியிலும், ஆன்மா சிவனருளிலும், சக்தி சிவனிடத் திலும் ஒடுங்கக் சிவம் ஒன்றே ஏஞ்சி நிற்பதாகும் என்பது சித்தாந்த உண்மை: இவ்வண்மையின் அடிப்படையில், ‘கொடியிறக்கல்’ என்ற நிகழ்ச்சியில் கொடிமரத்தைச் சார்ந்திருந்த ஆண்மாவாகிய புடலைவழும், சக்தியாகிய வெங்கயிறும், பாசமாகிய தரிப்பைக் கயிறும் அதிலிருந்து பிரிக்கப்பட்டுக் கொடிமரம் தனியே தானுய் நிற்கும் நிலை துவக்கப்படும்.

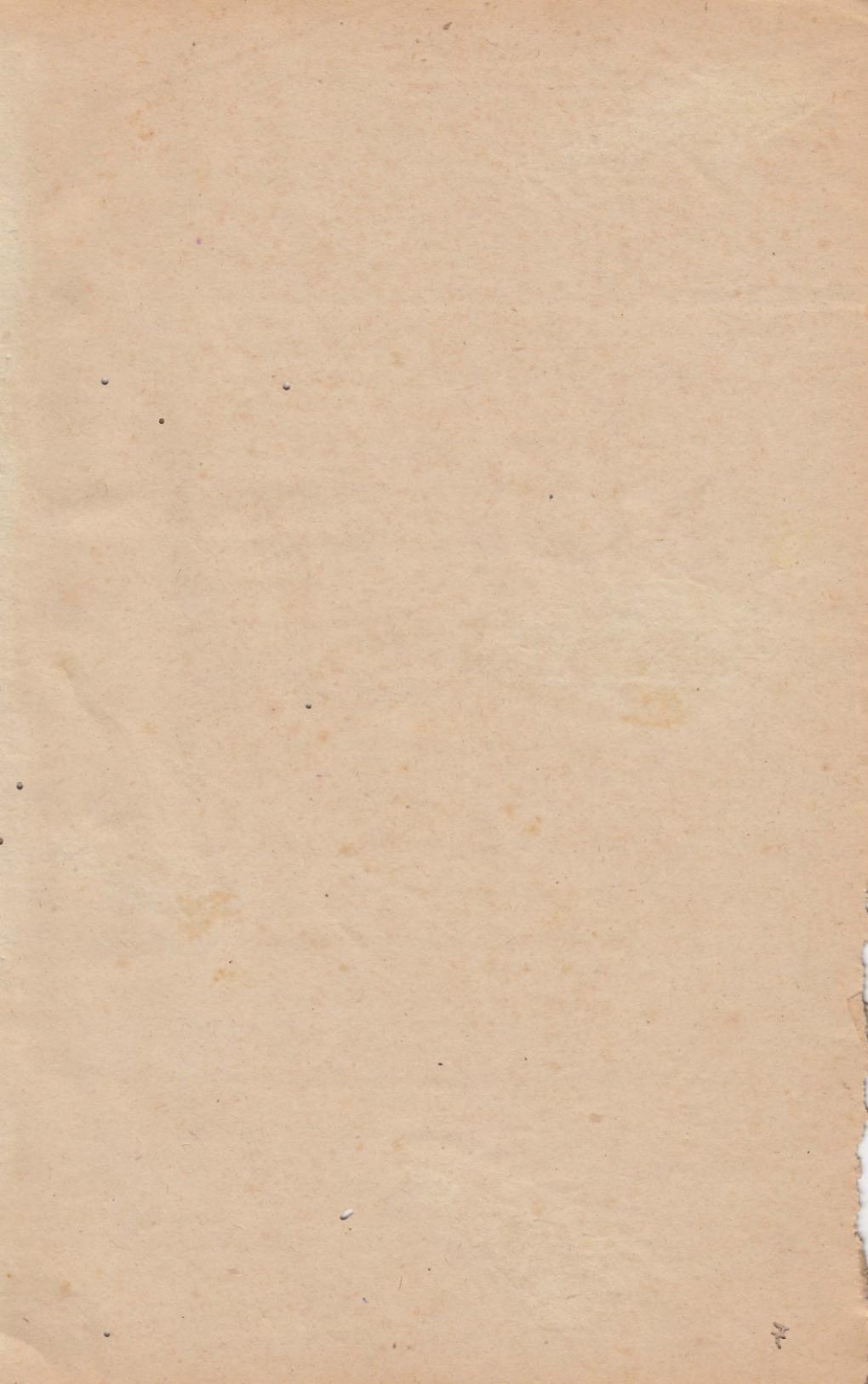
சிவசக்தியினுதவியினால் உயிர் பாசத்தின் தொடர்புபெற்று, நின்றநிலை கொடியேற்றத்தில் பிரதி பாதிக்கப்பட்டது. அதற் கெதிர், அவை மூன்றும் ஒடுக்கமுற்றுப் போன்றிலை கொடியிறக்கத்தில் பிரதி பாதிக்கப்பட்டது என்க. வெளிப்பாட்டு நிலையில் அவை சிவனிடமேயிருந்தனவாதல் போல, ஒடுக்கநிலையிலும் அவை மூன்றும் அவனிடமே சேர்ந்தன என்ற உண்மைக்கிணங்க, கொடியிறக்கக் கிரியையின் பின் புடவையும் கயிறுகள் இரண்டும் கோயில் மூலமூர்த்தியின் சந்திதியிற சேர்க்கப்படுதலுங் கருதத் தக்கதாகும்.

“ஓளிக்கும் இஞ்ஞக்கும் ஒன்றேயிடம்
ஒன்றெனித்திடலோன் ஏறுளிக்கும்
எனினும், உயிரடராது
உள்ளுயிர்க் குயிராய்த்;
தெளிக்கு மறிவு திகழ்ந்துள்தேனும்
திரிமலத்தே குளிக்குமுயிர்
அருள் கூடும்படிக் கொடிகட்டினனே”

— “கொடிக்கவி” — உமாபதி சிவாசாரியர்.

“POORANA VASAM”
URELU EAST
(P. O.) CHUNNAKAM,

ஆசிரியரின் வேறு நூல்கள்.

1. மாவைப்பிள்ளைத் தமிழ் - உரையுடன்
வெளியீடு : மாவை முத்தமிழ் மன்றம்.
2. குழந்தைவேற் சவாமிகளும் குருபரம்பரையும்.
வெளியீடு : குழந்தைவேற் சவாமிகள் சமாதிக் கோயில் திருப்பணிக்கை.
3. திருக்குறிப்புத் தொண்டர் புராண ஆறுமுகத் தம்பிரான் உரைவிளக்கக் குறிப்புகள்.
வெளியீடு : யாழ். கூட்டுறவுப் பதிப்பகம்.
4. சித்தாந்தச் செழும் புதையல்கள். (அச்சில்)
வெளியீடு : ஈழத்துச் சித்தாந்த ஈவ வித்தியாபீடம்.
5. நாவலர் பிள்ளைத் தமிழ் - உரையுடன். (அச்சில்)
வெளியீடு : காரைநகர் தமிழ்வளர்ச்சிக் கழகம்.
6. பெரிய புராணச் சிந்தனைகள்.
(அச்சேற வேண்டியது)